

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

விலை :
ரூபா 100/=

220

'சாகித்திய ரத்னா'
மு.பொ.

ஒளி:19
சுடர்:04

220

பகீர்தவன் மூலம் வீரவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்!

வெள்ளத்தின் பெருக்கையோல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மீமவமாயின்,
பள்ளத்தில் வீற்றிருக்கும் குருடரெல்லாம்
விழிபெற்றுப் பதவிகொள்வர்.

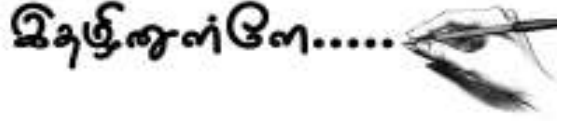
ஆசிரியர் குழு

ஆசிரியர், ஸ்தாபகர் : தி. ஞானசேகரன்
இணை ஆசிரியர் : ஞானம் ஞானசேகரன்
நிர்வாக ஆசிரியர் : ஞானம் பாலச்சந்திரன்

தொடர்புகளுக்கு

தொ.பேசி. ↷ 0094-11-2586013
 0094-77-7306506
தொ.நகல் ↷ 0094-11-2362862
இணையம் ↷ www.gnanam.info
 www.gnanam.lk
 தளம்.ஞானம்.இலங்கை
மின்னஞ்சல்↷ editor@gnanam.info
 editor@gnanam.lk
அஞ்சல் ↷ 3B-46th Lane, Colombo-6,
 Sri Lanka
வங்கி விபரம்↷ T. Gnanasekaran
 Acc. No. - 009010344631
 Hatton National Bank,
 Wellawatha Branch.
 Swift Code : HBLILKLX
 (மணியோடர்மூலம் சந்தா அனுப்பு
 பவர்கள் வெள்ளத்தை தபாற்
 கந்தோரில் மாற்றக்கூடியதாக
 அனுப்புதல் வேண்டும்)
சந்தா விபரம்↷ Sri Lanka
 ஒரு வருடம் : ரூ 1,000/=
 ஆறு வருடம் : ரூ 5,000/=
 ஆயுள் சந்தா : ரூ 20,000/=
 ஒரு வருடம்
 Australia (AU\$) 50
 Europe (€) 40
 India (Indian Rs.) 1250
 Malaysia (RM) 100
 Canada (\$) 50
 UK (£) 40
 Singapore (Sin. \$) 50
 Other (US \$) 50

- ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்பு களின் கருத்துகளுக்கு அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களை பொறுப்பானவர்கள்.
- புகைபெயரில் எழுதப்பவர்கள் தமது சொந்தப் பெயர், தொலைபேசி எண், முகவரி, ஆகியவற்றை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும்.
- பிரசுரத்திற்குத் தேர்வாகும் படைப்புகளைச் செவ்வைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு.
- படைப்புகள் கணினியில் தட்டச்சு செய்யப்பட்டு மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படவேண்டும்.

- கவிதைகள்
காப்பியக்கோ ஜின்னாவும் ஷரிப்புத்தீன் 07
ஷெல்லிதாசன் 14
செ. ஞானராசா 20
சிவனு மனோகரன் 21
திருமதி கலாநிதி ஜீவகுமாரன்
(டென்மார்க்) 24
சோ. பத்மநாதன் 30
- சிறுகதைகள்
உ.நிசார் 13
வேல் அமுதன் (குறுங்கதை) 25
விமல் பரம் (அவுஸ்திரேலியா) 31
கலாபூஷணம் கா. தவபாலன் 36
- கட்டுரைகள்
தி. ஞானசேகரன் 03
நாட்டிய கலாநிதி கார்த்திகா கணேசர்
(அவுஸ்திரேலியா) 08
சமரபாகு சீனா உதயகுமார் 19
வாணமதி (சுவிட்சர்லாந்து) 22
- சினிமா
பவனீதா லோகநாதன் 26
- நூல் விமர்சனம்
முஸ்டன் 39
- பத்தி
பேராசிரியர் துரை மனோகரன் 41
- சமகால இலக்கிய நிகழ்வுகள்
கலாபூஷணம் கே. பொன்னுத்துரை 45
- வாசகர் பேசுகிறார் 47

அரசியல் பக்கம்

தமிழர் பிரதேசங்களில் திட்டமிடப்பட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்கள்

தமிழர்களின் வளம்மிக்க நிலங்களை ஆக்கிரமித்து அவற்றில் சிங்கள மக்களைக் குடியேற்றும் நடவடிக்கையை அரசாங்கம் மேற்கொண்டு வருவது தமிழ் மக்களின் மனங்களில் பெரும் கிலேசத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் மகாவலி அபிவிருத்தித் திட்டத்தின்பேரில் தமிழர் பிரதேசங்கள் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு வருகின்ற நிலையில் கொக்கிளாய் கிராமம் உள்ளிட்ட 34 கிராமங்கள் தமிழ்மக்களிடமிருந்து பறிபோகும் நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது.

மகாவலி அதிகாரசபை தமிழ் மக்களின் நிலங்களில் சிங்கள மக்களைக் குடியேற்றும் நடவடிக்கை மிக நீண்ட காலத்துக்கு முன்னரே ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகும். அமைச்சர் காமினி திஸாநாயக்கா காலத்தில் நார்பதினாயிரம் சிங்கள மக்களை இப்பிரதேசத்தில் குடியேற்றும் நடவடிக்கை முதலில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் தந்தை செல்வநாயகத்தின் கடுமையான எதிர்ப்பினால் அது நிறுத்தப்பட்டது. இருந்தபோதும் மூவாயிரம் சிங்களமக்கள் அப்போது அங்கு குடியேற்றப்பட்டனர். மகாவலி அதிகாரசபையூடாக “எல்” வலயம், “ஜே” வலயம், “கே”வலயம் என அடையாளப் படுத்தப்பட்டு தமிழ் மக்களுக்குச் சொந்தமான பெறுமதிமிக்க நிலங்கள் அரசினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு சிங்களக் குடியேற்றங்கள் இடம்பெறுகின்றன.

சிறைச்சாலைகளில் இருந்த ஒருசில குற்றவாளிகளைக் கொண்டுவந்து இங்கு குடியேற்றுவதாகவும் கூறப்படுகிறது. கொக்கிளாய், கொக்குத்தொடுவாய், கருநாட்டுக்கேணி ஆகிய கிராமங்களில் மகாவலி அதிகாரசபையின் ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகள் துரிதப்படுத்தப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது. வனவள திணைக்களம், தொல்லியல் திணைக்களம், கனியவள திணைக்களம் எனப் பல்வேறு அரச நிறுவனங்கள் தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான காணிகளை பலதரப்பட்ட காரணங்களைக்கூறி ஆக்கிரமிப்பதாக அறிய முடிகிறது.

2009^{ல்} போர் முடிந்தபின் இந்த ஒன்பது வருடகாலத்தில் 6000 சிங்களக் குடும்பங்கள் அங்கு குடியேற்றப்பட்டுள்ளதாக அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. இந்தக் காணிகள், 1984^{ம்} ஆண்டில் பலவந்தமாக விரட்டி அடிக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களின் காணிகளாகும். இரண்டாயிரம் ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட விஸ்தீரணம் கொண்ட இந்தக் காணிகள் சிங்கள மக்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டு காணி உறுதிப்பத்திரங்களும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அங்கு குடிநீர்வசதி, மின்சாரம், போக்குவரத்து, சுகாதாரம், கல்வி, சுயதொழில் வாய்ப்பு வசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றுக்காக 3000 மில்லியன் ரூபாவுக்கு மேற்பட்ட நிதி மகாவலி அபிவிருத்தி சபையினால் மணலாறு செயலாளர் பிரிவில் செலவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

கருநாட்டுக்கேணி, கொக்குத்தொடுவாய், மற்றும் கொக்கிளாய் பகுதிகளில் சட்ட விரோதமாக மீன்பிடித்தலில் ஈடுபட்ட மீனவர்களில் சிலருக்கு மகாவலி அதிகார சபையினால் காணி அதிகாரப் பத்திரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளதாகவும் கூறப்படுகிறது.

இந்நிலையில் அங்குள்ள தமிழ்மக்கள் தமது சொந்தக் காணிகளில் விவசாயம் செய்ய முடியாமல், கடற்கொழில் செய்யமுடியாமல், வாழ்வாதாரத்தை இழந்து தமது நிலத்தினை ஆக்கிரமித்திருக்கும் சிங்கள மக்களிடமே கூலி வேலைசெய்யும் நிலையை எண்ணி துன்பப்படுகிறார்கள். இதைவிடவும் கொடுமையான சம்பவம் வேறேதுமில்லை எனக்கூறி வேதனைப் படுகிறார்கள்.

மணலாறு பிரதேச செயலகப்பிரிவு முல்லைத்தீவு மற்றும் வவுனியா மாவட்ட எல்லைகளை உள்ளடக்கியது. திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களை மேற்கொள்வதால் வட, கிழக்கு மாகாண எல்லைகள் துண்டாடப்பட்டு வடக்கையும் கிழக்கையும் நிரந்தரமாகப் பிரிக்கும் அரசின் தந்திரோபாய நடவடிக்கையாக இது கருதப்படுகிறது.

மகாவலி அபிவிருத்திச் சபையால் வடக்கில் இடம்பெறும் ஆக்கிரமிப்புகளை, சிங்களக் குடியேற்றங்களை எதிர்த்து முல்லைத்தீவில் 28-08-2018 அன்று இடம்பெற்ற மாபெரும் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணியில் ஐயாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் கலந்து ஓட்டுமொத்த எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்துள்ளார்கள். இறுதியில் மகாவலி அதிகாரசபை சிங்களக் குடியேற்றங்களை நிறுத்தவேண்டும் எனவும் மகாவலிநீர் முல்லைத்தீவுக்கு வேண்டாம் எனவும் கோரும் மகஜர் மக்கள் சார்பில் முல்லைத்தீவு மாவட்டச் செயலரிடம் கையளிக்கப்பட்டது.

இந்த நாட்டில் மக்களிடையே நல்லிணக்கத்தையும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டையும் ஏற்படுத்த வேண்டுமெனில் அரசு மக்களின் இந்த நியாயமான கோரிக்கைக்குச் செவிசாய்க்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறோம்.

'சாகித்திய ரத்னா' மு.பொ.

மு.பொ.என்ற புனைபெயரில் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பிரபலம்பெற்ற மூத்த எழுத்தாளரான மு. பொன்னம்பலம் இவ்வாண்டின் அரச உயர் இலக்கிய விருதான “சாகித்திய ரத்னா” விருதினைப் பெறுகிறார்.

கவிதை, சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம் ஆகிய துறைகளில் கடந்த ஆறு தசாப்தங்களாக எழுதிவரும் இவர், யாழ்ப்பாணம் புங்குடுதீவை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். முருகேசு, மாரிமுத்து (சின்னத்தங்கம்) தம்பதியினருக்கு 26-08-1939 அன்று இவர் மகனாகப் பிறந்தார். மு.தளையசிங்கம் இவரது மூத்த சகோதரர். பராசக்தி இவர்கள் இருவருக்கும் மூத்த சகோதரி ஆவார்.

இவர் ஆரம்பக் கல்வியை தனது கிராமத்தில் உள்ள சண்முகநாதன் வித்தியாசாலையிலும் பின்னர் இரத்தினபுரியில் உள்ள சென்ற் லூக்ஸ் (St. Lukes College) கல்லூரியிலும் பயின்று உயர்கல்வியை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெற்றார்.

மு.பொ.வின் இலக்கியப் பிரவேசத்தை இரண்டு காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது காலகட்டம் 1950 களில் ஆரம்பிக்கிறது. இவரது பாடசாலைக் காலத்தில் இலக்கிய இரசனையை ஊட்டியவர் இவருக்குக் கம்பராமாயணம் படிப்பித்த அல்வாய் கந்தசாமி ஆசிரியராவார். மு.பொ. அப்போது சிறுவர் கவிதைகளை எழுதினார். 1958இல் தினகரன் சிறுவர் பகுதியில் வெளியான “மழையும் வெயிலும்” என்ற படைப்பே இவரது முதற் படைப்பாகும். இக்காலங்களில் “தீவான்” என்ற புனைபெயரில் சுதந்திரன், வீரகேசரி ஆகியவற்றில் சில சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

இவரது இரண்டாவது இலக்கிய காலகட்டம் 1960களில் ஆரம்பமாகியது. இவரது தந்தையார் இரத்தினபுரியில் வர்த்தகராக இருந்த காரணத்தினால் இவர் அங்கு தனது தமையன் மு.தளையசிங்கத்துடன் வாழநேரிட்டது. அங்கு இயங்கிய புத்திஜீவிகள் சங்கம் (Intellectual Club) என்று சொல்லக் கூடிய ஓர் அமைப்பில் இவரும் மு.த.வும் தங்களை இணைத்துக்கொண்டனர். அந்த அமைப்பில் அனேகமானோர் இடதுசாரிகளாக இருந்தனர். அங்கு இலக்கியம், அரசியல் தொடர்பான பலதரப்பட்ட விடயங்கள் பேசப்பட்டன. அத்தோடு களுகங்கை ஆற்றங்கரையில் இருந்த மு.த.வின் அறையிலும் நண்பர்கள் கூடி பலதரப்பட்ட இலக்கிய விடயங்களைப் பேசினர். இந்த அமைப்பில் சிங்கள, முஸ்லிம் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் பலர் இருந்தனர். மு.பொ. வும் மு.த.வும் மட்டுமே தமிழர்கள். இந்தத் தொடர்புகள் காரணமாக இவருக்கு மேல்நாட்டு இலக்கியங்கள் பற்றியும் சிங்கள இலக்கியங்கள் பற்றிய ஓரளவு அறிவும் ஏற்பட்டன. இவற்றின் பின்னணியில் இவர் எழுதிய “அரைநாள் பொழுது”, “ஒரு நாள்பொழுது” ஆகிய சிறுகதைகள் அக்காலத்தில் பெரும் கணிப்புக்கு உள்ளாகின.

இவரது சகோதரரான மு.தளையசிங்கத்தின் “மெய்முதல்வாத” கருத்தியலை ஏற்றுக்கொள்ளும் இவர், அதனை இன்றைய காலத்திற்கேற்ப மேலும் வளர்த்துக் காட்டுவதில் மிகுந்த அக்கறையுடன் செயற்பட்டுவருகிறார்.

இவரது படைப்புகள் பலவும் தென்புலம் - வடபுலம் சார்ந்து வெளிப்பட்டுள்ளன. ஆரம்பத்தில் மரபுக்கவிதை எழுதுவதில் ஆர்வம்காட்டிய இவர், அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில் இருந்து புதுக்கவிதை எழுதத் தொடங்கினார். இவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுதி “அது” 1968 இல் வெளியாகியது. இவரது ஏனைய கவிதைத் தொகுதிகளாக, “வில்லங்கை விட்டெழும் மனிதர்கள்” (1989) “விடுதலையும் புதிய எல்லைகளும்” (1990), “காலி லீலை” (1997), “பொறியில் அகப்பட்ட தேசம்” (2002) “சூத்திரர்வருகை” (2003) “கவிதையில் துடிக்கும் காலம்” (2009), “சூத்திரத்திரத்தின்

- தி.ஞானசேகரன்

குரல்” (2017) என்பன வெளிவந்துள்ளன. “கவிதையில் துடிக்கும் காலம்” கவிதைத் தொகுதி அவ்வாண்டின் தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றுக்கொண்டது.

2002இல் “பொறியில் அகப்பட்டதேசம்” வெளிவந்த காலத்திலே அக்கவிதைத்தொகுதி பலதரப்பட்ட விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகியது. காலனித்துவ, ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக்குரலான இவ்வரசியல் கவிதை 2001 செப்டெம்பர் 11 அமெரிக்காவில் நடந்த விமானத் தற்கொலைத் தாக்குதல் ஏற்படுத்திய சர்வதேச அதிர்ச்சியின் கிளர்ச்சியாகவும் அமைந்தது. காலம் காலமாக அமெரிக்க ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக உள்ளோடியிருந்த உலகின் கண்டனப் பார்வை இங்கு இலக்கிய வெளிப்பாடாகியுள்ளது. அதேவேளை இதே அமெரிக்காவே முற்போக்குச் சக்திகளின் உருவாக்கத்திற்கும் அவற்றின் போராட்டத்திற்கும் விளைநிலமாக இருந்திருக்கின்ற அத்தகைய போக்கும் இங்கே அவிழ்கின்றது. சர்வதேசியமாய் விரிந்த தமிழ்க்கவிதைப் பரப்பை இக்கவிதை கொண்டுள்ளது. A Country Entraped என்ற தலைப்பில் இக்கவிதை ஏ. ஜே.கனகரட்னாவால் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. அத்துடன் மு.பொ. ஆங்கிலத்தில் எழுதிய இன்னொரு நீண்ட கவிதையும் The Song of Liberated Zone என்ற மகுடத்தில் இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளது.

இந்தக் கவிதை நூலின் முன்னுரையில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்: “மு. பொ. பற்றி முதலில் குறிப்பிடவேண்டியது அவர் தம் கவிதைகளிலே கொண்டுவரும் தத்துவம் ஆகும் (மெய்யியல்). மு.பொ.வினுடைய அறிவாழமும், அகற்சியும் வியக்கத்தக்கவை. ஆங்கில அறிவு அவரிடத்தில் உண்டு எனச் சொல்வது முழு உண்மையையும் வெளிக்கொணர மாட்டாது. ஆங்கிலத்தை மூல மொழியாகக்கொண்டு வெளிவரும் கவிதைப் படைப்புகள் பற்றிய அறிவு இவரிடத்தில் நிறைய உண்டு. சர்வதேச அரசியல் பற்றிய சிரத்தையும் ஈடுபாடும் உண்டு. இவற்றால் மு.பொ.வின் கவிதைகள் மிக வித்தியாசமாக உள்ளன.”

மேலும், பிறிதோரிடத்தில் மு.பொ.வின் ஆக்கங்கள்பற்றி பேராசிரியர் குறிப்பிடும்போது, 'Among the Poets of the 1970s, M.Ponnambalam is considered to be highly articulate, - using his poetry to experiment with language' (50 Years of Sri Lankan Tamil Literature) என்கிறார்.

“ஊஞ்சல் ஆடுவோம்” (2001) “நீர்க் கோலம்” என்பன மு.பொ. எழுதிய சிறுவர் ஆக்கங்களாகும்.

இவரது சிறுகதைத் தொகுதிகளாக “கடலும் கரையும்”, “முடிந்துபோன தசையாடல் பற்றிய கதை” என்பன வெளிவந்துள்ளன. இத்தொகுப்புகள் பெரும்பாலும் ஈழத்தமிழர் போராட்டம்பற்றியும் அதன் விளைவுகள் பற்றியும் பேசியுள்ளன. ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு பற்றி எழுதிய செங்கை ஆழியான் அந்நூலில் தமிழ் தேசிய உணர்வு காலகட்டக் கதைகளை ஆராயும்போது, “ஏனைய சிறுகதை ஆசிரியர்களிலிருந்து மு.பொன்னம்பலம் விலகி ஒரு தனிப்போக்கைக் கொண்டுள்ளார்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரது “கடலும் கரையும்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வடக்கு கிழக்கு மாகாண விருதினைப் பெற்றுக் கொண்டது.

மு.பொ. 1967இல் இருந்து 2001வரை தனது கிராமமான புங்குடுதீவில் இருந்தார். அங்கு சர்வமத அலுவல்களில் முழுநேர ஊழியராகக் கடமையாற்றினார். தீவுப்பகுதியை இராணுவம் கைப்பற்றியபோது பலர் இடம்பெயர்ந்து சென்றபோதும் 1991இல் அக்கிராமத்தில் ஒரு சிலருடன் தங்கி அங்குள்ளவர்களுக்குத் தன்னாலான சேவைகளைச் செய்தார். அக்கால நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றை அவருடைய சிறுகதையான “கைது செய்யப்பட்ட கிராமம்” என்ற சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார். அச்சிறுகதை “முடிந்துபோன தசையாடல் பற்றிய கதை”த் தொகுதியில் அடங்கியுள்ளது. மு.பொ.வின் நாவல்களாக “நோயில் இருத்தல்” (1999), “சங்கிலியன்தரை” (2016) ஆகியவை வெளிவந்துள்ளன. “நோயில் இருத்தல்” அவ்வாண்டுக்கான தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது.

“நோயில் இருத்தல்” நாவல் இரண்டு பாகங்களைக் கொண்டது. முதலாம் பாகம் 1984இல் மயிலிட்டிக் கிராமத்தில் அங்குள்ள ஆஸ்பத்திரியில் மு.பொ. மூன்று மாதம் தங்கியிருந்து சிகிச்சைபெற்ற காலத்தில் அங்கு நடைபெற்ற நிகழ்வுகள், ஆசிரியரது உள்மன யாத்திரை, தன் குடும்பத்தைவிட்டுப் பிரிந்திருத்தல், உலகியல் நிகழ்வுகள் போன்றவற்றைப் பேசுகிறது.

இரண்டாம் பாகத்தில், இவரது சகோதரர் மு.தளையசிங்கத்தின் ஆன்மீகச் செயற்பாடுகள், அவரது இறந்த தருணம் போன்றவற்றை விபரிக்கிறது. இக்காலத்தில் மு.பொ. யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தார்.

அக்காலத்திலேதான் இந்திய இராணுவத்தின் செயற்பாடுகள் உக்கிரமடைந்தன. இந்நாவல் 80களுக்குப் பின்பு ஏற்பட்ட ஈழத்து சமகால அரசியல் நிலைமைகள் பற்றியும் இலங்கை இராணுவம் மற்றும் இயக்க நடவடிக்கைகள் பற்றியும் விபரிக்கிறது.

“நோயில் இருத்தல்” கதாநாயகனின் நோயை மட்டுமல்ல இது எங்கள் தேசத்தின் நோய் என்பதையும் குறியீடாக இந்நாவல் பேசுகிறது.

மு.பொ.வின் விமர்சன நூல்கள் இலக்கிய உலகில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன. “யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும்” (1992), “திறனாய்வு சார்ந்த பார்வைகள்” (2000), “திறனாய்வின் புதிய திசைகள்” (2011) ஆகிய நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன. இவற்றுள் “திறனாய்வின் புதிய திசைகள்” நூலுக்கு மலேசியா “தான்ஸ்” சோமசுந்தரம் கலை இலக்கிய அறிவாரியம் 2010 / 2011 ஆண்டுக்கான அனைத்துலகப் புத்தகங்களுக்குள் சிறந்த நூலுக்கான பரிசாக 10,000 அமெரிக்க டொலர்களை வழங்கிக் கௌரவித்தது.

இவரது மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாக “பேரிடர்களை பெரு வாய்ப்புகளாக மாற்றத்தல்” (மருத்துவமும் நலவழியியலும் தொடர்பான நூல்), கம்லா பஹாசின் “ஆண்நிலை இயல்பு பற்றிய ஆழமான தேடல்” (சமூகவியல்) ஆகியவை வெளியாகியுள்ளன. இவற்றைவிட இவர் எட்டு ஆங்கில நூல்களைத் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். அவையாவன:

(1) Casting Pearls - Malathi de Alwis & Kumari Jaya wardena (2) Exploring Masculinity -Kamala Bhasin, (3) A Hidden History, (4) Turning Dangers into Opportunities -Kamala Bhasin, (5) Paradise Poisoned (3Chapters) -John Richardson,(6) The Way We Are -Jayadeva Uyan goda, (7) Feminist Under Fire (Collaction of Articls), (8) The Tsunami : affected Burgher woman of Dutch Bar, Batticoloa, Sri Lanka -Robert Crusz

இவர் மொழிபெயர்த்த குமாரி ஜெயவர்த்தனாவின் நூல் “ஓயாத கிளர்ச்சி அலைகள்” மொழிபெயர்ப்புக்கான அரசு தேசிய சாணித்திய விருதினைப் பெற்றது.

மு.பொ. 1970-1971 காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் “சத்தியம்” என்ற பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்துள்ளார். அப்பத்திரிகை புங்குடுதிவில் இயங்கிய சர்வோதயம் -சர்வமதசங்கம் ஆகியவற்றையும்

ஈழத்து அரசியல், இலக்கியம் ஆகியவற்றையும் நெறிப்படுத்துவதாக அமைந்தது. மு.தளைய சிங்கம் அதில் அரசியல், வரலாற்றுக் கட்டுரைகளை எழுதினார். “பூரணி” சஞ்சிகை வெளியீட்டிலும் மு.பொ.வின் பங்களிப்பு இருந்தது. 1989 தை முதல்1990 வைகாசி வரையாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த “திசை” என்ற பத்திரிகைக்கும் மு.பொ. ஆசிரியராக இருந்துள்ளார். அப்போது அதன் உதவி ஆசிரியராகச் செயற்பட்டவர் அ.யேசுராசா.

மு.பொ. பாடசாலை ஆசிரியராகத் தொழில் புரிந்தவர், மு.பொ.வின் மனைவி பெயர் செல்வநாயகி (உமா). மு. பொ. தம்பதிக்கு பிள்ளைகள் கிருபாகரன், யசோதா, டாக்டர் மனோகரன், டாக்டர் துளசி ஆகிய நால்வர் ஆவர்.

இன்றைய இலக்கியங்கள் பற்றிய பார்வை தொடர்பாக அண்மையில் அவருடன் உரையாடியபோது, அவர் பின்வருமாறு கூறினார் “இது காலவரை மேல் நாட்டிலும்சரி கீழ்நாட்டிலும் சரி பலர் இலக்கியத் திறனாய்வு சார்ந்த விஷயங்களை பல்வகை நோக்கை முன்வைத்து எழுதியுள்ளனர். ஆரம்பகால இலக்கியம், மறுமலர்ச்சிகால இலக்கியம், காலனித்துவ, பின்காலனித்துவ இலக்கியம் என்று காலப்பகுப்புக்களை இலக்கியத்துள் புகுத்தி, அதற்குள், அழகியல் கருத்தியல், என்று ‘கண்டுபிடிப்பு’ச் செய்வதுதான் இன்று அனேகர் செய்யும் விமர்சனமாக உள்ளது. ஆனால் மறுமலர்ச்சி காலத்திலிருந்து வீறிட்டெழுந்த நவீன கலை இலக்கியம் இன்று என்ன நிலையில் உள்ளது, எவற்றையெல்லாம் இணைத்துக்கொண்டு எதனை நோக்கி ஓடிவருகின்றது என்பது பற்றி எவரும் அறியார். பல பிரிவுகளுக்குட்பட்டு கணிதவியல், இரசாயனவியல், பௌதிக வியல், என்று பிரிந்துகிடந்த விஞ்ஞானம் இன்று அந்தப்பிரிவுகளிலிருந்து விடுபட்டு பேர் உளவியல் (Parapsychology), Quantum பௌதிகவியல் என்பவற்றோடு இணைந்து நம் ஆன்றோர் கூறிய மெஞ்ஞானத்தின் கதவுகளைத் தட்டிக்கொண்டு நிற்கிறது. மறுமலர்ச்சியின் ஆரம்பகாலத்தில் தாந்தேயால் எழுதப்பட்ட மாபெரும் காவியமான “டிவைன் கொமடி” பற்றி ஆய்வு செய்பவன், இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஸ்ரீஅரவிந்தரால் எழுதப்பட்ட மாபெரும் காவியமான “சாவித்திரி”யோடு அது ஏதோவகையில் தொட்டுக்கொண்டு நிற்பதை அறிவான். இன்றுள்ள கலை இலக்கிய

விமர்சகர்கள் என்பவர்கள் செய்யவேண்டிய ஆய்வும், விமர்சனமும் என்னவகையில் அமையவேண்டும் எத்திசையில் செல்ல வேண்டும் என்பதையே நான் இதன்மூலம் சொல்ல விழைகிறேன். மனித இனத்தின் கூர்ப்பும் அதன் விழுமியங்களும் எதைநோக்கிப் பயணிக்கின்றன என்பதை அறியக்கூடிய தரிசனம் உள்ளவர்களாக எழுத்தாளர்களாகிய நாம் இருக்கவேண்டும். அவ்வாறிருப்பின் எமது கலை இலக்கிய ஆக்கங்களால் அதன் முற்போக்குப் பாய்ச்சல் விரைவுபடுத்தப்படும்”

மு.பொ.வின் இலக்கியப் பணிகளைக் கௌரவிக்கும் முகமாக தெற்காசியாவின் 'Library of Congress' என்ற அமைப்பு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக 2002இல் இவரைக் கௌரவித்தது.

2010இல் தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம் (தகவம்) கௌரவித்தது.

அதே ஆண்டில் நடைபெற்ற சார்க் மகாநாட்டில் கவிதைத்துறை சார்ந்த நிகழ்வில் ஒரு அரங்கத்துக்கு இவர் தலைமை வகித்ததோடு கௌரவமும் பெற்றார்.

2010இல் கனடாவில் வெளிவரும் “காலம்” இதழ் இவரைக் கௌரவிக்கும் வகையில் “மு.பொ. சிறப்பிதழை” வெளியிட்டது.

2010இல் வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபை ஆளுநர் விருது வழங்கிக் கௌரவித்தது.

2016 இல் தெகிவளை நகரசபை இவரது பணிகளைப் பாராட்டிக் கௌரவித்தது.

2016இல் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் துணைவேந்தர் உப்புல் திஸா நாயக்கா அவர்களால் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

ஞானம் சஞ்சிகையில் இவர் “மு.பொ. பக்கம்” என்ற தொடர் பத்தியை எழுதியதோடு சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரைகளையும் எழுதி வந்துள்ளார்.

ஈழத்துப்போர் இலக்கியம் தொடர்பாக இவருடனான கருத்தாடல் “ஞானம் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழி”ல் இடம் பெற்றுள்ளது.

ஞானம் சஞ்சிகைக்கு இவர் அளித்த நேர்காணல் ஞானம் 196வது இதழில் வெளியாகியுள்ளது.

அரச உயர் இலக்கிய விருதான “சாகித்தியரத்னா” விருதினைப் பெறும் மு.பொ.அவர்களைப் பாராட்டி, வாழ்த்துவதில் ஞானம் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைகிறது.

↔ ↔ ↔

நூல் :
சிப்பிக்குள் முத்து

ஆசிரியர்:
கி.லக்ஷ்மணன்

அறிஞரும் கல்வி அமைச்சின் முன்னாள் வித்தியாதிபதியுமான அமரர் கி. லக்ஷ்மணன் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு “சிப்பிக்குள் முத்து” தமிழகத்தில் அமரர் கி. லக்ஷ்மணன் நூற்றாண்டு வெளியீடாக வெளியாகியுள்ளது.

கட்டுரைகளுக்குப் பொருத்தமான ஓவியங்களை பிரபல ஓவியர் பத்மவாசன் வரைந்துள்ளார். கி.லக்ஷ்மணன் அவர்கள் இலங்கை - தமிழக தமிழ், ஆங்கில இதழ்களிலும் சிறப்பு மலர்களிலும் முன்னர் எழுதிய பல கட்டுரைகளின் தொகுப்பு இது.

இலங்கை தேசிய சுவடிகள் திணைக்களம் மற்றும் பொது நூலகங்களிலிருந்து தேடி எடுத்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பான இந்த அரிய நூலில் தமிழ், கல்வி, இலங்கை வாசனை, சமயம், தத்துவம் ஆகிய தலைப்புகளில் 64 கட்டுரைகளும் ஆங்கிலத்தில் 9 கட்டுரைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. 477 பக்கங்களில் வெளியாகியிருக்கும் இந்நூலை கி.லக்ஷ்மணன் அவர்களின் புதல்வி திருமதி மங்களம் வாசன், தொகுத்துள்ளார்.

கி.லக்ஷ்மணன் அவர்களின் நூற்றாண்டு கடந்த மே மாதம் தொடங்கியிருக்கிறது. இதனை முன்னிட்டு இந்நூல் வெளியாகியிருக்கிறது.

வீரகேசரி பத்திரிகையின் முன்னாள் ஆசிரியர் (அமரர்) க. சிவப்பிரகாசம், வடமாகாண முதல்வர் நீதியரசர் சி.வி. விக்னேஸ்வரன், சிறைச்சாலைகள் மறுசீரமைப்பு, புனர்வாழ்வளிப்பு, மீள் குடியேற்றம் மற்றும் இந்துமத அலுவல்கள் அமைச்சர் திரு. டி. எம்.சுவாமிநாதன் ஆகியோர் உட்பட பலர் கொழும்பு ரோயல் கல்லூரியில் கற்ற காலத்தில் இவர்களின் தமிழ் ஆசிரியராக பணியாற்றியிருக்கும் கி. லக்ஷ்மணன் அவர்கள், தமிழ் ஊடகங்களில் தமிழ் மொழியைச் சரியாகவும் பிழையின்றியும் எழுதவேண்டும் என்று தொடர்ச்சியாக வலியுறுத்தி வந்திருப்பவர்.

இவர் 1960 இல் எழுதிய இந்திய தத்துவ ஞானம் நூல் பல பதிப்புகளைக் கண்டுள்ளதுடன் இலங்கை தேசிய சாகித்திய விருதும் தமிழ்நாடு அரசின் விருதும் பெற்றது.

சிப்பிக்குள் முத்து நூலுக்கு சி.வி. விக்னேஸ்வரன், டி.எம்.சுவாமிநாதன் ஆகியோர் வாழ்த்துரை வழங்கியுள்ளனர்.

சிப்பிக்குள் முத்து நூலின் பிரதிகளுக்கு பின்வருவோரைத் தொடர்பு கொள்ளலாம் : (லண்டன்) திரு. கஜேந்திரன்: +447 940 35 6863, (கனடா) திரு. எஸ்.இராமச்சந்திரன்: + 416 356 7859 (அவுஸ்திரேலியா) திருமதி மங்களம் வாசன் : 00 61 3 9898 44 69

கலைஞரன்றே பெயர்கொண்ட கருணாநிதி

சீரிளமைத் தமிழைத்தன் தாய்போல் போற்றித் தமிழகத்தின் முதல்வரானார் கலைஞர் டாக்டர் சோராதே எழுதியவர் இளமை தொடரே! செந்தமிழ்த்தாய் கொண்டபெரும் பேறா மன்றோ! பாராளும் பொறுப்பேற்றும் எழுது கோலின் பணிக்கோய்வு தாராதே தமிழே மூச்சாய் ஏராளம் ஏராளம் கின்னும் கின்னும் எனும்பாங்காம் ஈடவர்க்கு யார்தா முண்டோ!

செம்மொழியாய்ச் செந்தமிழை உலகோர் ஏற்றச் செய்தபணி காலத்தால் அழிய மாட்டா வம்முமெதிர் காலத்தோர் இன்றே போன்று வரலாற்றுப் பணியெண்ணிய் போற்று வார்கள் தம்முயிருக் குறுதியெண்ணார் தமிழ்நாட் டோர்க்குத் தலைமகனாய் நின்றபுணி செய்த தீரர் வெம்மைகளைத் தாங்கியேமுன் வெற்றிய் பாதை வீறுநடை பயின்றதிரு வெற்றிச் சான்றோன்!

'மூனாகா னா'வென்னும் ஈரெ முத்தின் முன்மொழிவு முத்தமிழை 'மூனா' கூற 'கானா'வின் பொருள்கலையைச் செப்பும் பெற்றோர் காரணமாய்த் தேற்றத்தெடுத்தோ நாம் மிட்டார் தேனாகும் மு.கருணா நிதியின் பேச்சு தெவிட்டாத அமுதாகும் அன்னான் தாய்மண் சேனையொன்று தீமுக(தி.மு.க) வென்னும் பேரால் திரளவவர் செந்தமிழே காலா கிற்றே!

- காப்பியக்கோ ஜின்னாவூர் ஷரிபுத்தீன்

முத்தமிழின் வித்தகன்பொன் முடியில் மன்னன் மூதறிஞன் தமிழ்த்தாயின் முதன்மைச் செல்வன் எத்திசையில் வாழ்ந்தாலும் நாட்டால் வேறு என்றிடினும் மொழியாலே ஒன்று பட்டோர் சொத்தானான் தலைவனவன் தமிழி னத்தின் தலைநிமிர்ப் பாடுபட்டோன் தன்னே ரற்றோன் நித்தியமாம் உலகுள்ள மட்டும் அன்னான் நற்புகழோ அழியாது நிலைக்கு மாமே!

முறையைந்து முதல்வரெனத் தமிழ்நாட் டிற்கு மக்களங்கி காரமுடன் தேர்வு பெற்றோன் குறையறிந்து சேவைசெய்யும் கொள்கை கண்டார் காரணமவே றுண்டாமோ வாகை கொள்ள அறிவாற்றல் மிக்கவர்தம் மண்ணின் மீதே அழியாத பற்றுண்டோன் அனைபே ருக்கும் முறையான உரிமைகளை வழங்கும் எண்ணம் முற்றாகக் கொண்டிருந்த மக்கள் வேந்தன்!

என்நாட்டுக் குறுநிலத்து வீர மன்னன் எதிரிகளாம் வெள்ளையரை எதிர்த்த தீரன் பண்டார வன்னியனின் வாழ்வு தன்னைப் புதினமெனத் தமிழ்கோத்தும் படைத்த எரித்தான் கன்னலவர் மொழியென்ற கார ணத்தால் காவியமாய்ச் செய்தேன்நான் மனம்ம கிழந்தே பொன்னான வரிகள்சில பொறித்து வாழ்த்திய் பாராட்டி ஊக்குவித்த பண்பார் ஞானர்!

காலனுக்குப் பெறுக்காத கார ணத்தால் கவர்ந்திட்டான் கருணையொடு நிதியும் கூட்டி ஞாலத்தோர் தேம்பியழ நினைத்த பாங்கில் நாயகனின் உயிர்பறித்தான் நெடுநான் காத்தே காலத்தால் அழிக்கவெண்ணாய் புகழ்நா மத்தைக் கொண்டகரு ணாநிதியின் தமிழ்த்தொண் டென்றும் நீலவானூங் கடலுமுள்ள நான்வ ரைக்கும் நிலைத்திருக்கும் நல்லோர்தம் நெஞ்சத் துள்ளே!

தமிழில் இருந்த நாட்டிய இலக்கண நூல்கள் எவ்வாறு அழ்ந்தன?

தமிழர்களது ஆடற்கலை எனப் போற்றப்படும் பரத நாட்டியத்தின் தொன்மையாது? எனப் பார்க்குமிடத்து எமக்குத் தெரிவது சிலப்பதிகாரமே. சிலப்பதிகாரத்தின் அரங்கேற்று காதையில் வரும் பாடலுக்கும் இன்று நாம் ஆடும் பரதநாட்டியத்திற்கும் ஓர் அளவேனும் பொருத்தம் இருப்பதை நாம் காணலாம்.

பிண்டியும் பிணையலும் எழிற்கையும் தொழிற்கையும்
கொண்ட வகை அறிந்து கூத்துவரு காலலக்
கூடை செய்தகை வாரத்தில் களைதலும்
வாரம் செய்தகை கூடையில் களைதலும்
பிண்டி செய்தகை ஆடலில் களைதலும்
ஆடல் செய்தகை பிண்டியில் களைதலும்

கை முத்திரைகளை எவ்வாறு கையாளல் வேண்டும், ஓற்றைக்கை முத்திரை (இணையாகை + பிண்டிகை) இருகை இணைந்த முத்திரை (இணைகை + பிணையல் கை) அவற்றைப் பற்றிய அறிவு. எப்பொழுது அழகிற்காகக் காட்டல் வேண்டும்? எப்பொழுது எவ்வாறு பாடலின் பொருளை உணர்த்தப் பயன்படுத்தவேண்டும்.

இவை இன்றும் எமது பரதநாட்டியத்தில் பயன்படுத்தப்படுபவையே. இவற்றையெல்லாம் இன்று வடமொழியில் அசம்யுத கஸ்த்தம், சம்யுத கஸ்த்தம், என்றே கற்பிக்கப்படுகின்றன. எமக்கே உரித்தான பரதத்தில் வடமொழி ஆதிக்கம் எவ்வாறு உருவானது? நாட்டியத்தை விளக்கும் மிகப்பழமையான நூல் நாட்டிய சாஸ்த்திரம். இதுவும் வடமொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது. இவற்றையெல்லாம் பார்த்த மக்கள் எமது ஆடற்கலையின் மூலம் வடநாட்டினதே என்ற மயக்கத்திற்கு உள்ளாகின்றனர்.

இதுதவிர சிலப்பதிகாரத்தின் வேளிர்காதையிலே, கோவலன் தன்னைப் பிரிந்து சென்றபொழுது மாதவி தன் தோழியிடம் கொடுத்தனுப்பிய ஓலையை ஏற்கமறுக்கும் கோவலன், மாதவி தன்முன் ஆடிய எண்வகை வரிக்கூத்தையும் கூறி அவள் ஆடல்மகள், அவளுக்குத் தெரியாத சாகசம் உண்டோ எனக் கூறுவது, அவள் என்னை ஏமாற்றுவதற்குப் பலவகையாகக் கையாண்ட யுக்திகள் எனக் கூறுவது வரிக்கூத்து.

வரிகோலம் என்ற ஆடல் பெண்கள் காதலை வெளிப்படுத்த ஆடுவது. சிலப்பதிகாரத்தில் விபரிக்கப்படும் எண்வகை வரிகளும் இன்று பரதநாட்டியத்தில் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

குவளையும் குமிழும் கொவ்வையுங் கொண்ட
மாதர்வாண் முகத்து மதையி நோக்கமொரு
காதலிற் தோன்றிய கண்கூரு வரியும்

நாட்டிய கலாநிதி
கார்த்திகா கணேசர்

புயல்சுமந்து வருந்திப் பொழிகதிரீ மதியதத்துக்
கயல் உலாய்த் திரிதரும் காமர் செவ்வியில்
பாகு பொதி பவளம் திறத்து நிலா உதவிய
நாகிள முத்தின் நகைநலம் காட்டி
வருகென வந்து போகெனப் போகிய
கருநெடுங் கண்ணி காண்வரிக்கே கோலமும்

சிந்திமாலை வந்ததற்கு சிரங்கிச்
சிந்தைநோய் கூருமென் சிறுமை நோக்கிக்
கனிபுரை கிளவியும் மடஅன்ன நடையும்
கனிமயில் சாயலும் கரந்தனன் ஆக்கி
செருவேல் நெடுங்கண் சிலதியர் கோலத்து
ஒரு தனிவந்த உள்வரி ஆடலும்

சிலம்புவாய் புலம்பவும் மேகலை ஆர்ப்பவும்
கலம்பெறா நுசும்பின்ன காநல் நோக்கமொடு
திறந்து வேறாய் என்சிறுமை நோக்கியும்
புறத்து நின்று ஆழய புன்புற வரியும்

இத்தனை இருந்தும் எவ்வாறு வடமொழி
எம் ஆடலில் புகுந்தது? இந்த மயக்கத்துக்கான
காரணத்தை அறியப் புகுந்தால் தமிழகத்தின்
வரலாற்றையே புரட்டிப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

பல்லவர்கட்குமுன் தமிழகத்தை ஆட்சி
செய்த களப்பிரர் பாளி பிரகிருத மொழியைப்
பேசியவராகவும் சமஸ்கிருத மொழியை
அரசகரும மொழியாகக் கொண்டவராகவும்
இருந்தனர். இவர்கள் தமிழை ஆதரியாதோர்.
மதத்தால் சமணம், பௌத்தத்தைப் பின்பற்றிய
வர்கள். அதனால் உணர்வுகளைத் தூண்டும்
லளித கலைகளான இசை, ஆடல் இவர்களால்
ஓதுக்கப்பட்டதாகவே இருந்துள்ளன.

ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் பல்லவர்
ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார்கள். இவர்களும்
ஐன மதத்தைத் தழுவினவர்களாகவே
இருந்தனர். ஆனால் மகேந்திரவர்மனது
மத மாற்றம் அரசியல் முக்கியத்துவம்
வாய்ந்ததுமட்டமல்ல, இது மாபெரும்
கலாசார மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இவன்
சைவ வைணவ மதங்களை ஆதரித்து
வளர்த்துவந்தான். பல்லவர் காலத்திலேயே
கோயில்கள் கட்டப்படுகின்றன. சிற்ப
சித்திரகூடமான கோயிலிலே இசை முழங்க
ஆடல் கோயில் கிரிகைகளில் முக்கிய
இடம்பெறுகிறது. ஆடல் நங்கையரின்
உருவங்கள் ஓவியமாகவும் சிற்பமாகவும்
வடிக்கப்படுகின்றன. கோயில்சேவைக்கான
பெண்கள் சேர்க்கப்படுகின்றனர். பல்லவர்களே
முதலில் தேவர் அழையர்களென பெண்களை
கோயில் சேவையில் இணைப்பதைக்
காணலாம். இங்குதான் நாம் முதலில் தேவர்
அடியார் எனப் பெண்களைக் காண்கிறோம்.

பல்லவர் காலத்திலேயே நாயன்மார்களும்
ஆழ்வார்களும் நாடு பூராவும் சுற்றி கோயிலில்
குடிக்கொண்டிருக்கும் தெய்வங்களின் புகழ்
பாடினார்கள். புதிய புதிய கோயில்கள்
கட்டப்பட்டன. அதனால் இசையும் ஆடலும்
புத்துயிர் பெற்றன. அவ்வாறான கோயில்களில்
தேவர் அடியார் எனப் பெண்கள் இறை
சேவைசெய்தனர். நாயன்மார் சிவனைப்பாட,
ஆழ்வார்கள் விஷ்ணுவின் பெருமையைப்பாட
இசையும் ஆடலும் பக்தியின் ஓர் அங்கமாகிறது.

இதுவே பக்தி இயக்கம் என மாபெரும்
சக்தியாக மக்களை தன்வயம் கவர்ந்தது. பக்தி
இயக்கம் பல்வேறு பக்தி இலக்கியங்கள்
தோன்றிவளர வழிவகுத்தது. வடநாட்டு
இதிகாசங்கள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன.
இறைவன் மகோன்னதத்தைக் கூறும்
புராணங்கள் தோன்றின. ஒவ்வொரு இட
கோயில்களிலும் அந்த அந்த கோயிலுக்கான
புராணக்கதைகள் உருவாக்கப்பட்டன. பக்தி
இயக்கம், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், தல
புராணங்கள் உருவாக்குவதுடன் நின்றுவிட
வில்லை. இறை புகழ்கூறும் புராணம் கோயில்
கலைகளின் பொருளாயிற்று. அதனால்
அன்றுவரை ஆடற்கலையின் நாயகராக
இருந்த அரசன் பக்தி இயக்க காலத்தில்
இறைவனாக மாற்றம் பெறுகிறான்.

சங்கப்பாடல்கள் அரசனின் புகழ்பாடின.
ஆனால் பக்தி இயக்கத்தில் அவை இறைவனைப்
போற்றி அவனது தெய்வம்சத்தைக் கூறியன.
சங்ககால அரசவிழாக்கள், வெற்றிவிழா,
பிறந்ததினம் அத்தனையும் இறைவிழாக்கள்
ஆயின. அரச பவனி திருஉலாவாகக்
கோயில்தெய்வம் பவனி வரலாயிற்று.

இந்தக்காலகட்டத்திலே சமஸ்கிருதமொழி
மிக வலுவுள்ள மொழியாக மாறுகிறது.
கோயிலுக்குத் தேவையான நியமங்களும்
ஆகமங்களும் சமஸ்கிருத மொழியிலேயே
ஆக்கப்படுகின்றன. ஆகமங்கள் கோயில்
கருமங்களை நிர்ணயிக்கலாயின. கோயில்
கலைகளாகிவிட்ட இசையும் ஆடலும்
சமஸ்கிருத மொழியிலேயே ஆக்கப்படுகின்றன.
ஆடல் இசைக்கான நூல்களும் ஸமஸ்கிருத
மயமாகின்றன.

களப்பிரர் காலத்திலே பல சங்கநூல்
கள் அழிந்தன. அதையடுத்து மீதம் இருந்த
நூல்களும் வடமொழி ஆதிக்கத்தால் கவனிப்
பாரற்றனவாயின. கலைஞர் சமஸ்கிருதம்
கற்றவர்களாகத் தம்மை உயர்த்திக்கொண்டனர்.

சமஸ்கிருதமொழி கோயில்களில்
மட்டுமல்லாது தமிழகம் முழுவதும் ஆதிக்க
மொழியாகவும் கற்றோர் மொழியாகவும்

மாறியது. கோயில்களில் பணிபுரிந்தோர் இம்மொழியைக் கற்றனர். கற்றோராக அன்று கருதப்பட்டோர் சமஸ்கிருத மொழியைத் தமதாக்கினர். அன்று கற்றோராக இருந்தவர்கள் இசை ஆடற் கலைஞருமாவார். இவர்களும் ஆரியமாக்கப்பட்டனர். அதுவே தேவபாஷையுமானது.

தமிழில் பாரம்பரியம்மிக்க ஆடற்கலைஞர் **கூத்தர், விறலியர்**. ஆரியமயமாக்கலில் அதன் அர்த்தம் கீழ்நிலைப்பட்டோரைக் குறிக்கலாயிற்று. சமஸ்கிருத மொழிமூலம் ஏற்பட்ட ஆரிய வழக்கு கூத்து என்பது தாழ்ந்த அர்த்தம் உடையதாகவும் அதனைப் பயயில்வோர் சமூகத்தில் கீழ்நிலைப்பட்டோராகவும் கருதப்பட்டனர். வடமொழிகற்று கோயில் கிரிகைகளில் பங்குபற்றும் சமூகம் ஆடலுக்கு இட்டபெயரே நடனம், நாட்டியம் என்பன. இவர்கள் தெய்வத்துடன் இணைந்து மதிப்புக்குரியோர் ஆயினர்.

தமிழ் நூல்களை எழுதுவோரும் தாராளமாக சமஸ்கிருதம் கலந்தே எழுதுகிறார்கள். இவற்றைப் பண்டைய நூல்களிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் அவதானிக்கலாம். இவ்வாறு செய்யாவிட்டால் தமக்கு அங்கீகாரம் கிடையாது எனவும் எண்ணி இருக்கலாம். இத்தகைய செய்கை ஆடற்கலை நூல்களில் மட்டுமல்ல மற்றைய துணைக் கலைகளான ஓவியம், சிற்பம், இசை நூல்களிலும் இடம்பெற்றன. இதற்கும் மேலாகத் தமிழ் நூல்கள் சமஸ்கிருத மொழிமாற்றம் பெற்றது. அவ்வாறான மொழி பெயர்ப்பு அரசு ஆதரவுடன் நடைபெற்றது. சமஸ்கிருதம் அரசுகளும் மொழிமட்டுமல்ல தேவபாஷையாகவும் கருதப்பட்டதே இதற்குக் காரணமாயிற்று.

தமிழ் அரசர்கள் சமஸ்கிருத மொழியை ஆதரித்து அதை அரசு கருமமொழி ஆக்கியதுடன் நில்லாது பிராமணர்களையே தமது ஆலோசகராகவும் நியமித்தனர். மகேந்திரவர்மன் வட இந்தியாவிலிருந்து **பாரத்வாஜ** (Bharatwaja cotra) கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த பத்தாயிரம் பிராமணர்களை அழைத்துக் குடியேற்றினான் என அவனது காலக் கல்வெட்டுகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. அரசு ஆதரவு பெற்ற பிராமணர்கள் கோயில்கொண்ட மூர்த்தியின் பெயர்களைத் தமிழிலிருந்து சமஸ்கிருதமாக்கினர்.

அடியார்க்கு நல்லார் - பக்த வச்சலம்
அம்மையப்பன் - சாம்ப சிவன்
உடையான் - ஈஸ்வரன்
சொக்கன் - சந்தரன்

நடவரசன் - நடராஜன்.

மணவழகன் - கல்யாண சுந்தரன்

காலத்தின் ஓட்டத்திலே தமிழ் நூல்கள் சமஸ்கிருத ஆக்கம் பெறுகிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் தமிழ் நூல்கள் வேண்டுமென்றே அழிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என அறிஞர் Dr.S.ரகுராதன் கருதுகிறார். இந்தச் சூழலில்தான் தமிழ்நாடக நூலான பரதமும் சமஸ்கிருதத்திற்கு மாற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இவை யாவும் அரசு ஆதரவுடனேயே நடந்திருத்தல் வேண்டும்.

அடியார்க்கு நல்லார் தனது சிலப்பதிகார உரையில், ஆடலுக்கான இலக்கண நூல் பரதர் என்பவரால் எழுதப்பட்டதெனவும் குறிப்பிடுகிறார். ஆரிய மயமாக்கப்பட்ட பொழுது தமிழ் பரதம் வடமொழியான சமஸ்கிருதமாக மாற்றம்பெற்றுள்ளது.

சிலப்பதிகார அரங்கேற்று காதைக்கு விரிவான உரை எழுதுவதற்கு நாட்டிய நன்னூல் உதவியுள்ளது. இங்கு நடன ஆசான், இசைக் கலைஞன், வாத்தியக் கலைஞரின் திறத்தை மட்டுமல்லாது அரங்க அமைப்பு வேறுபட்டநிலைகள் அசைவுகள் அபிநயம் என்பனவும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. அரும்புத உரை ஆசிரியரும் அடியார்க்குநல்லாரும் உரை எழுதிய காலத்திலே சில நூல்கள் கிடைக்கப்பெற்றன. பல அழிந்துவிட்டதாக அவர்கள் மூலம் அறிகிறோம். **புறநாறை, புறங்குறுக்கு**, எனப் பல இசைவிளக்க நூல்கள் தொலைந்துவிட்டதாக அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். நாரதர் என்பவரால் எழுதப்பட்ட **பஞ்சபரதீயமும்** அகப்படவில்லை. உரையாசிரியர்கள் **முறுவல், சயந்தம், முணநூல், செயித்தியம்** என்பனவற்றின் சில பகுதிகளை தாம் கண்ணுற்றதாகக் கூறுகின்றனர்.

அகழ்வு ஆய்வாளர் நாகசுவாமி நாட்டிய சாஸ்திரம் தமிழிலே இருந்துள்ளது. அதே போன்று தமிழரால் போற்றப்படும் அகஸ்தியர் பரதநாட்டிய சாஸ்திரம் போன்ற ஒரு நூலை எழுதியுள்ளார். அகஸ்தியரின் நூல் பரதரின் நூலிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபட்டது என நாம் அறியமுடியவில்லை. எனவும் கூறியுள்ளார்.

மேலும் தமிழ் இசைக்கு யாழ் மூலம் ஒப்பற்ற தொண்டாற்றிய விபுலானந்த அடிகளாரின் ஆய்வின்படி “தமிழில் பரதம் என்றொரு நூல் இருந்தது. அரசு குமாரரும் பரத குமாரரும் என அரசரோடு உடன் வைத்தோதிய பரதர்குலம் தமிழுக்குரியது. அக்குலத்தில் ஒருவர் தமிழில் பரதத்தை செய்தார் எனக்கொள்ளுதலில் நேர்ந்த இழுக்கென்ன என்போம்” என வினவுகிறார்.

தமிழகம் ஆரியமயமாக்கப் படும்பொழுது தமிழில் இருந்த நாடகத் தமிழ் நூல்கள்

தேடுவாரற்று அழிந்தொழிந்திருக்கலாம். அல்லது அறிவுச்செல்வம் யாவுமே வடக்கிலிருந்தே வந்தது என்ற மாயையை மக்களிடம் பரப்ப வேண்டும் என்பதற்காக அழிக்கப்பட்டிருக்கலாம். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள், “தேவாரங்கள் சிதம்பரத்தில் மீளக்கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை பற்றிய ஐதீகங்களை நோக்கும்பொழுது அரச உதவியும், தலையீடும், இல்லாதிருந்திருப்பின் இப்பாடல்களின் பாடங்கள் மீட்கமுடியாத வகையில் அழிந்திருப்பது திண்ணம்” எனவும், மேலும் அவர் கூறுவது “கோயில் கிரிகைகள் அத்தனையும் சமஸ்கிருத மொழியில் நடைபெற்றதால், பொதுமக்களை கோயிலுடன் இணைப்பதற்காகவே தேவாரம் மீள்கண்டுபிடிப்புக்கு காரணமாகிறது.” என்கிறார்.

ஆனால் நாடகத்தமிழ் நூல்களுக்கு அத்தகைய தேவை கிடையா. தெய்வப் பாக்களான தேவாரத்தை மறைப்பவர்கள் நாடகத்தமிழ் நூலை ஒளித்துவைப்பதை விடுத்து அழித்திருப்பர் எனத் தோன்றவில்லையா?

என்றோ தொடங்கிய ஆரியமயமாக்கம் இன்றும் தொடர்கிறது. ஆரியமொழியே தம்மை பாரம்பரிய கலைஞரில் இருந்து வேறுபடுத்த உதவும் என்ற நம்பிக்கையுடையோர் நாடகத்தும் நிறுவனங்களில் கற்றவர்கள் சமஸ்கிருத மொழியிலேயே சிறுவர்முதல் பல்கலைக் கழகம் தொட்டு கற்பித்துவரும் பரிதாபம் நடைபெறுகிறது. தேடி அறிய விரும்புவோருக்கு தமிழில் நூல்கள் சில கிடைக்கின்றன. அறிஞர் உ.வே.சாமிநாத ஐயர் பல நூல்களை சுவடியில் இருந்து அச்சேற்றியவர். அந்த மகான் சேகரிப்பில் தமிழ்நாடக நூல்கள் சில உண்டு. அவ்வாறு அவர் சேகரிப்பில் **தமிழ் சிபிஎய்தர்ப்பணம்** என்ற நூலும் உண்டு. வட மொழி சுலோகங்களை மனனம் பண்ணாது எமது மொழியிலேயே நாம் அதைக் கற்கலாம் அல்லவா?

தமிழ்மொழியில் இசை நாடக (அன்று ஆடிய நடிக்கப் பெற்றன) நூல்கள் இருந்துள்ளன. உரை எழுதப்பட்ட காலத்திலே சில நூல்கள் அழிந்துவிட்டன. **புறநாறை, புறங்குறுக்கு** ஆகியவை அழிந்து விட்டதாக உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நாரதரால் எழுதப்பட்ட **பஞ்சபாரதீயம்** தொலைந்துவிட்டது. தென்னகத்து அறிஞர் அகஸ்த்தியர் எழுதியது **நாட்டிய சாஸ்த்திரம்**. உரையாசிரியர்கள் இவற்றின் சில பகுதிகளை தாம் கண்ணுற்றதாக எழுதியுள்ளனர். இவை தவிர **முறுவல், சயந்தம், செயித்தியம்** போன்ற நூல்களின் சில பகுதியேனும் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. அகஸ்த்தியரின் மாணாக்கரான சிகண்டி

எழுதிய **இசை நுணுக்கம்**, யமலேந்திரரின் **இந்திர காளியம்**, மதிவாணரின் **நாடக தமிழ் நூல்** எனப் பல நூல்கள் தமிழிலே இருந்துள்ளன என அகழ்வாய்வாளரும் பல நூல்களை எழுதி நாடகக்கலையிலும் ஆய்வு செய்தவருமான R. நாகசுவாமி எழுதியுள்ளார். **பஞ்சமரபு** மிக அண்மைக்காலத்தில் பலகஷ்டங்களையும் தாண்டி எமக்குக் கிடைத்துள்ளது. இந்நூல் மூலம் எமது ஆடல் அன்றைய காலத்தில் எவ்வாறு ஆடப்பட்டது என ஓர் அளவேனும் அறிய முடிகிறது. இந்நூலை ஆக்கியோர் அறிவாணர் ஆவார்.

“**அருங்கடைச் சங்கம் இருந்தோர் யாரெனில் சிறுமேதாவியார், சேந்தம் பூதனார் அறிவுடைஅரனார், பெருங்குன்றூர்க் கிழார் பாடல் சான்ற இளந்திருமாறன்**”

‘அறிவுடைஅரனார்’ என்பதே அறிவாணரைக் குறிப்பதாகும் இதன்மூலம் அவர் கடைச்சங்கத்தைச் சார்ந்தவர் என அறிய முடிகிறது.

12^{ஆம்} நூற்றாண்டில் சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை எழுதியபோது **சுத்துநூல்** கிடைக்கப்பெறவில்லை பெயரை மட்டுமே அறிந்தோம் என அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிட்டிருந்தார். இருந்தும் அண்மைக்காலத்தில் இது கிடைக்கப்பட்டமை வியப்புக்குரியதே. மிகப்பழமையான நூல் இது. இந்நூலின் எட்டுச்சுவடியில் காணப்பட்ட எழுத்து வடிவம் மற்றும் ஒலி வடிவம் இவற்றைக் கொண்டு இது பழமையான நூல் எனக்கொள்ளலாம் என Dr.S.ரகுராமன் கூறுகிறார். நூலை ஆக்கியோர் பெயர் சாத்தனார். கூத்தனூரைச் சேர்ந்தவர். இவர் தொல்காப்பியர் காலத்தவராக இருத்தல் வேண்டும் என்பது அறிஞர் துணிபு.

மற்றைய நூல்களுடன் ஒப்பிடும்போது **பரதசேனாபதியம்** மிகப்பிற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்ததே. இந்நூலை ஆக்கியோர் ஆதிவாயி லார். இவரது மூலலை நோக்குமிடத்து 9^{ஆம்} நூற்றாண்டு முதல் 12^{ஆம்} நூற்றாண்டிற்கு உட்பட்டவராகக் கருதலாம். இப்பொழுது கிடைத்துள்ள ‘பரத சேனாபதியம்’ உரை ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்ட ‘பரத சேனாபதியம்’ அல்ல. இவை தவிர **பரதகூடாமணி, மகாபாரதகூடாமணி** என்ற நூல்களும் உண்டு. இவை மிகமிகப் பிற்பட்ட காலத்தவையே.

இவற்றை எழுதுவதன் நோக்கம் எமது ஆடல் இசைக்கலைஞர்கள் தமிழில் எமது மூலத்தைத்தேடி கற்றுணர்வார்கள் என்ற எண்ணமேயாகும்.

↔ ↔ ↔

தீருமம்

சிறுகதை

உ.நிசார்

அது ஓர் அந்தி மாலைப் பொழுது. வெய்யிலின் அகோரம் படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டிருந்தது. கிராமத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த பாதையில் ஒருவர் நடந்து கொண்டிருந்தார். அவரின் உடல் தளர்ந்திருந்தது. கை, கால்கள் பலவீனமுற்று, கண்களும் குழி விழுந்திருந்தன. நிறம் மங்கிய வெள்ளை நிறச்சாரம் ஒன்றையும் அதற்கு மேலால் கைகள் நீட்ட மஞ்சள் நிற ஷர்ட் ஒன்றையும் அவர் அணிந்திருந்தார். தலையில் தொப்பியொன்றும் இருந்தது. தாடியும், மீசையும் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தன.

பாதையில் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு, ஊருக்கு ஒரு புதிய மனிதராகவே அவர் தென்பட்டார். எனினும் அங்கு நடமாடிக் கொண்டிருந்த மனிதர்களுள் ஒரு சிலரைப் பற்றிய சிறிய ரூபகம் அவருக்குள் இருக்கவே செய்தது.

“நானும் இந்த ஊரை உட்டுப் பெய்த்து இருபத்தஞ்சு வருஷங்கள் கடந்து பெய்த்தீக்கும். இந்த பகுதில் எவ்வளவு மாத்தங்கள் நடந்தீக்குது. தென்னந் தோட்டங்களும், றப்பர் தோட்டங்களும், வயல் வெளிகளும் ஈந்த எடமெல்லாத்திலயும் மனிஷர் ஊடு வாசல்கள கட்டிக் கொண்டு ஈக்குறாங்க. ஏண்ட ஊட்டுக்கும் என்ன நடந்தீக்குதோ தெரியா? பெய்த்துத்தான் பாக்க வேணும்.”

அவ்வாறு தனக்குள் கதைத்தவாறு நடந்து வந்த அந்த மனிதன் தனது வீடு இருந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

“எங்க? ஏண்ட ஊட்டக் காண இல்லயே? ஊட்டுக்குப் பதிலா அந்த எடத்துல கடையொண்டல்லவா ஈக்கு? நான் வழி தவறி வந்துட்டேனோ?”

அவர் தனக்கு ஏற்பட்ட வியப்பில் சுற்று முற்றும் நோட்டமிட்டார்.

“இல்ல, இல்ல எனக்கு வழி தவற இல்ல. அது ஈக்கே முச்சந்தி. முச்சந்திக்குப் பக்கத்துல ஈந்த புளிய மரமும் அது ஈக்கே. சரி, சரி இந்தக் கடைக்குப் பெய்த்து விசாரிச்சிப் பாத்தா எல்லாத்தயும் அறிஞ்சி கொள்ள ஏழுமாயீக்கும்.”

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் தம்பி.”

“வஅலைக்குமுஸ்ஸலாம் நானா, வாங்கோ, என்ன சரி சாமானுகள் வேணுமா?”

“இல்ல தம்பி இல்ல. எனக்கு சின்னத் தகவல் ஒண்டு தேவ. அதுதான் இது...”

“நானா கேளுங்கோ, எனக்குத் தெரிஞ்சு தகவல் ஒண்டாக ஈந்தா நான் செல்லுறேன்.”

“தம்பி, என்ன சரி கொற நெனச்ச வாணாம். இந்த எடத்துல முந்தி ஒரு ஊடு ஈந்திச்சிது. அந்த ஊட்ட இப்ப காண இல்லயே. அந்த ஊட்டுக்கு என்ன நடந்திச்சிது? அந்த ஊட்டுல ஈந்தவங்க எங்க பெய்த்திட்டாங்க?”

“நானா நீங்க இது எங்க ஈந்து வாரீங்க?”

“தம்பி நான் அதப் பெறகு செல்லுறேன். அதுக்கு மொதல்ல எனக்கு தண்ணி ஒரு கிளாஸ் குடிச்ச ஈந்தா நல்லாயீக்கும்.”

“சரி, நானா சரி. நிண்டிட்டே பேசிக் கொண்டு நிக்ருறீங்க. அந்தப் புட்டுவத்த இங்கால போட்டு உக்காருங்கோ. நான் பெய்த்து ஒங்களுக்கு ஒரு தண்ணி எடுத்திட்டு வாறென்.”

வந்தவர் அங்கிருந்த கதிரையொன்றை எடுத்து வைத்து உட்கார, கடை உரிமையாளர் தண்ணீர் கிளாஸ் ஒன்றை கொண்டு வந்து அவரிடம் கொடுத்தார். அதை நன்றிப் பெருக்குடன் வாங்கிக் குடித்த அவர் கதிரையில் நன்கு சாய்ந்தவாறு உட்கார்ந்து கொண்டார். தண்ணீரைக் குடிக்க அவரின் முகத்தில் இருந்த களைப்பு சற்று நீங்கி, பிரகாசமொன்று தென்பட ஆரம்பித்தது.

“சரி நானா, இப்ப செல்லுங்கோ, நீங்க எங்க ஈந்து வாரீங்க?”

இங்கே உண்மையைச் சொல்லுவது தனக்கு ஆரோக்கியமாக இருக்க மாட்டாதென நினைத்த அவர் பொய்யொன்றைச் சொல்லி, தனக்குத் தேவையான தகவலைப் பெற்றுக் கொள்ளவே முயற்சி செய்தார்.

“தம்பி, நான் இது கொழும்புல ஈந்துதான் வந்தீக்குறேன்.”

“சரி நானா, சரி. இப்ப கொஞ்சத்துக்கு முந்தி எனக்கிட்ட ஒரு தகவல் கேட்டீங்களே, நான் நெனச்சுறேன் அது ஆயிஷா தாத்தா ஈந்து ஊட்டப் பத்தித்தானாய்க்கும்.”

“தம்பி, நீங்க சரி. இந்த எடுத்துலஈந்து அவட ஊட்டுக்கு என்ன நடந்திச்சிது? அவ இப்ப எங்க ஈக்குறா? அவவ சந்திச்சுட்டுப் போகத்தான் நான் இது வந்தீக்குறேன்.”

“நானா, இருபது, இருபத் தஞ்சு வருஷங்களுக்கு முந்தி அவட புருஷனுக்கு பைத்தியம் வந்தத்தால, அவட தம்பிமார் அந்த மனுசன புடிச்சி எடுத்துக் கொண்டு பெய்த்து, அங்கொட ஆஸ்பத்திரியில உட்டுட்டு வந்துட்டாங்க எண்டு கேள்விப்பட்டோம். அதுக்குப் பெறகு கொஞ்ச நாளயில அவர் மொளத்தாப் போனதாக ஊரெல்லாம் கத அடிபட்டிச்சுது. அவரட மையத்த இங்க ஊருக்கு கொண்டு வர இல்ல. கொழும்புலேயே அடக்கம் செஞ்சி போட்டு வந்திட்டாங்க போல. அதுக்குப் பெறகு ஆயிஷா தாத்தா இத்தா ஈந்தா. கூட்டம் குடும்பத்தார் சேந்து ஏழு கத்தங்களயும் செறப்பாக் குடுத்து முடிச்சாங்க. அதுக்குப் பெறகு அவ இந்த எடுத்துல ஈந்து ஊட்டயும், காணியையும் எங்கட வாப்பாவுக்கு வித்துப் போட்டு, வேற ஒரு காணி வாங்கி

அதுல ஒரு ஊட்டக் கட்டிக் கொண்டு அங்க குடிபெய்த்திட்டா.”

“தம்பி, அவ இப்ப ஈக்குற எடம் எங்க எண்டு செல்லுங்களே.”

“நானா, இதே ரோட்டுல கொஞ்சத் தூரம் போகக்குள்ள வலது கைப்பக்கமா அவட மகண்ட ஊடு ஈக்கு. அந்த ஊட்டுலதான் அவ இப்ப ஈக்குறா. அவ இப்ப பெரிய சீமாட்டி.”

“தம்பி, அந்த ஊட்ட நான் எப்பிடிக் கண்டு பிடிச்சிக் கொள்வேன்.?”

“நானா, அந்த ஊட்ட ஒங்களுக்கு மிச்சம் லேசாக் கண்டு புடிச்சிக் கொள்ளலாம்.”

“அதெப்படி லேசாக் கண்டு புடிச்சிக் கொள்ளலாம் எண்டு செல்லுறீங்க?”

“நானா, ஆயிஷா தாத்தாட மகன் இப்ப ஒரு டொக்டராகி ஈக்குறாரு. அதனால் அவரட ஊட்டு முன்னுக்கு ஹப்பீ மெடிகல் சென்டர் எண்டு ஒரு பெரிய போர்ட் ஈக்கும். அதை வச்ச ஒங்களுக்கு அந்த ஊட்ட லேசாக் கண்டு புடிச்ச ஏழுமாக ஈக்கும்.”

“அப்ப ஜெம்சித் ஒரு டொக்டராகிட்டாரா? கேக்கவும் சந்தோசமா ஈக்கு.”

“அது சரி, நீங்க தாரு. ஒங்களப் பத்தி எதுவுமே செல்ல இல்லயே?”

“ஆயிஷா தாத்தாவ மிச்சம் காலமா எனக்குத் தெரியும். சரி தம்பி, நான் அப்ப பெயித்துட்டு வாரேன். வரக்குள்ள நான் அந்த விஷயங்கள ஒங்களிட்ட செல்லுறேன்.”

என்றவாறு அவர் கடையை விட்டு வெளியே வந்தார்.

“நான் இப்ப என்ன செய்ய?, ஆயிஷாவப் பாக்கப் போவோமா? இல்ல வந்த வழியே திரும்பிப் போவோமா? திரும்பி போவதாக

பகிர்வோம்....
ஈழமும் தம்மும்

தமக்கிருந்த தமிழிலக்கண புலமையால் **இலக்கணக் கொட்டர்** என்று சிறப்பித்து அழைக்கப்பெற்ற **முருகேச பண்டிதர்** (1829-1900) யாழ்ப்பாணத்திலும், தமிழ்நாட்டின் பல பாகங்களிலும் வசித்து தமிழ்ச் சேவை செய்தவர். இவரது கவிதையை வியந்து **கும்பகோணம் வைத்தியநாத ஷேகர்** அவர்கள் **“தொழறு தழிச்சொன்மார் தொலைவின் ரிப் பெழியுமேகம்”** என்று சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்.

நானாக நான்நின்றேன்
எந்தப் பின்னடைவும்
ஏனென்று கேட்கவும்
என்னை நெருங்கவில்லை

உறவுகள் வருவார்
ஒடிவந்து கைகொடுப்பார்
நண்பர்கள் நாடிவந்து
நம்பிக்கையாய் உதவிசெய்வார்
என்ற கனவுலகில்
கிரவுசுகல் சஞ்சரித்து
தூங்கிக் கிடக்கவில்லை.
வாழ்நாளை ஒருவொழுதும்
தொலைத்து அழுவிதில்லை

கியன்றமட்டும்
வறுமைச் சிலுவையினை
தோள்கமந்து நடைநடந்தேன்
துயர முள்முடிகள்
துழைத்துக் குருதிசிந்த
துவழாது நிமிர்ந்தெழுந்தேன்.

காலங்கள் வெல்லியிட
வெற்றிக்கனி என்கையை
பற்றி முத்தமிட
வேதனைகளெல்லாமே
தூசாகப் பறந்தோட
நானாக நானெழுந்தேன்
நகைத்த உறவுகள்முன்
நட்புகளின் முன்
நாளோர் புதிரானேன்.

வீழ்ந்து கிடந்தபோது
வேதனையில் நொந்தபோது
காணாத மனிதர்களையால்
கனநடை பயின்று சென்ற
அறியாதமுகங்கள் கூட
அருகினிலே வந்து நின்று
விதவிதமாய் உறவு முறை
விதித்துரைத்து தழுவிக்கொண்டார்.

வாய்யாக நடிக்குமிந்த
யோலிகளை சினங்கண்ட
என்னுள் நகைக்கின்றேன்
வேறு..
ஏதுசெய்யச் சொல்லுங்கள்!

ஈந்தாலும் நான் எங்க போக? சரி, வந்ததும்
வந்ததாச்சு. ஜெம்சித்த மொகத்தச் சரி
பாத்து ரெண்டு வார்த்த அவரோட பேசிட்டு
போவோம்.”

மிகவும் களைப்படைந்திருந்த அவர்
ஆயிஷாவின் வீட்டை நோக்கி நடக்கத்
தொடங்கினார். சிறிது தூரமாக இருந்தாலும்
அந்தத் தூரத்தை நடந்து செல்வது கூட
அவருக்கு மிகவும் சிரமமாகவே இருந்தது.

“அந்தா ஈக்கு ஹப்பி மெடிகல் சென்டர்.”

அவர் அந்தக் கட்டிடத்தை அடைந்து
உள்ளே நுழைந்தார். டாக்டரின் சிகிச்சை
அறைக்கு முன்னால் டாக்டர் ஜெம்சித்
உள்ளே இருப்பதாகக் குறிக்கும் சிறிய
பெயர்ப்பலகை இருந்தது. வந்தவருக்கு
அதைக் காண மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.
அப்போது அவ்விடத்துக்கு ஒரு தாதி வந்தாள்.

“அங்கில் மருந்து எடுப்பதாக இருந்தால்
தயவு செய்து நம்பர் ஒண்டை எடுத்து வைத்துக்
கொள்ளுங்கோ.”

அதன்படி அவர் நோயாளர்களுக்காக
வைக்கப்பட்டிருந்த இலக்கங்களில் ஒன்றைப்
பெற்றுக் கொண்டார். அதில் இருபத்து
மூன்று என்ற இலக்கம் குறிக்கப்பட்டிருந்தது.
பக்கத்தில் இருந்தவர்களிடம் விசாரித்துப்
பார்த்ததில் இருந்து பதினெட்டாம் இலக்க
நோயாளி உள்ளே இருப்பதாக அறிந்து
கொண்டார். அது அவருக்கு ஒரு வகையில்
ஆறுதலை அளித்தது. அதன் பிறகு அவர்
தான் உட்கார்ந்திருந்த கதிரையில் நன்கு
சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். உள்ளே
குளிர்சூட்டப்பட்டிருந்ததால் களைப்படைந்திருந்த
அவரது உடலுக்கு அது இதமாக இருந்தது.

சற்று நேரத்தில் தாதி இருபத்து மூன்றாம்
இலக்கத்தை அழைக்க, அவர் எழுந்து உள்ளே
சென்றார். அங்கே டாக்டர் ஜெம்சித் சொகுசான
ஒரு கதிரையில் அமர்ந்திருந்தார்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்.”

“வஅலைக்குமுஸ்ஸலாம், மாமா, வந்து
உக்காருங்கோ. ஒங்களுக்கு இருக்கிற
வருத்தங்கள இப்ப சொல்லுங்கோ.”

“மகன், நான் ஒங்களிடம் மருந்து எடுக்க
வர இல்ல.”

“என்ன? மருந்து எடுக்க வர இல்லயா?
அப்ப என்னத்துக்கு எண்ட நேரத்தப் பாழாக்க
வந்தீங்க?”

“மகன், ஒங்களோட ஒரு முக்கியமான
விஷயம் கதச்சிறத்துக்கு ஈக்கு. அதுதான்
நான் இது...”

“மாமா எனக்கு மிச்சம் நோயாளிகளுக்கு மருந்து கொடுக்கிறதற்கு இருக்கு. அதனால் தயவு செய்து இங்க இருந்து போயிடுங்கோ.”

“மகன் நான் மிச்சம் தூரத்துல ஈந்துதான் இது வந்தீக்குறேன்.”

“நர்ஸ் இங்க வாங்க. இந்த மாமாவ வெளியே கொண்டு போய்விடுங்க.”

“மகன் ஓங்களுக்கு என்ன புறந்தள்ள ஏழா. இந்தக் கட்டடத்துக்கு முன்னால ஈக்குற போட் பலகயில கலாம் மெடிகல் செண்டர் எண்டு பெயர் போட்டு வச்சீக்குரீங்க. அந்தக் கலாம் நான்தான். அதைக் கேக்க ஓங்களுக்கு ஒரு புதினமாக ஈக்கும். ஆனா நான்தான் ஓங்கட வாப்பா அப்துல் கலாம்.”

தனக்கு முன்னால் வந்து அமர்ந்து கொண்டிருப்பவரின் உடல் தளர்ந்திருந்தாலும் அவரின் கூர்ந்த பார்வையும் திடமான சொற்களும் டாக்டருக்கு ஒரு சவாலாகவே இருந்தன.

“மாமா, ஓங்களுக்கு என்னமாவது மனநலம் சரி இல்லயா? எண்ட வாப்பா எவளவோ காலத்துக்கு மொதல்ல மொளத்தாப் போயிட்டாரு. இப்ப நீங்க வந்து ‘நான்தான் ஓங்கட வாப்ப’ எண்டு சொல்லுறீங்க. நான் இதெல்லாத்தயும் எப்பிடி மாமா நம்புவேன்?”

“மகன், ஓங்கட வாப்பா மொளத்தாப் போக இல்ல. இங்க எண்ட ஐடிண்டிகார்ட் ஈக்கு. அதை எடுத்துப் பாருங்க.”

வந்தவர் நிறம் மங்கிய ஒரு அடையாள அட்டையை டாக்டருக்கு முன்னால் வைக்க அவர் அதை எடுத்து நோட்டமிட்டார்.

“இதென்ன கரச்சல்டா இது?”

மங்கிய எழுத்துக்களில் மொகமட் இஸ்மாயீல் அப்துல் கலாம் என அந்த அடையாள அட்டையில் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

“மாமா, ஓங்கட உருவத்துக்கும் இந்த ஐடிண்டிகார்ட்ல இருக்கிற உருவத்துக்கும் பெரிய வித்தியாசம் இருக்கு. அதனால் இந்த ஐடிண்டிகார்ட்ல இருக்கிற ஆள் நீங்கதான் எண்டு நான் எப்பிடி ஏற்றுக் கொள்வேன்.”

“மகன், ஓங்கட மாமாமார் ஓங்களுட்ட ஈந்து என்னப் பிரிச்சி வச்ச நேரம் நீங்க ஒரு சின்னப் புள்ள. அதால ஓங்களுக்கு என்னப் பத்தி ஞாபகம் எதுவுமே ஈக்க வாய்ப்பில்ல. ஓங்கட உம்மாவ இங்க வரவழையுங்கோ. அவ என்ன அடையாளம் காணுவா.”

அதற்கு இணங்கிய டாக்டர் ஜெம்சித், தனது

சிறுநீர்ப்பை ஒருவரை அழைத்து, உடனே வந்து தன்னை சந்திக்குமாறு தனது தாயாருக்கு அழைப்பொன்றை அனுப்பிவைத்தார். அதன் பிறகு அங்கு வந்திருந்தவரை தனது ஓய்வு அறைக்கு அழைத்து வந்து, அங்கே அமர வைத்துவிட்டு, மீண்டும் மருந்தகத்துக்கு வந்து தனது பணியில் ஈடுபட்டார்.

சற்று நேரத்தில் ஆயிஷா, டாக்டர் ஜெம்சித்தின் மருந்தகத்துக்கு வந்து சேர்ந்தாள். அப்போது அவர் ஒரு நோயாளியை பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தார். அது முடியும் வரை காத்திருந்த ஆயிஷா தனது மகனிடம் வந்தாள்.

“உம்மா கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தி ‘நான்தான் ஓங்கட வாப்பா,’ எண்டு செல்லிக் கொண்டு ஒருத்தர் எனக்கிட்ட வந்தார். அவர் சென்ன விஷயங்கள மொதல்ல நான் நம்ப இல்ல. ஓடனே அவர் தண்ட ஐடிண்டிகார்ட்டை எடுத்து எனக்கு முன்னால் வச்சார். அதுல அவர் பெயர் மொஹமட் இஸ்மாயீல் அப்துல் கலாம் எண்டு ஈந்திச்சிது. என்னால அவர் அடையாளம் காண முடியாது எண்டு நான் செல்ல, அவர் ஓங்களக் கூட்டி வரச் செல்லி எனக்கிட்டச் சென்னார். அவர் கரச்சல் பொருக்காமத்தான் நான் ஓங்கள இங்க வரவழச்சேன்.”

இவற்றைக் கேட்க ஆயிஷாவின் கைகால் கள் பதற ஆரம்பித்து விட்டன. நா தடுமாறத் தொடங்கிவிட்டது.

“மகனே என்னத்தென் இதெல்லாம்? யா அல்லாஹ்! அவர் இப்ப எங்க ஈக்குறார்?”

“உம்மா, ஆத்திர, அசவரப்படாம மெதுவா என்னோட வாங்கோ. அவர் அங்கால எண்ட ரும்லதான் ஈக்குறார்.”

ஆயிஷா தனது முக்காட்டை நன்கு இழுத்து தனது தலையையும், உடலையும் மறைத்த வண்ணம் டாக்டர் ஜெம்சித்தைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாள். அங்கே உட்கார்ந்திருந்தவர் தனது தளர்ந்த கண்களை நன்கு ஏற்றி மிக்க ஆவலுடன் ஆயிஷாவை நோக்கி நின்றார்.

“ஆயிஷா, அஸ்ஸலாமு அலைக்கும். மகனுக்கு என்ன அடையாளம் காண முடியாது எண்டு செல்லிட்டாரு. ஓனக்காவது என்ன அடையாளம் காணக் கூடிய நெலயில நான் ஈக்குறேனா எண்டு எனக்குத் தெரியாது? நீ அவசரப்படத் தேவ இல்ல. ஆற அமர பாத்துக் கேட்டுச் சென்னாப் போதும். நீ என்ன இனம் கண்டா எனக்கு அது ஒரு ஆறுதலா ஈக்கும். நீ இல்ல எண்டு சென்னா அடுத்த நிமிஷமே நான்

இங்க ஈந்து வந்த வழியே பெயித்திடுவேன்.”

ஆயிஷாவுக்கு அவரின் தோற்றமும் பேச்சும் மிக்க சஞ்சலத்தைக் கொடுத்துவிட்டது. அவள், அவரை நன்கு கூர்ந்து நோக்கினாள். அப்போது அவரது வலது கண் புருவத்தில் இருந்த மச்சத்தை அவள் கண்டு கொண்டாள்.

“மகனே இது ஒங்கட வாப்பாதான். நான் என்ன பாவம் செஞ்சிட்டேன். யாஅல்லா நீ என்ன இப்பிடிச் சோதிச்சிறாயே?”

அவள் தனது மகனைக் கட்டிப் பிடித்தவாறு அழுது புலம்பத் தொடங்கிவிட்டாள். அதைக் காண அங்கு நின்ற தந்தை, மகன் இருவரது கண்களும் கலங்க ஆரம்பித்துவிட்டன.

வந்திருப்பவர் தனது தந்தைதான் என தாய் இனங்கண்டு கொண்டதனால், டாக்டர் ஜெம்சித் அப்துல் கலாமிடம் வந்து, அவரது இருகரம் பற்றி, சலாம் கூறிக் கொண்டு முஸாபஹாச் செய்து கொண்டார்.

“வாப்பா, நான் ஏதாவது தவறு செய்திருந்தா என்ன மன்னிச்சிக் கொள்ளுங்கோ.”

“மகனே, தாயும் தகப்பனும் எப்போதும் தங்கட பிள்ளைகளை மன்னிச்சிக் கொண்டேதான் ஈப்பாங்க.”

“உம்மா, எங்களைப் பிரிஞ்சிஈந்த வாப்பா எப்பிடியோ எங்களத் தேடிக் கொண்டு திரும்ப இங்க வந்தீக்குறாரு. அதால நாங்க அல்லாவுக்கு நன்றி செல்லிக் கொள்வோம். உம்மா, வாப்பா இங்கயே ஈக்கட்டும். நீங்க வாப்பாவோட பேசிக்கொண்டு இறீங்கோ. நான் ஏண்ட வேலய முடிச்சிட்டு அவசரமா வந்துடுறேன்.”

அதன்படி மீண்டும் மருந்தகத்துக்கு வந்த ஜெம்சித் தனது பணியை ஆரம்பிக்க, வெகு காலத்துக்குப் பிறகு தனது மனைவியைச் சந்தித்த அப்துல் கலாமுக்கு அவருடன் கதைப்பதற்கு அதிக விடயங்கள் இருந்தன.

“ஆயிஷா, அல்லா மனிஷர் பல மாதிரி சோதிச்சுறான். எங்களுக்கு நடந்ததும் அல்லாட சோதனயொண்டு எண்டு நாங்க எடுத்துக் கொள்வோம். அது எதுவாயிந்தாலும் நானும் இல்லாத நெலயில நீ ஜெம்சித்த படிப்பிச்சி ஒரு டொக்டராக் கி ஈக்குறாய். இது எனக்கு றொம்பச் சந்தோஷமா ஈக்கு. நீயும் சந்தோஷமா ஈக்குறாய்.”

“ஏண்ட சந்தோஷத்தப் பத்திப் பேசுறீங்க. நீங்க பட்ட துன்பம் துயரத்தப் பத்தி ஒண்டுமே பேச இல்லயே.”

“ஆயிஷா, நான் ஒன்னக் கலியாணம்

கட்டின புதுசல நெறய பணம் காச சம்பாரிச்ச வேணும், நெறய செலவழிச்ச வேணும், வசதியா வாழ வேணும் எண்டு நெனச்சேன். அத மனசல வச்சிக் கொண்டுதான் நான் ஏண்ட கொள்மொதல் யாவாரத்தச் செஞ்சி கொண்டு வந்தேன். அந்த யாவாரத்துக்கு நெறயக் காச தேவப்பட்டிச்சது. அதால எனக்கு கடன்பட வேண்டி ஏற்பட்டிச்சது. அதுக்கு ஒண்ட தம்பி இம்ரான் எனக்கு ஓதவி செய்றது போல நடச்சி பல தில்லுமுள்ளுகளச் செஞ்சிட்டாரு. அவர் ஏண்ட பேர்ல செல கடன்களை எடுத்து, அதுகளை கையாடி, என்னக் கடன்காரனாக்க, கடன் தந்தவனுகள் என்னத் தேடி வந்திட்டானுகள். அது எனக்கு மட்டுமல்ல ஒனைக்கும் ஒண்ட குடும்பத்துக்கும் பிரச்சினைகளத் தந்து கொண்டேந்தத்த நான் செல்லி நீ அறிய வேண்டிய அவசியமில்ல.”

அப்போது அங்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஒரு சிற்றுழியன் சிற்றுண்டிகளையும் தேநீரையும் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டுச் சென்றான். அவற்றை எடுத்து தனது கனவனுக்கு பரிமாறிய வண்ணம் ஆயிஷா மீண்டும் கதைக்க ஆரம்பித்தாள்.

“அது சரி நீங்க இவளவு காலம் எங்க ஈந்தீங்க. என்ன செஞ்சீங்க எண்டு ஒண்டுமே செல்ல இல்லயே?”

“ஆயிஷா ஒண்ட தம்பி ஒரு நாள், மச்சான், இந்தக் கடன்களுல ஈந்து விடுபட நீங்க ஒரு பைத்திக்காரணப் போல நடயுங்க,’ எண்டு சென்னாரு. நானும் அதுபோலநடிக்க ஆரம்பிச்சிட்டேன். அப்ப கடன்காரனுகள் ஒன்னயும் ஒண்ட குடும்பத்தாரயும் தொந்தரவு செய்ய ஆரம்பிச்சிட்டானுகள். அதுல ஈந்து விடுபட, ஒண்ட தம்பி ஒரு நாள் என்னப் பலவந்தமா ஒரு வாகனத்துல ஏத்தி எங்கயோ தூர ஒரு எடத்துல ஈந்த கருவாட்டு வாடியில சேத்திட்டு வந்திட்டாரு. ஆயிஷா ஏண்ட கைகால்கள் ரெண்டயும் பாரு. அதெல்லாம் கருவாடு போல காஞ்சி ஈக்குறத்தப் பாரு.”

“யா அல்லா இதென்னத்தென் ஒங்களுக்கு வந்த சோதன? ஒங்களுக்கு அங்க ஈந்து தப்பி வரவாவது முடியாமல் பெயித்திட்டுதா?”

“எங்க தப்பி வர? எந்த நேரமும் கம்பும், தடியும், கத்தியும், வாலும் வச்சிக் கொண்டேந்த அவனுகள் பெரிய வம்பெனுகளாக ஈந்தானுகள். ரெண்டு நேரந்தான் சாப்பாடு தந்தானுகள். ஆனா விடிஞ்சத்துல ஈந்து அந்திபடும் வர வேல வாங்கினானுகள்.”

இவற்றையெல்லாம் கேட்க ஆயிஷாவின்

நெஞ்சம் உருகி, கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது டாக்டர் ஜெம்சித் அங்கே வந்தார்.

“உம்மா, வாப்பா என்ன செல்லுறாரு.”

“மகன், வாப்பா செல்லுறத்த கேக்க ஏண்ட நெஞ்செல்லாம் பத்தி எரியுது.”

அப்படியெல்லாம் நீங்க செல்ல வாணாம். எவளவோ கஷ்ட நஷ்டப் பட்டுட்டு இங்க இது வந்தீக்கிறீங்க. மகன், வாப்பாவுக்கு நல்ல மருந்து மாத்திரகள வாங்கிக் குடுக்க வேணும். அவர ஆளாக்கி எடுக்க வேணும்.”

“அதுசரி உம்மா, கொஞ்சம் இங்கால வாங்களே.”

டாக்டர் ஜெம்சித் அவ்வாறு சொல்ல, ஆயிஷா அவரைத் தொடர்ந்து அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

“உம்மா, வாப்பா இங்க வந்தீக்குற விஷயம் சுமையாவுக்குத் தெரிய வராமலீக்க நாங்க வழி பார்த்துக் கொள்ள வேணும்.”

“மகன், அவ பெரிய ராங்கிக்காரி. அதால நீங்க செல்லுறது சரிபோல எனக்கும் படுது. ஊடு வாசல், காணி பூமி, காசு பணம், காரு பங்கலா எண்டு பெரிய சீதனத்தோட வந்த பொம்புளதானே அவ. அதால அவ ராங்கி காட்டத்தான் செய்வா. ஆனாலும் மகனே, முழுப் பூசணிக்காய சோத்துக்குள்ள மறச்ச ஏழுமாகுமா?”

“உம்மா, நான் அவசரமா ஒரு முடிவுக்கு வாறேன். அதுவரைக்கும் அவர் இந்த நூம்லேயே ஈக்கட்டும்.”

அப்துல் கலாம் அங்கு வந்து சில தினங்கள் கழிந்து விட்டன. தாயும், மகனும் அடிக்கடி அவரது அறைக்கு போவதும் வருவதுமாக இருப்பது சுமையாவுக்கு ஒரு சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. அதனால் அவள் அதைப் பற்றித் துப்பறியத் தனது வேலைக்காரியையும் பயன்படுத்திக் கொண்டாள்.

“உம்மா, மகன் ரெண்டு பேருடைய நடவடிக்களப் பாத்தா வந்தீறது ஜெம்சித்துக்கு நெருக்கமான ஒருத்தர் எண்டது நல்லா வெளங்குது. அது ஜெம்சித்துட வாப்பாவாகவே ஈக்க வேணும் எண்டு வேலக்காரி செல்லுறாள். எனக்கும் அது மாதிரிதான் படுது. அது சரி, ஜெம்சித் இந்த விஷயத்த எனக்கிட்ட ஈந்து என்னத்துக்கு மறச்ச வேணும்? சரி, அவர்ட குடும்ப விஷயம் எனக்கென்னத்துக்கு எண்டு நெனச்சிருப்பார் போல. ஆனா, நான் சரி, எங்கட குடும்பத்துல ஒத்தர் சரி இப்பிடி ஒரு விஷயத்த மறச்சப் போனா மாமி

இந்த ஊரயே கூப்பிட்டு என்ன அவமானப் படுத்தி ஈப்பா.எப்பவும் போல மாமிமாருக்கு மருமகனுகள இகழ்ப்பாக்கிறதானே வேல. சரி, ஈந்து பாப்போம்.”

சுமையா அவ்வாறு நினைக்க, டாக்டர் ஜெம்சித் தனது தாயிடம் அதைப் பற்றி இவ்வாறு சொல்லி வைத்தார்.

“உம்மா, வாப்பா இங்க வந்தீக்கிறதப் பத்தி சுமையாவுக்கு என்னமோ சந்தேகம் வந்திட்டுது போல. அவ, இப்ப அது சம்பந்தமா அலசி ஆராயத் தொடங்கிட்டா எண்டு நான் நெனச்சுறேன். ‘ஓங்கட நூம்ல கொண்டு வந்து வைத்து வைத்தியம் பாக்கிறது மன நலம் சரியில்லாத ஒருத்தருக்கா? அவர் தாரு?’, எண்டெல்லாம் எனக்கிட்ட அவ நேத்து கேட்டிட்டா, ஆரம்பத்துல வாப்பாவுக்கு மன நலம் சரியில்லாமல் ஈந்துது அவவுக்குத் தெரிய வந்து, அதக் குத்திக் காட்டத்தான் எனக்கிட்ட அது மாதிரி கேள்விகள கேட்டிருக்கிறா போல. உம்மா, நாங்களும் எங்கட கௌரவத்தக் காப்பாத்திக் கொள்ள வேணும். அதால நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்தீக்குறேன். நாங்க வாப்பாவ வேற எங்க சரி கொண்டு பெய்து நிப்பாட்டுவோம்.”

“அப்ப மகன் நானும் அவரோடயே பெய்த்திடுறேன்.”

“உம்மா, நீங்க அவரோட போனா ஊர் மனிஷருக்கு வேற சந்தேகங்கள் வரும்.”

அதன் பிறகு அவர்களுக்குள்ளே ஒரு பேச்சு வார்த்தை நடைபெற்றது. அதற்குக் காது கொடுத்தவாறு அப்துல் கலாம் சற்றுத் தூரத்தில் நிற்பதைக் கண்டும் காணாதது போல டாக்டர் ஜெம்சித் தனது தாயாருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் கதைப்பவை அப்துல் கலாமுக்கு கேட்கவே செய்தன.

“ஏண்ட மொகத்த பாத்துச் செல்ல ஏழாத விஷயங்கள, எனக்குக் கேட்டும் கேக்காமளும் ஈற தூரம் ஒண்டுல ஈந்து கொண்டு மகன் இது உம்மாவோட கதச்சுறார் போல. அவர் இது எனக்குப் ‘போ’ எண்டு செல்லாமல் போ’, எண்டு செல்லுறாரு. அதால இனியும் நான் இங்க ஈறது அழகில்ல.”

அப்போது சுமையாவும் திரை மறைவொன்றுக்குள் இருந்தவாறு அப்பேச்சுவார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“அப்ப வேலக்காரீட ஊகம் சரி. வந்தீக்கிறது ஜெம்சித்துட வாப்பாதான். பாவம் அந்த வயசாளி மனிஷன். ஜெம்சித் அவர எங்கயோ

அனுப்பி வச்சப் பாக்கிறாரு போல. அவர் செய்யப்போற வேலய நான் எப்பிடிச் சரி நிப்பாட்ட வேணும்.

ஜெம்சித் எடுத்த முடிவு ஆயிஷாவுக்கு திருப்தி அளிக்காத நிலையில் அவள் தனது கணவனிடம் வந்தாள்.

“ஆயிஷா, நீயும் மகனும் கதச்செல்லாத்தயும் நானும் கேட்டுக் கொண்டோன் ஈந்தேன். மகனுக்கு என்னத்துக்கு என்னால வீண பிரச்சினயொண்டு. அவர் செல்லுற மாதிரியே நான் நடந்திட்டுப் போறேன்.”

“எனக்கும் ஒண்டுமே வெளங்க இல்ல. பாவம் நீங்க. ஏண்ட தம்பிமார் செஞ்ச வேலகளால நீங்க இந்த நெலைக்கு ஆளாகி ஈக்குறிங்க. அது எங்கட மகனுக்கு வெளங்க இல்ல. பொண்ணாப் பொறந்த நான் என்னதான் செய்ய?”

அவள் தனது கண்களில் எழுந்த கண்ணீர்த் துளிகளை முந்தானைப் பட்டால் ஒற்றிக் கொண்டு மகன் எடுத்த முடிவை அவரிடம் சொல்லி வைத்தாள்.

“சரி, மகன் செல்லுற மாதிரியே நான் நடந்திட்டுப் போறேன். அல்லா ஈக்குறான்.”

ஆயிஷா தனக்குள்ளே ஏதோ கதைத்தவாறு அங்கிருந்து அகன்று சென்றாள்.

“அவர் வந்தீற விஷயம் மருமகளுக்குக் கேள்விப்பட்டா அவ ஊரக் கூப்பிட்டு எங்கள அவமானப்படுத்தி ஈப்பா. அதால மகன் செய்யப் போறதும் ஒரு பக்கத்துக்கு நல்லம்.

அவ்வாறு அவள் தனது மனதைச் சமாதானப்படுத்திக் கொள்ள டாக்டர் ஜெம்சித்தின் உள்ளம் சதா சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

“நான் எடுத்த முடிவு சரியா? அது அல்லாவுக்குப் பொருந்துமா, எனக்கு ஒண்டுமே வெளங்க இல்ல. வாப்பா இங்க வந்தீக்குற விஷயம் கேள்விப் பட்டா கூட்டம் குடும்பத்தாரும், ஊர் ஜனங்களும் இங்க ஓடி வருவாங்க. வாப்பாட பழைய கடன்காரனுகளும் அதுல இருப்பானுகள். அப்ப பழசு, புதுசெல்லாம் கதபடும். அப்ப நான் எப்பிடி சுமையாவுக்கு முகம் குடுப்பேன். சுமையாட குடும்பத்துக்கு முகம் குடுப்பேன். கூட்டம் குடும்பத்துக்கு, ஊர் மனிஷருக்கு முகம் குடுப்பேன். நான் ஏண்ட அந்தஸ்தப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேணும். அதால நான் எடுத்த முடிவு சரி. வாரது வரட்டும்.”

அடுத்த நாள் காலை டாக்டர் ஜெம்சித்தின் வீட்டில் சகல காரியங்களும் திட்டமிட்டபடி நடந்து கொண்டிருந்தன. அப்துல் கலாம் முன்வாசலில் வந்து நின்று கொண்டார். அவருக்குப் பக்கத்தில் அவரது பெட்டி படுக்கைகள் இருந்தன. அவரை வழியனுப்பி வைக்க ஆயிஷாவும் வந்து நின்றாள். சற்று நேரத்தில் டாக்டர் ஜெம்சித்தும் அங்கு வர, அவரின் கார் அங்கே வந்து நின்றது. கார்ச்சாரதி காரில் இருந்து இறங்கி வந்து கார் கதவைத் திறக்க, சுமையா எங்கிருந்தோ ஓடி வந்தாள்.

“ஜெம்சித், என்ன இது செய்யப் போறீங்க? செல நாட்களா இங்க நடக்குற விஷயங்கள நானும் பாத்துக் கொண்டும் கேட்டுக் கொண்டும்தான் ஈந்தேன். அப்ப இது ஒங்கட வாப்பாதான் எண்டத்த நான் வெளங்கிக் கொண்டேன். இந்தத் தள்ளாத வயசுல அவர நீங்க எங்க அனுப்பி வச்சப் போறீங்க? ஒங்களுக்கு மனச்சாட்சியொண்டு இல்லயா? நீங்க செய்யப்போற வேலய அல்லா பொருந்திக் கொள்வானா? ஒங்கட வாப்பா எங்கயும் போகத் தேவ இல்ல. அவர் இங்க எங்களோடயே ஈக்கட்டும்.”

கார்ச்சாரதி திறந்து வைத்திருந்த கதவை அவள் வேகமாக இழுத்து மூடிவிட்டாள். அவளது விழியோரமாக ஏற்பட்ட எள்ளல் முகமெல்லாம் பரவ, அதை எதிர் கொள்ள முடியாமல் ஆயிஷா தனது முகத்தை வேறொரு பக்கமாகத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

↔ ↔ ↔

பகிர்வோம்....

ஈமும் தம்மும்

பண்டிதமணி **ஈ. கணபதிப்பிள்ளை** அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக் கவிதை உலகினைப் பற்றிக் கூறுகையில், **“முத்துக்குமார கவிராயர், சோனாத்ராய முதலியார் இருவரும் யாழ்ப்பாணத்தின் இருகண்கள்”** என்று பதிவு செய்துள்ளார். தொடர்ந்து, **“ஈன்னத்தம்பி புலவர், முத்துக்குமார கவிராயர், சோனாத்ராய முதலியார், ஈவசம்பி புலவர், நவால்பூர் சோமசுந்தரப் புலவர் ஐவரும் யாழ்ப்பாணத்துப் பஞ்சரத்தினங்கள்”** என்று பதிவு செய்துள்ளார்.

ஆங்கிலமொழி ஓர் ஒட்டுமொழி

உலகிலே பலமொழிகள் காணப்படுகின்றன. இம்மொழிகளை மனிதன் பேசுகிறான். ஒவ்வொரு மொழிக்கும் ஒவ்வொரு கலாசாரம், பண்பாடு உண்டு. இவ்வாறு மொழிசார்ந்து மனிதனை ஒவ்வொரு இனமாக வகைப்படுத்துகின்றனர். இருந்தபோதும் ஆள்பலம், அறிவுபலம், அதிகாரபலம், பொருளாதாரபலம் போன்றவற்றால் ஓர் இனம் துருத்தி வளரும்போது அந்த இனமொழியே மற்றைய மொழிகளிலிருந்தும் விரைவான செல்வாக்கினைப் பெற்றுவிடுகிறது.

இந்தவகையில் ஆங்கிலம் இன்று அனேக தேசத்தவராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு மொழியாகவே விளங்கிவருகிறது. ஆனாலும், சீனா, யப்பான், ஜெர்மன், பிரான்ஸ் போன்ற அறிவியல் நாடுகள் பல, தம் தேசமொழியினையே எங்கும் பேசுகின்றனர்.

அதாவது உலகநாடுகளுக்கிடையே நடைபெறும் எந்தவொரு சம்பவத்திலும் தங்கள் திட்டங்களையும், தங்கள் எண்ணங்களையும் தங்கள் மொழியிலே முன் வைத்துவருவதைக் கூறலாம். இந்த நாட்டவர்கள் ஆங்கில மொழியை ஒரு பொருட்டாக எடுப்பது கிடையாது. அதுவொரு அன்னியமொழி என்ற நிலைப்பாடு அவர்களுக்குள் இருந்துவருகிறது. இது பாராட்டத்தக்க விடயமாகும்.

இவை மட்டுமல்லாமல், எந்தவொரு தேசத்திலும் வெளியிடப்படுகின்ற எந்தவொரு மொழிசார்ந்த அறிவியல் நூல்களையும், பொருளாதாரக் கொள்கைசார் புத்தகங்களையும் மற்றும் நவீன இலக்கியம் சார்ந்த படைப்புகளையும் உடனடியாகவே தம் தாய்மொழியிலே மொழிபெயர்ப்பு செய்து தம் மக்களிடம் சமர்ப்பித்து விடுகின்றனர்.

மேலும், சீனா, யப்பான், ஜெர்மன், பிரான்ஸ் போன்ற நாட்டுத் தலைவர்கள் போன்றே இலங்கை நாட்டுத் தலைவர்களும் உலக அரங்கெங்கும் சிங்கள மொழியிலே உரைநிகழ்த்தி வருகின்றனர்.

சிங்கள மக்கள் யாவரும் தங்கள் கையொப்பங்களை சிங்கள எழுத்துகளிலேயே எழுதுகின்றனர். அவை மட்டுமில்லை, அனுராதபுரத்தையும் அதற்கு அப்பாலும் நாம் கடந்துசெல்லும்போது அங்குள்ள ஒவ்வொரு சிங்களக் கடைகளின் பெயர்களும் சிங்கள பெரிய எழுத்துகளில் எழுதப்பட்டிருப்பதை யாருமே கண்டிருக்கலாம். சிங்கள மக்கள் தங்கள் தாய்மொழியினை நேசிக்கின்றனர் என்பதற்கு இவை நல்ல உதாரணங்களாகும்.

எம் தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழிதான் உலக மூத்த மொழி என்கின்றனர். சீனா நாட்டிலே உள்ள மக்கள் தமிழ் மொழியை ஒரு பாடமாகக் கற்கத் தொடங்கிவிட்டனர். காரணம், தமிழ் மொழியினையும் அம்மொழியிலுள்ள பழந்தமிழ் இலக்கியங்களையும் கற்கின்றபோது உடலும், உளமும் உற்சாகம் பெறுவதாகக் கூறுகின்றனர்.

சமரபாகு

சீனா உதயகுமார்

சீனா நாட்டிலே தமிழ் வானொலி, தமிழ் தொலைக்காட்சி என்பவை தோற்றம் பெற்றுள்ளன. அவர்கள் தமிழ்ப் பாடல்களை அதிகமாகக் கேட்கின்றனர். தமிழ் திரைப்படங்களை அதிகமாகப் பார்க்கின்றனர்.

ஆங்கிலமொழிஎன்பது தமிழ், ஜெர்மன், கிரேக்கம், இலத்தீன் போன்ற மொழிகளின் ஒரு கூட்டுக்கலவை மொழி ஆகும். அவற்றில் 50% ஆனவை தமிழில் இருந்து பரவியவை ஆகும்.

உதாரணங்கள்:

- (1) Kill: இது “கொல்” என்ற தமிழ்ச் சொல்லில் இருந்து தோன்றியதாகும்.
- (2) Cry: இது “கரை” என்ற தமிழ்ச் சொல்லில் இருந்து தோன்றியதாகும்.
- (3) Button : இது “பொத்தான்” என்ற தமிழ்ச் சொல்லில்

இதுவரை நடந்தவைகள்
இறந்த காலம்
இறவாத கொள்கைகளும்
இறந்த காலம்!

மறந்ததினால் மறந்தவைகள்
நிறைந்த காலம்
மாபெரும் கொடுமைகளால்
மலிந்த காலம்!

கேட்டவைகள் கிடைக்காமல்
போனகாலம்
கேள்விக்கு விடையோ
கிடைக்காத காலம்!

நாட்டு நடப்புகளால்
நலிந்த காலம்
நாசவாழ் பொய்யுரைத்து
புகழ்ந்த காலம்!

வேட்பொலியை
மீட்டெழுச் செய்தகாலம்
வேதனையை வெந்தவரை
தீய்த்த காலம்

நம்பிக்கையில் வாழ்ந்திருந்த
எதிர்பார்ப்பின் காலம்
நம்ப நட நம்பிநடவாதே என
உணர்ந்திய காலம்!

பிஞ்சுகளும் காய்களியும்
உதிர்ந்த காலம்
நெஞ்சினிலே நெருப்பேந்தி
நின்ற காலம் !

வஞ்சகரின் கழ்ச்சிக்கு
வழிவகுத்த காலம்
வஞ்சியரும் வாலியரும்
வாழ்விழந்த காலம்!

அஞ்சாமல் எதிர்த்து நின்று
அழிந்த காலம்
ஆசைக் கனவுகளைக் - குழிதோண்டும்
புகைத்த காலம்!

எஞ்சியிருந்த எம்மவர்
ஏமாந்தோம் என்றகாலம்
தஞ்சுதென அடைக்கலந்தேடிய
அகதிக் கோலம்!

தானாக நல்லகாலம்
வராதினி
எமக்குள் ஒற்றுமையை
வளர்ப்போமீனி - அதவே கனி

ஏற்ற காலம்
-செ.ஞானராசா

இருந்து தோன்றியதாகும்.
 (4) Pyramid : இது “பெருமிடு”
 என்ற தமிழ்ச் சொல்லில்
 இருந்து தோன்றியதாகும்.
 இவ்வாறே இலத்தீன்
 சொற்களில் இருந்து ஆங்கிலச்
 சொற்கள் உருவாகியிருக்கின்றன
 என்பதற்குச் சில எடுத்துக்
 காட்டுகளுடன் இதில் பதிவிட
 எண்ணுகிறேன்.

Ex அல்லது Eg

Ex என்பது Example என்ற
 ஆங்கிலச் சொல்லின் சுருங்கிய
 வடிவமாகும். ஆனால், Ex
 என்பதற்குப் பதிலாக பலர் Eg
 என்றுதான் பதிவிடுகிறார்கள்.
 ஏனென்றால், Exempligratia
 எனும் இலத்தின் சொல்லுக்கான
 தமிழ் அர்த்தம் உதாரணம்
 என்பதாகும். இந்த Exempligratia
 எனும் சொல்லில் இருந்துதான்
 Example என்ற ஆங்கிலச் சொல்
 தோன்றியது. Exempligratia
 விலுள்ள Eஉம் gஉம் சேர்ந்ததே
 Eg எனும் சுருக்கமாகும்.

NO உம் No உம்:

NO என்றால் இல்லை என்று
 அர்த்தம் கொள்கிறோம். நம்மில்
 பலர் NO என்பதும் No என்பதும்

ஒரேபொருள் என்றுதான் கருதுகிறார்கள். அது தவறாகும். NO அல்லது no என்று எழுதினால்
 மாத்திரமே இல்லை என்று பொருளாகும். அதாவது இரண்டு எழுத்துகளும் ஆங்கில பெரிய
 எழுத்துகளாக இருக்கவேண்டும் அல்லது ஆங்கில சிறிய எழுத்துகளாக இருக்கவேண்டும்.

முதல் எழுத்து ஆங்கிலப் பெரிய எழுத்தாகவும், அடுத்த எழுத்து ஆங்கிலச் சிறிய
 எழுத்தாகவும் வரும் சந்தர்ப்பத்தில் அதன் அர்த்தம் வேறானதாகும். அதாவது No என்பதையே
 நான் சொல்கிறேன். No என்ற அடையாளம் விண்ணப்பப்படிவங்களில் காணப்படுவதை
 அவதானித்திருக்கலாம். அதன் அர்த்தம் இலக்கம் என்று பேசிக்கொள்வோம். Number என்ற
 ஆங்கிலச் சொல்லுக்கான தமிழ் விளக்கம் இலக்கம் என்பதாகும். Number என்ற சொல்லில்
 எங்கேயாவது o என்ற எழுத்துக் காணப்படுகிறதா? அப்ப ஏன் எப்படி இப்படி எழுதப்படுகிறது?

சிலர் சொல்லுவார்கள், Number Order என்று. அப்படிப் பார்க்கப் போனால் NO என்றுதான்
 சுருக்கமாக எழுதவேண்டிவரும். அதன் அர்த்தம் இல்லை என்பதாகும். ஆகவே இதுவும் தவறான
 ஒன்றாகும்.

Nemero என்பது இலத்தீன் மொழிச் சொல்லாகும். அதன் தமிழ் அர்த்தம் இலக்கம் என்பதாகும்.
 Nemero என்றசொல்லில் இருந்து உருவாகிய ஆங்கிலச் சொல்தான் Number_என்தாகும்.
 Nemero விலுள்ள N உம் oஉம் சேர்ந்ததே No ஆகும். ஆகவே, ஆங்கிலமொழி என்பது ஒரு
 தனித்துவமான மொழி கிடையாது.

அண்மையில் உலகமக்களின் கையொப்பம் பற்றிய ஆய்வொன்றிலிருந்து கிடைத்த ஒரு
 தகவல் தமிழர்களைத் தலைகுனிவ வைத்திருக்கிறது. அது என்னவெனில், இந்தியத் தமிழர்களும்,
 ஈழத்துத் தமிழர்களும்தான் தங்கள் கையொப்பங்களை ஆங்கிலமொழியில் ஒப்பமிடுவதாகக்

கூறுகிறது. இது வெட்கப்பட வேண்டிய ஒருவிடயமாகும்.

தன் தாய்மொழி தவிர்ந்த வேறெந்த மொழியையும் யாரும் கற்கலாம். அதற்கும் எவரும் தடைவிதிக்க முடியாது. தன் தாய்மொழியின் தேர்ச்சியோடு இன்னொரு மொழியினைத் தெரிந்துகொள்ளல் என்பது அவர்களுக்கான இன்னொரு பலமாகும். அதற்காக, அத்தகையவர்களை அறிவாளி என்று சொல்லிவிடமுடியாது. அறிவு என்பதும், கெட்டித்தனம் என்பதும் ஒன்று கிடையாது. அறிவாளி என்பவன் கெட்டித்தனமாகவந்தான். ஆனால், கெட்டிக்காரன் என்பவன் அறிவாளியாக இருப்பான் என்று சொல்லமுடியாது.

இன்னொருமொழி தெரிந்திருத்தல் என்பது அறிவுகிடையாது. அதுவொரு கெட்டித்தனமே! இன்றைய நவீனமான உலகமயமாதல் சூழலிலே இன்னொரு மொழியினைக் கற்காமல் இருக்கவும் முடியாது. அதற்காக ஆதிமொழியாம் தாய்மொழி எங்கள் தமிழ் மொழியினை மறந்துபோதல் என்பது நியாயமாகாது.

ஆகவேதான், ஆங்கிலமொழி தெரிந்தவர் அறிவாளி என்றுயாரும் கருதினால் அமெரிக்கா,

இங்கிலாந்து, அவுஸ்திரேலியா, அயர்லாந்து, நியூசிலாந்து, தென்னாபிரிக்கா, கனடா மற்றும் ஏனைய பலநாடுகளில் வாழ்கின்ற ஆங்கிலம் தெரிந்த எல்லோருமே அறிவாளிகள் என்றெல்லவா பொருள் வந்துவிடும். அவர்கள் மட்டுமில்லை எங்கள் ஊர்களிலுள்ள ஆங்கில ஆசிரியர்களும், ஆங்கிலம் பேசத் தெரிந்தவர்களும் அறிவாளிகள் என்றெல்லவா பொருள் வந்துவிடும். இப்படியானவர்களுள் சிலர் அறிவாளிகளாகக் காணப்படலாம் என்பதே மெய்யாகும்.

எங்கள் தாய்மொழி தமிழ்மொழியை மதிக்கவேண்டுமேயானால், நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் தமிழ்மொழியிலேயே கையொப்பம் இடுவோமாக. உங்கள் கையொப்பம் ஒரு கிறுக்கலாகவோ, ஒருசிக்கல் நிறைந்த கோடுகளாகவோ இருக்கலாம். அது பிரச்சினை இல்லை. ஆனால், அந்தக் கிறுக்கல் வடிவம்கூட தமிழ் எழுத்துகளிலுள்ள ஏதோவொரு எழுத்தினைக் கொண்ட ஒரு தொடக்கமாகவே இருக்கவேண்டும்.

↔ ↔ ↔

காகம் கரைந்த
எம் லயக்கூரைகளில்
சாத்தான் வந்தமர்ந்த பின்தான்
நாம் வரலாறுகளை புரட்ட
மறந்தோம்.

இத்தனை காலமும் தேசத்திற்காய்
உழைத்தமுத கூடைக்கு
இடமளித்த
எம் கூரைகளில் சாத்தான்
வந்தமர்ந்த பின்தான்
எம் சுவர்களின் கண்கள்
கட்டப்பட்டன.
கூடவே காதுகளும் அடைபட்டன.

அடுத்தவர் அழுக்குகளை
கழுவிக் கழுவிக் ஓய்வதும்
புறம் பேசிப் பேசிப்
சவ்வறுந்த காதுகளும்
காட்சிகளாய் விரிவதால்
கண்களும் காதுகளும்
அவிந்துதான் போய்விட்டன.

ஈவணு மனோகரன்

சா
த்
தா
ன்
ன்
வே
து
ங்
க
ள்

ஓற்றையறைக்குள் நிதானிகள்
கட்டியெழுப்பிய மதில்கள்
சாத்தானின் வருகைக்கு பின்தான்
உடைத்தெறியப்பட்டது.
எமக்கான நேரங்கள்
அவனின் தீனியாகி இருந்தமையால்
அள்ளித் தின்பதில் அவன்
ஆர்வமாகவே இருப்பான்.

கடல் கடந்து வந்த பாடுகள் மறந்து,
படிப்பது துறந்து
வார்த்தைகளுக்கு வேலிகட்டி
அழுத்தங்களுக்கு அரிதாரம் பூசி
எம் சிந்தைகளை முடக்கிய
சாத்தானுக்கு சரித்திரத்தில்
ஒதுக்கும் இடம்
எதுவாயும் இருக்கட்டும்.

கூடைகள் எம்
அடையாளம் என்பதில்
குறையேதும் இல்லை. ஆனால்
கூரைகளில் ஏறிவிட்டமைக்காய்
சாத்தான் ஒதும் வேதங்கள்
ஒருபோதும்
எமக்கான பள்ளியெழுச்சி ஆகாது.

மன்கைத் தேடிய

மனது

வாணமதி
(சுவிற்சர்லாந்து)

இன்றைய வாழ்வியலில் யாவரும் உச்சரிக்கும் வார்த்தை நோய்.

குறிப்பாக நம் நாட்டுப் பெண்கள் மனச்சோர்வு, மனவழுத்தம் என்ற நோய்க்குள் தம்மையறியாமல் தள்ளப்பட்டுவருகின்றனர். ஆண்களும் சுகர், பிரஷர், மாரடைப்பு போன்ற நோய்க்குள் அகப்பட்டு வருகின்றனர்.

இதற்கான காரணம் அதிகமானோர் அறிந்த ஒன்றுதான் 'வாழ்வியலில் ஏற்பட்ட மாற்றம் மட்டுமே!'

இருப்பதைவிட பறக்க ஆசைப்படும் மனதில் இன்றைய மக்கள். அதற்குத் தக்கவகையில் தமது ஆளுமையை அளவிடுவதில்லை.

எல்லையற்ற எதிர்பார்ப்புகள் எதிரே உள்ள மனிதனுடன் உராசி அளவீடு செய்கிறது.

போதுமென்ற மனதைத் தொலைந்த மனிதர்களே அதிகமாக உலாவுகின்றனர் இப்புவிமையில்.

இதனால் எம்மினம் இழந்தவை அதிகமே! ஈழத்தை விட்டகன்ற இருண்ட காலம் பதினெட்டாகிவிட்டது.

ஆனாலும் எம்மினம் எப்படி வாழ்ந்தது? என்று நினைவுபடுத்தி புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் வாழ்வதற்கு ஆயிரம் உள்ளது!

ஐரோப்பிய நாட்டவர்கள் நம்மவர் மறந்த, மறக்க எத்தனிக்கும் வாழ்வியல் முறையைத் தேடித்தேடி கடைப்பிடிப்பதைப் பார்க்கையில் 'காணாமல் கண்டவனுக்கு கரிச்சோறும் நெய்ச்சோறென'

என் அம்மா சொல்லும் பழமொழியை நம் நாட்டவரில் பலருக்கு இப்போது சொல்லத் தோன்றுகிறது.

கிராமங்களில் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கே சேவலின் குரலொலியுடன் எம்மக்களின் பரபரப்பும் தொடங்கிவிடும். நகரங்களும் இதற்கு விதிவிலக்காக இருந்ததல்ல.

எதையோ பிடிக்கப் புறப்படுபவர்கள் போல ஆண்கள் வேக வேகமாக பல்துலக்குவார்கள், பெண்கள் முற்றும் கூட்டிக்கொண்டே தூங்கிக்

கொண்டிருக்கும் பிள்ளைகளை "எழும்பு" "எழும்பு" என்று சத்தமிடும் ஒலி ஏதோவொரு தாளமாகவே நான் உணர்ந்து இரசித்துள்ளேன்.

காலைக்கடன் கழித்து வீட்டுக்கிணற்றின் குளிர்ந்த நீரில் குளித்து வீட்டின் சுவரின் ஓரத்தில் சாய்ந்திருக்கும் சுவாமிகளின் முன் தவமிருக்கும் காட்சி எத்தனை பெரிய தியானம். இவையாவுமே அதிகாலை ஆறுமணிக்குள் முடிந்துவிடும்.

கூடக்கூட ஊற்றிக் கொடுக்கும் தேநீரை பருகிவிட்டு தயிரோடு பிசைந்து கொடுக்கும் பழைய சோற்றைத் தாங்கிய பாத்திரத்துடன் வேலைதேடியும், வேலைக்குமென புறப்படும் வீட்டு ஆண்களை குங்குமப் பொட்டும், திருநீற்றுப் பூச்சம் ஈரத்தலையில் சேர்த்து முடிந்த வேட்டித்துண்டுமாக வழியனுப்பும் பெண்களின் அமைதியும், அழகும் இன்றைய பெண்களின் பேஷியல் அழகுக்கு ஈடாகுமா?

சமாளி,

வந்துவிடுவேன்! எனச் சொல்லிச் செல்லும் ஆண்களும்

கவனமாகப் போய் வாங்க! என வழியனுப்பும் பெண்களின் வார்த்தையும் எத்தனை பெரிய உளவியல் குறியீடு.

வீட்டின் கொல்லைப்புறங்களில் செழித்திருக்கும் செடிகளும், வளர்ந்திருக்கும் முருங்கைகளும், நடந்து திரியும் கோழிகளின் முட்டைகளும் ஒவ்வொரு வீட்டுப் பெண்களின் முதலீடு.

பள்ளிக்கு பிள்ளைகளை அனுப்பிவிட்டு தமது வீட்டுத் தோட்டங்களில் கால்வைக்கும் பெண்களும், ஆட்டு மாட்டு பண்ணைகளில் கைவைக்கும் பெண்களும், விறகு பொறுக்க கூட்டாகச் செல்லும் பெண்களையும் பார்க்கையில் பணிகளின் தன்மை மாறியுள்ளதே தவிர அன்றும் இன்றும் பெண்கள் ஆண்களுக்கு நிகராகத் தொழில் புரிந்து கொண்டேயிருக்கின்றனர் என்பதை மறுக்க முடியவில்லை.

அதேசமயம் அலுவலகத்தில் வேலை

செய்துவிட்டு “ஐயோ அம்மா... முடியல்ல!” என்று சொல்லும் இன்றைய பெண்களை நினைக்கையில் இதழில் தவழும் புன்னகை ஆயிரம் அர்த்தம் சொல்கிறது.

நேரத்தை திட்டமிட்டு நிர்வாகம் செய்யும் தன்மையில் நம்நாட்டுப் பெண்களில் அனேகர் இன்று சோம்பேறிகளாகவே உள்ளனர் என்பதை மறுக்கமுடியாது.

வேலைக்குப் போய் வருவதுடன் களைத்துவிடும் மனோநிலையில் நம்நாட்டுப் பெண்கள். காலை உணவு முதற்கொண்டு வாரத்தில் ஐந்து நாட்களும் ஏதோவொரு உணவுக் கடையுடன் உறவினராகி விடுகின்றனர். வீட்டைப்பெருக்க, கழுவத்துடைக்க அதுக்கொரு வேலைக்கார அம்மா.

இதனால் விளைந்த விளைவுகள் என்ன?

1. பருத்த தேகங்கள்
2. உளவியல் பிரச்சனைகள்
3. வீண் செலவுகள்
4. குடும்ப அமைப்பில் சிக்கல்கள்
5. பரபரப்பு
6. அமைதியின்மை
7. பெற்றோரிடமிருந்து பிள்ளைகள் கற்பதற் கான வாய்ப்பின்மை.
8. நேரவிரயம்
9. ஆரோக்கியத்தை தேடி அலையும் நிலை
10. மொத்தத்தில் வாழ்க்கையில் ஒரு சலிப்பு.

இதனால் விளைந்த நோய்கள்..... ஏராளம்!!

அன்றைய அம்மாக்கள் வீட்டில் சமைத்துக் கொடுக்கும் உணவே ஆரோக்கியமென்று உணர்ந்தனர். மூலைக்கொரு மளிகைக்கடை இருக்குமே தவிர இன்றைய காலம்போல் விதிக்கொரு உணவு விடுதி இருந்ததில்லை.

மதியம் பள்ளி முடிந்து வீட்டுக்கு வரும் பிள்ளைக்கு உணவுத்தட்டில் ஆகக் குறைந்த தாக கீரைச்சண்டலும் சோறுமாவது இருக்கும்.

இன்று நினைத்துப் பார்க்கிறேன். எத்தனை பெரிய வாழ்வியல் மாற்றம்?

வீட்டுக்கு வீடு அடிப்படை வசதிகள் போட்டியில் பெருகிக்கொண்டே செல்கிறது. கிராமத்தில் கூட ‘பழைய சாதம் என்றால் உடம்புக்கு ஒத்துவராது’ என்கின்ற மனோநிலை வந்துவிட்டது.

வீட்டில் நவீன வசதிகளுடன் சமையலறை உண்டு. ஆனால் அன்றைய கரிபடிந்த குசினியில் இருந்த ஆரோக்கியமில்லை.

உடல் வியர்க்க இளம் வெயிலில் வேலை செய்து குசினியில் குனிந்து குனிந்து அடுப்பூதி அம்மா சமைத்து தந்த காய்கறிகளும், சோறும் கண்களுக்குள் இன்றும்.

கேசடுப்பில் வேலைக்கார அம்மாவின் கைப்பக்குவத்தில் பொயிலர் கோழிகளும், மேற்கத்திய நூடில்ஸ்களும், சலாட்டுகளும் முதலிடமாகிவிட்டது.

ஏசியில் உண்டு, உறங்கி, வேலைசெய்து வாழும் நம்மவரில் பலரும் நாளும் சொல்லும் தாரகை மந்திரம் ‘வருத்தம்’ (நோய்) என்பது மட்டுமே எஞ்சியுள்ளது.

மனதில் நோய், உடலில் நோயாகிறது.

பணத்தை நோக்கி பயணிக்கும் நம்மவர் எதற்காக பணம் என்று? கேள்வியில் தமது ‘ஆரோக்கியத்தை’ விடுத்து அனைத்துக்குமாக பணத்தின் தேவை குறித்து பட்டியலிடுகின்றனர். பரபரப்பான வாழ்வில் பணமும் சேர்கிறது நோயும் கூடுகிறது.

அவசரமாக ஆரோக்கியமற்ற உணவுகளை உண்டும், குடித்தும், உழைத்தும் வெளியுலகுக்கு தம் அந்தஸ்தை காட்டுவதோடு பிறப்பின் அவசியத்தை சுருக்கிக்கொள்கின்றனர் நம்மவர்.

கண்களை மூடும் கடைசி நொடிப்பொழுது மகிழ்ச்சியை சுவாசிக்க மறந்த அறியாமையை உணர்த்தலாம்!

↔ ↔ ↔

பகிர்வோம்....

ஈழமும் தம்மும்

ஏ.எம்.ஏ அஸீஸ் அவர்கள் சுவாமி விபலானந்தர்

பற்றி ஈழமணி (1948) என்கிற நூலிலே பின்வரும் ஒரு பதிவினைத் தந்துள்ளார்.

கண்டியிலே சுவாமிகள் என்னுடன் தங்கியிருந்தபொழுது அரசியல், பொருளாதாரம், கல்வி, சமய சம்பந்தமான பல விஷயங்களைப் பற்றி உரையாடினோம். அந்தக் காலத்திலேயே யான் இலங்கை முஸ்லீம் கல்விச் சகாய நிதிக்கான திட்டமொன்றினை வகுத்துக் கொண்டிருந்தேன். அம் முயற்சியிலே சுவாமிகள் எனக்கு அளித்த உற்சாகமும், கூறிய புத்திமதிகளும் இவ்விடத்துக்கூற அடங்காது. இலங்கை முஸ்லீம் மக்களின் பேச்சு வழக்கிலுள்ள நலம்மத்து, பறக்கத்து, மொளத்து, அலாதி, ஹயாத்து போன்ற சொற்களை யெல்லாம் திரட்டிச் சேர்க்க வேண்டுமென்று சுவாமிகள் ஆசை கொண்டிருந்தார்கள். மொழி நூல் சம்பந்தமாகப் பல சொற்களை எடுத்து மாற்றங்களையும் எனக்குச் சுட்டிக்காட்டினார்கள்.

நான் நடக்கின்றேன் நடக்கின்றேன்
நடந்துகொண்டே போகின்றேன்.

அம்பியில்லை உரலில்லை
ஆட்டுக்கல் ஏதுமில்லை
ஈர்க்குப்பிடி பிடித்துக்
கூட்ட வளவில்லை.
தண்ணியள்ள கிணறில்லை
விறகெரிக்க அடுப்பில்லை.
குனிஞ்சு நிமிர்ந்து
வேலைபார்க்க நேரமில்லை.

என் உடலை
வியாதிகள்
விலை பேசிவிட்டன
பிறசர் அழுத்த
சலரோகம் துரத்த
பிடிபிடி எனக் காலன்
பின்னால்துரத்த
நான் நடக்கின்றேன் நடக்கின்றேன்
நடந்துகொண்டே யிருக்கின்றேன்.

டென்மார்க்கில் இப்போ
கோடை விடுமுறை.
உச்சி வெய்யில் நேரமிது
பட்டப்பகல் வானம்
பஞ்சுமிட்டாய் மேகங்கள்
கிச்சக் கிச்ச மூட்டி
துள்ளிவரும் தென்றல்
தொட்டுவிடும் தூரத்தில்
சொர்க்கம் உண்டு என்கின்றன.

தெருவெங்கும் மக்கள்
சிட்டாகப் பறக்கும்!!
சிறுசுகள் ஒருபக்கம்!!
தள்ளாடி தள்ளாடி
நடந்தாலும் தம் சோடி
கைகோத்து நடக்கும்
முதியோர் மறுபக்கம்!!!

திருமதி
கலாநிதி ஜீவகுமாரன்

உடம்பெல்லாம் பச்சைகுத்தி
மனசெல்லாம் இச்சைகுத்தி
நடமாடும் ஓவியமாய்
உலைவிடுவோர் மறுபக்கம்

முதுகிலே பைகள்
தோள்களில் குழந்தைகள்
சூரியக் குளியலுக்காய்
கடல் மடி நாடும்
குடும்பங்கள் மறுபக்கம்

நில்லுபிள்ள
நில்லுபிள்ள
நானும் வாறன்
என்று சொல்லி
சூரியனும் என்பின்னால்
ஒடிஒடி வருகின்றான்

"அப்பய் மேகத்துள்
மறைந்து போவதும்
வெளியே வந்தெமை
வறுத்தெடுப்பதும்
கிரவானால் கடலினுள்
மறைந்து போவதும்
பனிவந்தால் பயந்தொழிந்து
பரதேசம் போவதும்
என்ன கூத்திது? -
எனக்கொருக்கா சொல்லப்பா!
"மாற்றம் என்பது
மாறாத ஒன்றென்று
அறிந்திடு மகளே"

அது சரி
நேற்று என்பது
முடிந்த முடிபு
"நாளை எனக்கது
தெரியாத ஒன்று
இப்போ என்பதே
என்வசம் உள்ளது.
ஆதலினால் என்னை
நடக்கவிடு" என்றேன்

"நட நடநடநட
நீ நடந்துகொண்டே கதை"
என்றவன் சொன்னான்.

"பார் ஊயா பார்
உன்னையே சுற்றிவரும்
பூமியம்மா உன் கடு
தாங்காது வாடிப் போகின்றாள்.
துடிதுடிக்கும் அம்மாக்கு
கிணைக் குடைபிடித்து
நிழல் கொடுக்கின்றன
அவள் மரப்பிள்ளைகள்."
உன் கடுபட்டு
நிறமிழந்தோர்
எத்தனைபேர் அறியாயோ?
முள்ளிவாய்காலில்
நீ மனிதக் கருவாடு
போட்டாயே நினைவுண்டா?
பூமியம்மாவின் பச்சைச் சேலை
இப்போ வெள்ளைச் சேலை ஆனதுவே
அது உன்னால் தானா?

கொடிகளில் உலர்ந்த
உட்புகள் எல்லாம்
வெளிநிப் போயின.

எங்கள் ஊரில்
கறுத்த காக்காகூட
கழுத்து வாய்
எங்கும் வெள்ளை
நிறமாகி அலைகின்றது.

வெளிநாடு வந்த
எம்தமிழ் அன்னையும்
தன் முகமிழந்து
தன் நிறமிழந்து
அடையாள அட்டையைத்
தெலைத்துவிட்டு
அகதி முகாமில்
சரணடைந்துள்ளாள்.
உனக்கென்ன நீ
உருண்டு கொண்டே போ
நான் நடக்கவேண்டும்

கோடை

தாகத்தில் ஒட்டிவிட்ட நாக்கு
தள்ளாடும் கால்கள்
நான் நடக்கின்றேன் நடக்கின்றேன்
நடந்துகொண்டே போகின்றேன்.
எட்டி நாலு நடைநடந்தால்
கடல்கரை வந்துவிடும்
ஆனாலும் அங்கே
கடல் நீரைக்
குடிக்கலாமோ?
ஆனாலும் நான் நடக்கிறேன்

துள்ளி வரும் வெள்ளையை
தொட்டுவர நடக்கின்றேன்.

கோவணத்தில் நின்மதியை
கண்டுகொள்ளும் சித்தர்களாய்
உடைகள் துறந்து
உள்ளம் துறந்து
சூரியக் குளியலும்
சமுத்திரக் குளியலும்
உள்மனக் குளியலும்
ஒருங்கே கண்டு
உள்ளொளி பெருக்கி
ஒப்பிலா ஆனந்தமாகி
யார் இவர்கள்?
ஆபாசக் காறா?
ஆன்மீக வாதிகளா?

நான் நடக்கின்றேன்
நடக்கின்றேன்
“யாரது யாரது?
என் பின்னாலும்
சிலவேளை
என் முன்னாலும்
வருவது? யாரது?
சொல்லப்பா”

“நீதான் மகளே”
“என்னது?
நானா”
“ஓமடி மகளே
அது உன் நிழல்”
“நிழல் என்றால் என்ன?”
“அதுவும் நீதான்.”
“நான் என்றால்
நான் யாரப்பா?
நான் தமிழ்ச்சியா?
கில்லை
தமிழ்ச்சியானால்
இங்கு வந்திருக்கமாட்டேன்.
அப்போ டெனிஸ்காரியா?
அதுவும் கில்லை
அப்படியானால்
நீச்சலுடையில் இப்போ
நீந்தியிருப்பேன்.

எதுவும் கின்றி நான்
கிரண்டும் கெட்டானா?”
“கில்லை மகளே.”
“அப்போ நான் யார் கயனே?”

“2கால்கள் 2கைகள்
ஒரு தலை ஒரு கீதயம்
உள்ள ஒருபிறவி.
உன் கீதயம் சிகப்பு
உன் அருகில்
உன்னைப் போன்றே
மானிடர் அனைவர்
கீதயமும் சிகப்பு”

கயா சூரியா
நிற்க நாதியில்லை
நாக்கில் ஈரமில்லை
நான் போகின்றேன்
என் வீட்டுச் சமையலறையில்
என் வீட்டுக் குளியலறையில்
கங்கையம்மா
குழாய் வடிவில்
எனக்காகக்
காத்திருப்பான்
நான் போகின்றேன்
விடைகொடு கயா
நீ விடைகொடு.

டிமென்சியா (Dementia)

குறுங்கதை

இலக்கியச் சஞ்சிகை
வேல்முருகன்

“தாத்தா! நான் கவனக்குறைவாக இருந்திட்டன். சீனி முற்றாக முடிஞ்சது. ஒரு பக்கற் சீனி வாங்கிக் கொண்டு ஓடிவாங்கோ” பேத்தி மன்றாட்டமாகவும் கூச்சமாகவும் சொன்னாள்.

தாத்தாவுக்கு பேத்தியில் அபாரப்பற்று. பேத்தியிடம் காசை வாங்கிக்கொண்டு பாய்ந்து விழுந்து கடைவீதிக்குப்போய் சீனி வாங்கிக்கொண்டு வந்தார்.

பேத்திக்குச் சீனி கிடைத்தமை சற்று ஆறுதலாக இருந்தபோதும் தாத்தா செயற்பட்டவிதம் பாரிய ஏமாற்றமாகவும் மனத்தாங்கலாகவும் இருந்தது.

மாற்றிய நோட்டு இல்லாததால், தாத்தாவிடம் பேத்தி கொடுத்து அனுப்பியது ஐயாயிரம் ரூபாய். தாத்தா சீனியும் கையுமாகக் கொண்டு வந்தது மீதி முப்பது ரூபாய் மாத்திரமே!

தாத்தாவுக்கு ஏமாற்று நடந்ததாக எள்ளவும் தெரியாது. “சீனி வாங்கிய கடையில் விசாரித்து-காசை வாங்கிக்கொண்டு வாரன்” எனச்சொல்லிவிட்டு கடை வீதிக்குப் பறந்தார்.

ஆனால்,

தவிச்சமுயல் அடிப்பதில் நிபுணான அக்கடை முதலாளி கையை விரித்தாரே ஒழிய இரங்கவே இல்லை!

தாத்தாவுக்கு ஞாபக மறதி ஜால்தி. மறதிக்கும் தடுமாற்றத்திற்கும் அவர் ஆளாகிவிட்டார் என்பதை மாத்திரம் பேத்தியால் பாரிய விலைகொடுத்து வாங்கக் கூடியதாக இருந்தது.

அடிப்படை மனித இயல்பு என்பது மனிதனை மனிதன் அடிமைப்படுத்தி வாழும் குணம்தான். உடல் வலிமை, அதிகார வலிமை, அறிவின் மேன்மை என்று காலத்துக்குக் காலம் மாறிகொண்டிருந்த இந்த ஆட்படுத்துகை அம்சம், இன்று வணிகர்கள் வசமிருக்கின்றது. நுகர்வுக் கலாசாரத்தில் மக்களை அடிமைப்படுத்தி மக்கள் ஆட்படுத்தும் அவலம் ஒரு புறம் என்றால் நுகர்வுப் பொருட்களின் உற்பத்தியில் தங்கள் உழைப்பையும் வாழ்வையும் பறிகொடுத்த மக்களும் வளங்களை அடகுவைத்து வாழும் தேசங்களும் நம் கண்ணுக்குத் தெரியாத கொடுமைகளை அனுபவித்து வருகின்றன. உலககொங்கும் நடைபெறும் இந்த அக்கிரமங்களில் ஒரேயொரு பொருளின் உற்பத்திகாக அதில் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் வாழ்க்கையை நமக்கு முன்வைத்த முக்கியமான 2 ஆவண்படங்கள் தான் The Dark Side of Chocolate, Shady Chocolate.

The Dark Side of Chocolate

ஐரோப்பிய அமெரிக்க நிறுவனங்கள் சாக்லெட்டுக்களை உற்பத்தி செய்து வருகின்றன. வெவ்வேறு விதமான சாக்லெட்கள், சாக்லெட்கள் கலந்த உணவுப்பொருட்கள் உட்பட நமது அன்றாட வாழ்வாதார உணவுகளில் சாக்லெட்டின் வகிபாகம் அதிகரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற நிலையில், சாக்லெட்டைத் தவிர்த்து வாழ முடியா நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கின்றோம். இந்த சாக்லெட்டின் பிரதான மூலப்பொருளான கொக்கோ ஆபிரிக்க நாடுகளிலிருந்து தருவிக்கப்படுகின்றது. ஆப்பிரிக்க தேசங்களில் சட்டவிரோதமாக சிறுவர்களைப் பயன்படுத்தி இந்த கொக்கோ உற்பத்தி மேற்கொள்ளப்படுவதையும் சிறுவர்களின் வாழ்க்கை எப்படியெல்லாம் சிதைக்கப்படுகின்றது. உலகத்திற்கு இப்படிதான் செயற்படவேண்டும் என்ற நெறிமுறைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளமேற்குலகம் தெரிந்தே சிறுவர்களின் வாழ்க்கையை சிதைப்பதையும் காட்சிப்படுத்தியிருக்கின்றது இந்த ஆவண்படம்.

ஆபிரிக்கக் கண்டம் என்பதே வளங்களை அதிகமாகக் கொண்ட கண்டம். இந்த வளங்களை அபகரிப்பதற்காகவே அமெரிக்க ஐரோப்பிய நாடுகள் திட்டமிட்டு பயங்கரவாதம், அரசியல் இழுபறிகள், வறுமை என்பவற்றை ஏற்படுத்தி வைத்திருப்பதை நாமறிவோம். சாக்லெட்டின் மூலப்பொருளான 'கொக்கோ' விடயத்திலும் இதே நிலைதான் தொடர்கின்றது. ஆபிரிக்க நாடுகளில் ஐவரிகோஸ்ட், கொக்கோ உற்பத்தியில் முதலிடம் வகிக்கின்றது. கொக்கோ தோட்டங்களில் கடினமான பணியாற்றுவவர்கள் சிறுவர்களே! குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வை முன்னிறுத்தும் மேற்குலகத்தின், சாக்லெட் நிறுவனங்களுக்காக லட்சக்கணக்கான சிறுவர்கள் கொக்கோ தோட்டங்களில் சட்ட விரோதமாகக் கடத்தப்படும் ஏமாற்றி அழைத்துவரப்படும் பணியமர்த்தப்படுகின்றனர். அவர்களின் உழைப்பை உறிஞ்சி வளர்கின்ற கொக்கோக்களை ஏற்றுமதி செய்து உழைக்கின்றன மேற்குலக நாடுகளின் சாக்லெட் நிறுவனங்கள். இதனை ஐவரிகோஸ்ட் அரசாங்கமும்

**குருச்சுரவயல்,
புருகுப் சாக்லெட் உலகம்**

தெரிந்தே கவனிக் காது இருக்கின்றது. ஊடகவியலாளர் Miki Mistrati, அமெரிக்க ஆவணப்பட இயக்குனர் Robin Romano இருவரும் இணைந்து இந்த அவலத்தை உலகின் கவனத்திற்கு ஆவணப்படத்தின் வழியாகக் கொண்டுவர முடிவெடுக்கின்றனர்.

ஊடகவியலாளர் Miki Mistrati, முதலில் சாக் லெட் நிறுவனங்களைச் சந்தித்து மூலப்பொருட்களைப் பற்றி வினவுகின்றார். அவர்களின் கூற்றுப்படி சாக் லெட் மூலப்பொருட்கள் ஐவரிகோஸ்டிலிருந்து வருவதை அறிந்து அந்தநாட்டை நோக்கி தனது தேடுதல் பயணத்தை ஆரம்பிக்கின்றார். குடும்ப வறுமை காரணமாக பசியால் தவிக்கும் சிறுவர்கள் உணவுக்காக வேலைக்கு செல்வதையும் சில குடும்பங்களே, பணம் உழைத்து வா என்று அனுப்பி வைப்பதையும் அறிவதோடு

இத்தகைய சிறுவர்களை தரகர்கள் குறிவைத்து ஏமாற்றி அழைத்துச் சென்று கொக்கோ தோட்டங்களில் அடிமைப்படுத்துவதையும் இந்தப்படத்தில் ஆவணப்படுத்துகின்றார்.

நல்ல உணவு, சம்பளம் தருகின்றேன் என்று சிறுவர்களை அழைத்து சென்று ஐவரிகோஸ்ட் எல்லையில் இன்னொரு தரகனிடம் கைமாற்ற அவன் தொழிற்சாலைக்கு அழைத்து சென்று அடைத்து விடுகின்றான். அடைக்கப்பட்ட கதவுகள் அவர்களுக்கு ஒரு போதும் திறக்கப்படாத நிலையில் அடிமையாக வாழும் நிர்ப்பந்தத்தோடு தப்பிக்க முயன்றால் கொடுமையான தண்டனைகளும் கொலையும் கூட இடம்பெறும் நிலை காணப்படுவதால் லட்சக்கணக்கான சிறுவர்கள் வாழ்விழந்து போகின்றனர்.

இவ்வாறு அழைத்து வரப்படுகின்ற சிறுவர்கள், பேருந்தின் மூலம் எல்லையைக் கடக்க முற்படுகையில் பேருந்து நடத்துனர்களினால் கண்டுபிடிக்கபடிவன் அவர்களை குடும்பத்திடமோ அல்லது சமூக சேவை அமைப்புகளிடமோ ஒப்படைக்கும் பணியை அங்கிருப்பவர்கள் மேற்கொள்வது படத்தில் காட்டப்படுகின்றது. அரசாங்கமே தடுக்காத நிலையில் இதுவரை மீட்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான சிறுவர்களின் குறிப்புக்களைக் காட்டி லட்சக்கணக்கான சிறுவர்களில் எங்களால் மீட்க முடிந்தது இவ்வளவுதான் என வருந்துகின்றனர்.

படப்பிடிப்பின் போது இவ்வாறு பேருந்து ஊழியர்களால் ஒரு சிறுமி மீட்கப்பட, அவளை அழைத்து வந்த தரகன் ஓடிவிடுகின்றான். வறுமைகாரணமாக தரகருடன் வந்ததாகவும் பணமின்றி வீடு திரும்ப வேண்டாம் என்ற குடும்பத்தார் சொன்னதால் மறுபடியும் வீடுதிரும்புதல் சாத்தியமில்லை என்று, உணர்சிகளும்ற்று சொல்கையில் எத்தகைய நிர்ப்பந்தம் இந்த சிறுவர்களின் உலகை பாதித்துள்ளது என்பதை உணர்த்துகின்றனர். இவ்வாறு சிறுவர்களை அழைத்துச் செல்லும் தரகர்களை நேர்காணல் செய்கையில் 'எமக்கு வேறுவழியில்லை, பணத்திற்காக எமது வறுமையைப் போக்க இதனைச் செய்கின்றோம்' என ஒப்புக் கொள்கின்றனர். இவர்கள் குற்ற உணர்ச்சியைப் பசி எப்படி வெற்றி கொள்கின்றது என்பதற்கு சாட்சியங்களாக இருக்கின்றனர்.

நேரடியாக தொழிற்சாலைகளுக்கு சென்று விசாரித்தால் இங்கிருக்கும் சிறுவர்கள் யாரும் தொழிலாளர்கள் இல்லை. விடுமுறைக்கு

சுற்றிப்பார்க்கவந்த சிறுவர்கள் என்று பேசி சமாளிக்கின்றனர். நிர்வாக அதிகாரிகளை மீறி திருட்டுத்தனமாக உள்ளே சென்று, கொக்கோ தோட்டங்களில் சிறுவர்கள் அடிமையாகப் பணிபுரிவதைப் பார்த்து ஒவ்வொருவரின் அனுபவங்களையும் கேட்டறிகின்றனர். வறுமையால் ஏமாற்றப்பட்டும், கடத்தப்பட்டும் இங்கு வந்து மாட்டிக்கொண்டதோடு தப்பிக்க முடியாதநிலையில் விரக்தியாக வாழ்ந்து வருவதைத் தெரிவிக்கின்றனர். எங்கள் சதைகளையும் ரத்தத்தையும் சாக்கெட்டுக்களாக ருசித்து உண்கிறார்கள் என்று சொன்ன வார்த்தையில் மனம் கனத்துப்போனது.

தொழிற்சாலைகளில், தோட்டங்களில் பணியமர்த்தப்படும் சிறுவர்களைப்பற்றிய உண்மைகளைப் பதிவு செய்துகொண்டு உலகத்தின் முக்கியமான சாக்கெட் தயாரிப்பு நிறுவனங்களை நோக்கி செல்கின்றார் Miki Mistrati. பலநிறுவனங்கள் இவரை உள்ளே விட மறுக்கின்றன. சந்திப்பை ஏற்றுக்கொண்ட நிறுவனங்களும் சிறுவர்கள் வேலைக்கு அமர்த்தப்படுவதில்லை, தாங்கள் முறையாகவே அனைத்தையும் செய்கின்றோம் என்று கூற அனைத்து ஆதாரங்களையும் காட்டுகின்றார் Miki Mistrati. வீடியோ ஆதாரங்களைப் பார்த்து பதட்டமடையும் அதிகாரிகள் தங்கள் கவனத்திற்கு இவை வரவில்லை என்றும் அங்கிருக்கும் நிர்வாகிகளின் கவனக்குறைவு உரியமுறையில் கவனிக்கின்றோம் என்று கூறி சந்திப்பை முடித்துக்கொள்கின்றனர்.

எந்த நிறுவனமும் தனது தவறை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லாத நிலையில் ஆதாரங்களுடன் அலைந்து திரிகின்றார். இறுதியாக Nestle நிறுவனம் இவரைச் சந்திக்க மறுக்கவே, அந்த நிறுவனத்திற்கு எதிரே ஒரு டிஜிட்டல் திரையில் அந்த சிறுவர்களின் வீடியோவை ஒளிபரப்பி அஹிம்சை வழியில் தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கின்றார். சிறிது நேரத்தில் காவல்துறையினர் விரைந்து வந்து அவரை அழைத்துச் செல்கின்றனர். பெருநிறுவனங்களின் அதிகார பலத்தை எமக்கு காட்டி நுகர்வு அடிமைகளாக வாழ்வதை பற்றிய கேள்விகளோடு இந்த ஆவணப்படம் நிறைவு பெறுகின்றது.

Shady Chocolate

Miki Mistrati இன் ஆவணப்படத்தை பெருநிறுவனங்கள் புறக்கணிக்க, திரைப்பட விழாக்களுக்கு அனுப்பப்பட்டு உலகத்தின்

கவனத்தை பெற ஆரம்பித்தது. விளைவு அன்று புறக்கணித்த நிறுவனங்கள் தங்கள் பக்கக் கருத்துக்களை ஊடகங்களில் தெரிவிக்க ஆரம்பிக்கின்றன.

“கொக்கோ மூலப்பொருள் உற்பத்தியில் சிறுவர்கள் பயன்படுத்துவதில்லை. அதை நாங்கள் ஒருபோதும் அனுமதிப்பதில்லை. எங்களுக்குத் தெரியாமல் ஆபிரிக்காவில் உள்ள நபர்கள் சட்டவிரோதமாக இதனை செய்துள்ளனர். அத்தோடு எங்களது ஒப்பந்தப்படி உற்பத்தி தொடர்பாக நாங்கள் தலையிட முடியாது. எங்களுக்கு தயாரிப்புகள் கிடைக்கப்பட்ட பின்னரே எங்களுக்கான அதிகாரம் ஆரம்பிக்கின்றது. ஆனால் நாங்கள் மனிதநேயம் மிக்கவர்கள், மனித உரிமை தொடர்பாக குரல் எழுப்பும் நிறுவனங்கள் என்ற பெயர் எமக்கு உண்டு. அந்தச் சிறுவர்களை மீட்டெடுத்து அவர்களின் கல்விப் பணிக்காகவும் மருத்துவ சேவைக்காகவும் வாழ்வியல் மேம்பாட்டுக்காகவும் அரசு சாரா தொண்டு நிறுவனங்களை அமைத்துச் செயற்பட்டுவருவதாக ஒவ்வொரு சாக்கெட் நிறுவனத்தின் சார்பாகவும் ஊடகங்களுக்கு தெரிவிக்கப்படவே, பிரச்சினை தீர்ந்ததாக இந்த அவலம், உலகின் கவனத்திலிருந்து மெல்ல மெல்ல அகற்றப்படுகின்றது.

தீர்வுகள் கிடைத்ததாக உலகம் நம்பினாலும் படக்குழுவினர் நம்பவில்லை. இரண்டு வருடங்களின் பின்னர் மீண்டும் ஆபிரிக்காவை நோக்கி புறப்படுகின்றனர். கொடுத்த வாக்குறுதிகள் நிறைவேற்றப்பட்டதா என்பதைக் கவனிக்க நாங்கள் புறப்படுகின்றோம் என்ற குரலோடு ஆரம்பிக்கின்றது Shady Chocolate ஆவணப்படம். சிறுவர்கள் மீட்டக்கப்பட்டனரா தொண்டு நிறுவனங்கள் எவ்வாறு காப்பாற்றி அவர்களுக்கான கல்வியை வழங்குகின்றார்கள் என்பதைப் பற்றி ஆவணப்படுத்த ஆரம்பிக்கின்றனர்.

ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் சென்று அங்கிருக்கும் நலத்திட்டங்களை பார்வையிடுகையில் பல உண்மைகள் தெரிய வருகின்றன. ICI போன்ற தொண்டு நிறுவனங்களினால் அமைக்கப்பட்ட பள்ளிக் கூடங்களைக் காட்டுகின்றனர். பள்ளிக் கூடம் என்ற பெயரில் சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டதோடு கைவிடப்பட்ட கட்டிடத்தை நாம் காண நேர்கின்றது. புல்பூண்டுகள் படர்ந்து காடுபோல காட்சியளித்த அந்தப் பள்ளியில், படிக்கமுடியாது என்பதால் அருகிலேயே ஒரு மண்குடி அமைக்கப்பட்டதாகவும் அங்கு

சேற்றுக்கு நடுவில் மாணவர்கள் படிப்பதையும் மழை வந்தால் குடி உடைந்து போக மீண்டும் மீண்டும் அதனை அமைக்க வேண்டிய சூழலுக்கு தள்ளப்பட்டிருப்பதையும் கூறுகின்றனர். அத்துடன் அங்கிருக்கும் சிறுவர்களுக்கு சரியான மருத்துவ வசதிகள் இல்லை என்பதால் அடிக்கடி பற்றைக் காட்டில் சிக்கி காயங்களுக்கு உட்படுகையில் எந்தவிதமான சிகிச்சையும் செய்ய முடியாதுள்ளது என்பதை பள்ளி ஆசிரியர் தெரிவிக்கின்றார்.

மற்றொரு கிராமத்திற்கு சென்றால் அங்கிருக்கும் பள்ளியில் ஒருசில மாணவர்களே படிக்க ஏனைய சிறுவர்கள் பள்ளிக்கு வராதிருப்பதைப்பற்றி விசாரித்தால் இன்னொரு அதிர்ச்சி தகவல் கிட்டுகின்றது. "அந்தப்பள்ளி பாதிக்கப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு என்று நிறுவப்பட்டது. ஆனால் அப்படியான சிறுவர்கள் அங்கில்லை. எங்கள் கிராமத்து சிறுவர்களை அழைத்து படிக்க வைக்கின்றனர். பெற்றோர், குடும்பம் எல்லாம் கொண்ட சிறுவர்களை அழைத்துச் சென்று வகுப்பறையில் அமர வைத்து அவர்கள்தான் தொழிலாளர்களாக இருந்து மீட்கப்பட்ட சிறுவர்கள் என்று காட்டி பலரை ஏமாற்றுகின்றனர். கல்வி கற்பது நல்லது என்று பிள்ளைகளை நாங்களும் அனுப்பினோம். ஆனால் ஒழுங்கான கட்டிடம், வகுப்பறை, ஆசிரியர் என்று எதுவுமே இல்லாத இடத்தில் பிள்ளைகளை அனுப்பி என்ன செய்ய? அதுதான் அங்கு செல்வதில்லை" என்று பெற்றோர்கள் கூறி எரிச்சலடைந்தனர்.

எந்தப் பள்ளியும் ஒழுங்காக கட்டப்படவில்லை, கல்வி மருத்துவ செயற்பாடுகள் எதுவுமே நடைபெறவில்லை என்பதை முழுமையாக அறிந்துகொள்ளும் படக்குழு, கொக்கோ விவசாயத்தைப் பார்வையிடுகின்றது. பாதுகாப்பான நவீன விவசாயக் கருவிகள் கொடுக்கப்பட்டு சிறப்பான முறையில் பயிரிடப்படும் என்ற வாசகங்களுக்கு எதிராக, மக்கள் மிகப்பழையான கருவிகளுடன் நவீன வசதிகளின்றி மிகுந்த சிரமங்களோடு விவசாயம் செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். அதில் பெரும் பான்மையானவர்கள் பதினெட்டு வயதிற்கு குறைந்தவர்கள் சிறுவர்கள் கத்தி, அரிவாளுடன் கொக்கோ காய்களை உரித்துக்கொண்டே "எந்த வாக்குறுதியும் நிறைவேற்றப்படவில்லை, எங்களுக்கு தெரிந்த வழியில் பயிரிடுகின்றோம், மிகக்குறைந்த விலைக்கு எங்கள் தயாரிப்பை வாங்கிச் செல்கின்றனர். எம்மால் தடுக்க முடியாதநிலை, மறுத்தால் இந்தப்பணம்சுட

கிடைக்காது வறுமையை மீறி சிந்திக்க முடியாத நிலை, அடிக்கடி எங்களுக்கு காயங்கள் ஏற்படும். மருத்துவ வசதிகள் எதுவும் இல்லை. கட்டுபோட்டுக்கொண்டு மறுபடியும் வேலையில் ஈடுபடுவோம்" என்று விரக்தியாக தங்கள் வாழ்க்கை பற்றி தெரிவிக்கின்றனர்.

பள்ளிகள் கட்டப்படவில்லை, கல்வி நடவடிக்கைகள் எதுவுமில்லை, மருத்துவ வசதிகள் செய்யப்படவில்லை, விவசாய முன்னேற்றம் இடம்பெறவில்லை, உள்ளூர் விவசாயிகள் சுரண்டப்படுகின்றனர், தொழில் செய்கின்ற சிறுவர்கள் மீட்கப்படவில்லை உட்பட எந்த வாக்குறுதியும் நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதற்கான முழுமையான ஆதாரங்களைத் திரட்டிக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்படும் படக்குழு சாக்லெட் நிறுவனங்களை நோக்கிச் செல்கின்றது.

முதலில் அதிகாரிகளிடம் நலத்திட்டங்களைப் பற்றி சாதாரணமாக விசாரிக்க அவர்களும் தங்கள் நலத்திட்டங்களை பெருமைபொங்க விஸ்தரிக்க ஆரம்பிக்கின்றனர். பொறுமையாக அனைத்தையும் கேட்ட Miki Mistrati, தான் எடுத்த வீடியோ ஆதாரங்களை அவர்களுக்கு காண்பிக்க முகம் வெளிறிப்போய் சங்கடமான நிலைக்குள்ளப்பட்டு தடுமாற ஆரம்பிக்கின்றனர். ஏதோ தவறு நடந்திருக்ககூடும் கவனிக்கின்றேன் என்று கூறி சந்திப்பை முடித்துக்கொள்ள எத்தனிக்கையில் அவர்களது பொய்களையும் ஏமாற்றுவேலைகளையும் சாடிவிட்டு அங்கிருந்து செல்கிறார் Miki Mistrati. பெருநிறுவனங்களின் போலி முகத்தை மீண்டுமொருமை உலகத்திற்கு

பகிர்வோம்....

ஈழமும் தம்மும்

சுன்னாகம், **அ. குமாரசுவாமி புலவர்** தாத்தா ஆகிய **முத்துக்குமார சுவராயரை** இலக்கிய உலகம் பரவலாக அறிந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. இவரின் காலம் கி.பி. 1780-1851 ஆகும். ஏறத்தாழ இதே காலப்பகுதியில் வட்டுக்கோட்டை - அராலியிலும் **முத்துக்குமாரர்** என்னும் பெயருடைய பிறிதொரு புலவர் வாழ்ந்துள்ளார். இவரைப்பற்றி **வீசுவநாத சால்தர்** அவர்கள் "**முத்துக்குமாரன் தயழ் பாவலர்க்கு முதற்சிங்கமே**" எனப் பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அறிவிப்பதோடு இந்த ஆவணப்படம் நிறைவு பெறுகின்றது.

விலங்குகள் தனது தேவை நிமித்தம் பிற விலங்குகளை வதைக்கும் தன்மை கொண்டன. மனிதனும் விலங்கின் நீட்சியே. தனது தேவைக்கு அதிகமாகவே பிற மனிதர்களை வதைக்கும் எண்ணம் மனிதர்களுக்குள் அதிகமாகவே உண்டு. மேற்குலக நாடுகள், பொருளாதாரத்தின் பெயரால் இந்தச் செயல்களை அரங்கேற்றி வருகின்றன. ஆபிரிக்க மக்களை வறுமையின் பிடியில் வைத்திருப்பதால் மட்டுமே, அந்த நாட்டின் வளங்களை அபகரிக்க முடிகின்றது. அவர்களுக்கான உதவிகளைச் செய்கின்றோம் என்று தொண்டு நிறுவனங்கள் என்ற பெயரில் யாரையும் நெருங்கவிடாது செய்கின்றன. எந்த உதவிகளும் செய்யாது அவர்களது நிலையை அப்படியே தொடர்வதன் மூலம் தமது தேவைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்கின்றன. எத்தனையோ ஆண்டுகளாக வறுமையும் அரசியல் நெருக்கடிகளும் கொண்ட தேசத்தில் பல ஆண்டுகளாக இத்தகைய தொண்டு நிறுவனங்கள் சேவையாற்றுகையில் எத்தகைய கல்வி முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் இன்னும் இன்னும் அடிமைப்பட்ட சமூகமாக வாழ வைக்கப்படுவதன் பின்னணி என்ன? வறுமைப்பட்ட சமூகம் படித்து முன்னேறினால் அடிமை வேலை செய்வது யார் என்ற கேள்வி ஏற்படும். அத்தகைய கேள்விகளை தவிர்க்கவும் வளங்களை அபகரிக்கவும் மேற்குலகம் நிகழ்த்தும் செயல்களின் ஒருபகுதி மட்டுமே இந்த சாக்லெட் உலகத்தின் மறைக்கப்பட்ட இருண்ட உலகம். உலகப்போர்கள் ஆயுதங்களுடன் இரத்தம்சிந்தி நடத்தத் தேவையில்லை வாழ்வியல் சிதைப்பை ஏற்படுத்துவதன் மூலமாகவே இன அழிப்பை மேற்கொள்ள முடியும் என்பதற்கு இந்த சாக்லெட் உற்பத்தியின் மறுபக்கங்கள் எளிய உதாரணம். அதை ஆதாரங்களுடன் நிரூபித்திருக்கின்றன இந்த ஆவணப்படங்கள். நுகர்வு கலாசாரத்தின் அடிமைகளாக வாழும் நாமும் இதனைப் புரிந்து செயற்படுவோம்.

↔ ↔ ↔

நில்லாதவற்றை நிலைபெற்று...

காலை மணி ஏழு

காய்கறிகளோடு அந்தச்

சாலை வழி நடந்து

வருமென்னைத் தாண்டி

அதோ உந்துருளி ஒன்று விரைகிறது

அதன் மீது குந்தி இருப்பவள் ஓர் பெண் - ஒருதாய்

அவளைப் பற்றி இருப்பவன் ஓர் பாலன்

இது தானோ மர்க்கடசம்பந்தம்?

ஆம்.

தாய்க்குரங்கை அதன் குட்டி பிடித்திருக்குமாறுபோல்

மகளை இவள் பள்ளியில் விட்டுப்

பணிமனை போய்ச் சேரோணும்

அதிகாலை எழுந்து சமையல் முடித்திருப்பாள்

உணவைப் பொதிசெய்து உரியவர்கள் கைவைத்து

தானுண்ணநேரம் இருந்ததோ கில்லையோ

ஓடுகிறாள். ஓடுகிறாள் ஓர் அன்னை ஓடுகிறாள்!

என்மனமோ எதிர்காலம் தாவிப்பறக்கிறது

இப்பெடியன் கல்வி. செல்வம்,பட்டம், பதவியென

முன்னேறுவான் தாய் முயற்சியினால்

ஒரு பெண்ணைக் காதலிப்பான்

அவளே கதியென்று பின் திரிந்து

வாழ்க்கைத் துணையாக்கி மாளிகையில் ஏற்றிவைப்பான்

நாயோ முதுமையால் தளர்ந்திருப்பான், நோயுறுவான்

பாயோடமுந்திக் கிடப்பான்

பராமரிக்க நேரமில்லை மகனுக்கு

மருகிக்கோ நெஞ்சினிலே ஈரமில்லை!

என் செய்வார்

முதியோர் காப்பகத்தில் விடுவார்

இது வழமை விதிவிலக்கு குறைவு

காலைப் பரபரப்பு கண்விழிப்பு ஓய்வில்லா

வேலைச்சுமை ஓட்டம் - எல்லாம் முதியவர்கள்

காப்பகத்துக்குச் செல்லும் வழிகள் எளிதில்

மானிடர் ஏன்

நில்லாத வெல்லாம் நிலையென்று அலைகின்றார்?

கில்லாதவற்றை எங்கெங்கோ தேடுகிறார்?

சோ.பத்மநாதன்

விமல்.பரம்.
அவுஸ்திரேலியா

அம்மாவோடு கதைத்து ஒரு கிழமையாகிவிட்டது. அதன் பிறகு வேலைக்குப் போகவில்லை. என் அறையிலேயே அடைபட்டுக் கிடந்தேன். வாழ்க்கையே வெறுத்துப்போய்விட்டது. சொந்த ஊர் விட்டு சிட்னிக்கு வந்து இவ்வளவு காலமும், கஷ்டப்பட்டதுக்கு பலனில்லாமல் போனது போல் மனம் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. அம்மாவின் எதிர்பார்ப்புக்களை நிறைவேற்றிவிட்டேன் என்று எவ்வளவு பெருமைப்பட்டேன். எல்லாம் அம்மா என்னிடம் கேட்ட அந்த கேள்வியில் அடிபட்டு போய்விட்டது.

என்னைப் பார்த்து அம்மாவா... இப்படிக்கேட்டாள் என்று நினைத்து நினைத்து மனம் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அதன் பிறகு அம்மா நூலைந்து தடவை போன் பண்ணியும் நான் எடுக்கவில்லை. கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டது. படுக்கையைவிட்டு எழுந்துபோய் கதவைத்திறந்தேன். பாபு, கோபி, மகேஷ், ரவி எல்லோரும் கதவுக்கு அருகில் நின்றுருந்தார்கள். துங்காபியில் நாலு அறைகள் உள்ள இந்த வீட்டில் என்னோடு இருப்பவர்கள்.

“எந்த நேரமும் கதவைப்பூட்டிக்கொண்டு என்ன செய்யறாய். ஏன் முகமெல்லாம் வாடிக்கிடக்கு. சுகமில்லையா. காலமையும் சாப்பிட வரேல. சாப்பிடப் போறம் வாறியா” என்றார்கள்.

இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை எல்லோரும் வீட்டிலிருக்கிறார்கள்.

“தலையிடிக்குது. பசிக்கேல நீங்கள் சாப்பிடுங்கோ” என்று சொல்லியும் கேளாமல் சாப்பாடு கொண்டுவந்து தந்தார்கள். சாப்பிட மனமில்லாவிட்டாலும் அவர்களுக்காக சாப்பிட்டுவிட்டு அறைக்கு வந்தேன்.

படுக்க மனம் வரவில்லை. ஜன்னலோரமாக நின்று வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். குளிர்காலமானதால் சூரிய வெளிச்சமில்லை. நாலுமணிக்கே வானம் இருண்டு போயிருந்தது. மின் விளக்குகள் ஆங்காங்கே மின்னிக் கொண்டிருந்தன.

இந்த குளிர் பனி பாராமல், வெயில் மழை பாராமல், இரவு பகல் பாராமல் உழைக்க வேணும், காச சம்பாதிக்க வேணும் என்கிற வெறியில் ஓடி ஓடி உழைத்தேனே... பதினெட்டு வயசில வந்து உழைக்கத்தொடங்கி எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டேன். எனக்கு கஷ்டமென்று ஒருநாளும் அம்மாவிடம் சொன்னதில்லை. என் செலவு போக, கடனையும் கொடுத்து முடிக்காமல் உழைப்பு முழுவதையும் அனுப்பினேனே... பொறுப்புக்களை முடித்துவிட்டு எனக்காக சேமிக்க வேண்டும் என்று நினைத்ததால் தானே அம்மா என்னிடம் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டாள்.

அன்று அம்மா கேட்டது திரும்ப திரும்ப நினைவில் வந்து மனதை நோகவைத்தது.

வானம் வசப்படுமா...!

போன் அடிக்கும் சத்தம் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தேன். அம்மாவிடமிருந்து போன். எடுக்கவில்லை. சிறிது நேரம் அடித்துவிட்டு ஓய்ந்தது. வந்து கட்டிலில் படுத்து கண்களை மூடிக்கொண்டேன். முன்பு அம்மாவிடமிருந்து போன் வந்தால் சந்தோஷத்துடன் ஓடிவந்து எடுப்பது நினைவு வர கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கன்னத்தில் வழிந்தது.

அம்மா எங்களோடு நிறையவே கஷ்டப் பட்டிருக்கிறாள். குடிப்பழக்கமுள்ள அப்பாவின் உழைப்பில் பாதிதான் வீட்டுச்செலவுகளுக்கு வரும். காசு கொடுத்ததோடு தன் பொறுப்பு தீர்ந்தது என்று அப்பா இருந்துவிடுவார். அம்மாதான், போதாததற்கு வீட்டில் மரக்கறிகள் வைத்தும் கோழிகள் வளர்த்தும் கஷ்டப்பட்டு சமாளித்து எங்கள் நால்வரையும் வளர்த்தாள்.

சமாளிக்க முடியாத நேரங்களில்,

“இப்பவே இவ்வளவு கஷ்டமெண்டால் மூண்டு பொம் பிளைப் பிள்ளைகளை வைச்சிருக்கிறன். அதுகளை கரையேத்த நான் என்னசெய்வன்” என்று அடிக்கடி புலம்புவாள்.

அதுக்கு அப்பாவிடமிருந்து உடனும் பதில் வரும்.

“அதுக்குத்தான் ஒரு பொடியனை பெத்து வைச்சிருக்கிறியே” என்பார்.

“அந்த தைரியத்தில் தான் நானிருக்கிறன். என்ற பிள்ளை வளந்து எங்களைப் பாக்கும். இப்பிடயென்னை கலங்கவிடாது” என்பாள்.

அம்மா இப்படி சொல்லும் போதெல்லாம் அம்மாவின் முகத்தில் தென்படும் ஆதங்கமும், எதிர்பார்ப்பும் என் மனதில் ஆழப்பதிந்துவிட்டது. அம்மாவை சந்தோஷமாய் வைத்திருக்கவேணும் என்ற ஆசையும் என் கூடவே வளர்ந்து வந்தது.

நான் ஏ.எல் படித்துக் கொண்டிருந்த நேரம் அம்மாவின் பெரியப்பாவின் மகன் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து ஊருக்கு வந்து எங்களோடும் ஒரு கிழமை தங்கியிருந்தார்.

அப்பாவின் பொறுப்பில்லாதன்மையையும் அம்மா படும் கஷ்டங்களையும் பார்த்து கவலைப்பட்டவர்,

“சிவகாமி, மதனின் படிப்பு முடியட்டும். நான் அவனை அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வர உதவி செய்யிறன். அவன் வந்திட்டால் உழைச்ச உங்களைப்பாப்பான். நீ கவலைப்படாத” என்றார்.

மாமா சொன்னது கேட்டு அம்மா சந்தோஷப்பட்டாள்.

இரவு முழுக்க அம்மா நித்திரை கொள்ள வில்லை. யோசனையிலிருந்தாள். அடுத்தநாள்

“அண்ணை நீங்கள் சொன்னபடியால கேக்கிறன். தம்பிக்கு இந்த வருசத்தோட ஏ.எல் முடிஞ்சிடும். தொடர்ந்து படிப்பிக்க கஷ்டமண்ணை. இப்பவே கூப்பிடுங்கோ. இப்ப போய் உழைச்ச அவன் காலூண்ட இதுகளுக்கும் வயசு வந்திடும்.” என்றாள்.

“கூப்பிடுங்கோ எண்டால் உடன கூப்பிடேலாது. முதல் ‘விசா’ எடுக்கவேணும். இப்ப படிக்கிறவனை குழப்பாதை. படிச்ச முடிக்கட்டும். ‘ஸ்ருடண்ட்’ விசாவில் கூப்பிட்டால் ரிக்கற் செலவு குறைவாயிருந்தாலும் அங்க போய் படிக்கவேணும். அவன் எப்பிடி உழைச்சாலும் படிப்புக்கே போயிடும். அங்கத்த ‘விசா’ எடுக்கும்ட்டும் படிக்கவேணும் இல்லாவிட்டால் திருப்பியனுப்பி போடுவான்” என்றார்

“வீட்டுக் கஷ்டத்தில் அனுப்பிறன். படிக்காமல் உழைக்கேலாதே” என்றாள் அம்மா. ‘ஏஜென்சி’ மூலம் கூப்பிடலாம். அதுக்கு ‘விசா’ எடுக்க லட்சக்கணக்கில் முடியும்.” என்றார்.

“அண்ணை, காணி இருக்கு. அதை வித்து காசு தாறன். காணாததுக்கு நீங்கள் போடுங்கோ இல்ல வட்டிக்கு வாங்கியெண்டாலும் இந்த உதவியை செய்து விடுங்கோ. அவன் வந்ததும் உழைச்ச எல்லாக்கடனையும் குடுத்திட்டு எங்களைப் பார்க்கட்டும்.” என்றாள் அம்மா அவசரமாய்.

“கொழும்பில் எனக்கு தெரிஞ்ச ஓராள் இருக்கு. நான் போகேக்க அவனோட கதைச்சுப் பாக்கிறன்.” போகும் போது சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

அம்மாவும் காணியை வித்து அனுப்ப மாமா சொன்னமாதிரியே கதைத்து ஒழுங்குகளைச் செய்தார். ‘விசா’ கையில் வந்தபோது சந்தோஷத்தை விட செலவழித்த லட்சங்கள் தான் கண்முன்னே வந்து பயமுறுத்தியது. அம்மாவோ தன் கஷ்டமெல்லாம் தீர்ந்தது என்று சந்தோஷப்பட்டாள்.

ஊரை விட்டு புறப்பட்டபோது அம்மா சொன்னது இன்றும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

“சின்னவயசில் உன்னை அனுப்பிறன் எண்டு கவலைப்படாதேயப்பு. முதல் போய் உன்னைப் பார்த்துக்கொள். பிறகு மாமாவின்ர கடனைக் குடுத்திட்டு தங்கச்சிமாரைப் பாரு. அதுகள் உன்னைத்தான் நம்பியிருக்குதுகள். எனக்கு உன்னை விட்டிட்டு இருக்கிறதை நினைக்க கவலையாயிருக்குதடா” அழுது கொண்டே வழியனுப்பிவைத்தாள்.

நிறைய கனவுகளோடும், எதிர்பார்ப்புகளோடும் வந்து சிட்னியில் இறங்கினேன். என்ன செய்யப்போகிறேன் என்ற திகைப்பும், அம்மாவின் ஆசைகளை நிறைவேற்றுவேனா என்றதவிப்பும் என்னைக் கலங்க வைத்தன. மாமாதான் ஆறுதல் சொன்னார்.

“கொஞ்சநாள் எங்களோட இரு. இங்கத்த ‘விசா’ எடுக்க ஆறுமாதமோ ஒருவருசமோ செல்லும். அதுவரைக்கும் எங்கட தமிழ்க்கடைகளில் தான் வேலை செய்யவேணும். இடங்கள் பழகிப்பிறகு தனிய போகலாம்” என்று சொல்லி என்னைக் கூட்டிப் போய் இடங்களைக் காட்டி என் பயத்தைப் போக்கினார்.

மூன்று மாதங்களுக்குப் பின் ஒரு மரக்கறிக்கடையில் வேலையெடுத்து அருகில் அறையும் எடுத்துக்கொண்டு போனேன்.

வேலை தந்தாலும் விசா இல்லையென்றதால் சம்பளத்தை குறைத்து தந்தார்கள்

அறை வாடகைக்கும், சாப்பாட்டு செலவுக்குமே சரியாகயிருந்தது. எப்படி கடனைக் கொடுத்து முடிப்பது என்று திகைப்பாகயிருந்தது.

மாமாவிடம் சொன்னேன்.

“முதல் இப்பிடித்தானிருக்கும். இடங்கள் பழகிட்டாய். இனி உனர் கெட்டித்தனம். வேலை தேடு, கிழமை நாளில் வேலை செய். இரவு வேலை செய். உழைக்கத்தானே வந்தனி. நல்லாய் கஷ்டப்படவேணும்” என்றார்.

வெளிநாட்டுக்குப் போனால் சொகுசான வாழ்க்கை. கஷ்டப்படாமல் நிறைய உழைக்கலாம் என்ற கனவோடு வந்த எனக்கு உழைப்பின் கஷ்டமும் பணத்திற்காகப்படும் துன்பமும் முகத்தில் அறைந்தால் போல் உணர்த்தியது.

வேலை தேடியலைந்து கிடைக்கும் வேலைகளைச் செய்யப்பழகிக்கொண்டேன். சாப்பாட்டுக் கடைகளில் சமையலும் செய்தேன். இறைச்சிக் கடைகளில் கையுறை போட்டு இறைச்சியும் வெட்டினேன். கட்டிடவேலைகளுக்கும் போனேன்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் காசு சேர்த்து மாமாவின் கடனைக்கொடுக்க தொடங்கலாமென்று நினைத்து மாமாவிடம் போனேன்

“முதல் ‘விசா’ எடுக்கவேணும். அதுக்கு வைச்சுக்கொள்” என்று சொன்னார்.

லோயர் மூலம் கேஸ் போட்டு விசா எடுக்க ஒருவருசம் சென்றது. அதற்கும் மாமாதான் உதவி செய்தார்.

வீட்டுக்கு அனுப்பாமல் நாலு வருசம் உழைத்து மாமாவின் பாதிக்கடனைத்தான் கொடுக்க முடிந்தது.

“இனி என்ர கடனை பிறகு தா. வீட்டுக்கு அனுப்படா. அதுகளினர் கஷ்டம் கொஞ்சமாவது தீரட்டும்” என்றார் மாமா.

வீட்டுக்கு அனுப்பத்தொடங்க வீட்டுச் செலவுகளும் அதிகமாகிக்கொண்டே வந்தது.

“முதல் இருக்கிற வீட்டைத் திருத்த வேணும். மழை வந்தால் ஓழுகத் தொடங்கிடும். நீ காசு அனுப்ப திருத்தப்போறன்.” என்றாள் அம்மா.

“உங்களுக்குத் தெரியும் தானேமா. பார்த்து செய்யுங்கோ” என்று அனுப்பி வைத்தேன். மூன்று மாதத்துக்கொரு முறை பணத்தைச் சேர்த்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

ஐந்து வருடங்கள் சென்றிருக்கும்.....

“வாணிக் கு வீடு கட்டவேணும். இப்பவே கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் கட்டத் தொடங்கினால்தான் கட்டி முடிச்சு கலியாணம் பேச சரியாயிருக்கும்” என்றாள் அம்மா.

வாணிக்கு, வீடு கட்டி நகைகள் செய்து கலியாணம் செய்து முடிய எனக்கு பத்து வருடம் எடுத்தது. சந்தோஷமாய் இருந்தது. அம்மாவின் முதல் ஆசையை நிறைவேற்றிவிட்டேன். அதே உற்சாகத்தோடு கலா, மாலாவிருகுத் தேவையான பணத்தையும் சேர்க்கத்தொடங்கினேன். இரண்டு வருடத்தில் கலாவை விரும்பிக் கேட்டு வந்தவர்கள் வீடு வேண்டாம். அதற்குரிய பணத்தைக்கேட்டார்கள். இருந்த பணத்தோடு கடனும் வாங்கி அவளின் திருமணத்தை நடத்தினேன். அடுத்து நாலு வருடத்தில் மாலாவிருகும் நடந்தது. அம்மாவின் சந்தோஷத்தைப்பார்க்க சாதித்துவிட்டேன் என்று பெருமையாகயிருந்தது.

ஊரிலிருந்து புறப்படும்போது அம்மா, “தம்பி, உனக்கும் முப்பத்தினாலு வயசாச்சுது குறிப்பு எடுத்து பார்ப்பமே.” என்றாள்.

“மாமாந்ர கடனிருக்குது அம்மா. அதையும் குடுத்து நானும் செலவுகளுக்குக் கொஞ்சம் சேர்க்கவேணும். இரண்டு வருசம் போகட்டும்” என்று சொல்லிவிட்டு சந்தோஷத்துடன் வந்தேன்.

மூன்று உழைக்கும் பணத்தில் என் செலவுகளுக்கு எடுத்துக்கொண்டு முழுப் பணத்தையும் அம்மாவுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது வீட்டுச் செலவுக்கு அனுப்பிவிட்டு மற்றதை நான்

சேர்த்து வைக்கலாமென்றால் அதற்கும் அடிக்கடி செலவு வருகிறது.

“அப்பாவுக்கு அடிக்கடி நெஞ்சுவலி வருகுது. ஒப்பிரேசன் செய்யவேணுமாம். காசைப் பாக்காமல் பிரைவேற் கொஸ்பிற்றலில் செய்வம். காசு கூட முடியுமாம். பார்த்து கெதியில அனுப்பிவிடு தம்பி.” வருத்தம் என்றதும் கேட்டதைவிட அதிகம் அனுப்பிவைத்தேன்.

“கலாவின்ர பழைய வீடு. திருத்தி அதோடு இரண்டு அறையும் சேர்த்து கட்டப்போறாளாம். நாங்கள் அவளுக்கு வீடு குடுக்கேலதானே. கட்டுறதுக்கு காசு நீயும் அனுப்பிவிடு “

“வீடு வேண்டாம் காசு தாங்கோ எண்டு கேட்டு குடுத்தனாங்கள். அதில எடுத்து கட்டச்சொல்லுங்கோவன்” என்றேன்.

“அதை அவரின்ர தங்கச்சிக்கு சீதனமாய் குடுத்திட்டினமாம். இவள் என்ன செய்யிறது. பாவம் அனுப்பிவிடு தம்பி.” அம்மா கேட்கும் போது மறுத்து பேச மனம் வரவில்லை. அனுப்பினேன்.

கேட்கும் போதெல்லாம் அனுப்பிக் கொண்டிருந்ததால் என்னால் ஒன்றும் சேர்க்க முடியவில்லை. அம்மாவோடு இதைப்பற்றி கதைக்கவேணும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்த போதுதான் போனகிழமை அம்மா எடுத்து கதைத்து என்னைப் பதறவைத்தாள்.

திடீரென போன் சத்தம் கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். மாமாவின் போன். எடுத்து

“ சொல்லுங்கோ மாமா” என்றேன்.

“வீட்டில தானே நிக்கிறாய். நான் வாறன்” என்றார். வீட்டுக்கு வந்ததும்,

“என்னடா, என்ன பிரச்சனை ஏன் அம்மாவோடை கதைக்கேல” என்றார்.

நான் கதைக்கவில்லை என்றதும் அம்மா மாமாவுக்கு போன் பண்ணியிருக்கிறாள்.

“அம்மா என்ன சொன்னா மாமா” என்று மாமாவிடம் கேட்டேன்.

“அம்மாந்ர கதையை விடு . நீ சொல்லு” என்றார்

“உங்களுக்குத் தெரியும் மாமா. நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு மூண்டு பேருக்கும் கலியாணம் செய்து வைச்சேன் எண்டு. பிறகும் பட்ட கடனை குடுத்திட்டு காசு சேர்க்க வேணும் எண்டு கஷ்டப்படுறன் மாமா. ஆனால் காசு சேர்க்க ஒவ்வொரு செலவு வருகுது. வீட்டு செலவுக்கு அனுப்பினாலும் அம்மா, கலா வீட்டைத்திருத்துறாள் காசு அனுப்பிவிடு எண்டு அனுப்பினான். போன கிழமை

அம்மா எடுத்து மாலா வீட்டுக்கு பெயிண்ட் அடிச்ச சாமான்கள் வாங்க இரண்டு லட்சம் முடிஞ்சதாம். அனுப்பச்சொன்னா. அவளுக்கு அனுப்பினனி. இவளுக்கும் அனுப்பிவிடு என்கிறா. இனி அவையளின்ர செலவை அவையள் பார்க்கட்டும் நீங்கள் விடுங்கோ எண்டதுக்கு தங்கச்சிமாருக்கு அனுப்பிறதுக்கு கணக்குப் பார்க்கிறியே. முந்தி அனுப்பேக்கை கணக்கு கேக்கிறேல. இப்பகேக்கிறாய். நாங்கள் வசதியாய் இருக்க அதுகள் கடனோட இருக்கிறதே என்கிறா.

எப்பவும் நான் கணக்குப் பார்த்ததேயில்லை மாமா. என்ர முழு உழைப்பையும் தானே அனுப்பினனான். ஏன் மாமா அம்மா அப்படி சொன்னா. எனக்கு எவ்வளவு கடன் இருக்குதெண்டு அம்மாவுக்கு தெரியாது. வந்து பதினெட்டு வருசம் எனக்கெண்டு ஒரு வீடில்லை. இப்பவும் ஒரு அறையில் இருக்கிறன். என்னைப்பார்த்து வெளிநாட்டுக்குப் போய் நீயும் மாறிட்டாயா. என்கிறா. எனக்கு தாங்கேலாமல் இருக்குது மாமா. மனம் விட்டு கதைக்கவும் ஆருமில்லை. நான் என்ன செய்கிறது. “

மாமா கேட்டதும் மனதிலுள்ள வேதனைகளை யெல்லாம் கொட்டித்தீர்த்துவிட்டேன்.

“நீ பட்ட கஷ்டம் எனக்குத் தெரியும். அம்மாவுக்குத் தெரியாது. பெரும் செலவு செய்து கலியாணத்தை நடத்தியவனுக்கு இந்த செலவுகளைல்லாம் சாதாரணம் எண்டு நினைச்சிட்டா போல. கவலைப்படாதே. நீ ஒரு மாதம் லீவு எடுத்துக்கொண்டு ஊருக்குப் போய் அம்மாவோட இருந்திட்டுவான்” என்றார்.

“நான் படுற கஷ்டம் நேரில பார்த்தாத்தான் அம்மாவுக்கு விளங்கும். நான்போய்ச்சொல்லி விளங்காது. நான் போகேல மாமா.” என்றேன்.

“அப்ப தனிய இருக்க வேண்டாம். எங்களோட வந்து இரு” என்றார்.

“வேண்டாம் மாமா. தனிய இருந்து பழகிட்டுது. இப்பிடயே இருந்திட்டு போறன். என்னை விடுங்கோ” சொல்லும்போது குரல் அடைத்துக்கொண்டு வந்தது.

மாமா சிறிது நேரம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்

பின் எழுந்து போய் போனை எடுத்து நம்பரை அழுத்திவிட்டு ஸ்பீக்கருக்கு மாற்றினார்.

“சிவகாமி, நான் அண்ணை கதைக்கிறன்” என்றார். மறு முனையில் அம்மாவின் குரல் பதட்டத்துடன் வந்தது.

“ஏன் அண்ணை அவன் கதைக்கேல. நான் கதைச்சது அவனுக்கு கோவமே. வருத்தமில்லாமல் சுகமாயிருக்கிறான்தானே. நீங்கள் அவனைக் கண்டு கதைச்சனங்களே.”

“கண்டு கதைச்சிட்டன். சுகமாயிருக்கிறான். தனியாயிருந்து கவலைப்படுறான். நான் சொல்லுறதைக் கேளு. நான் ஸ்பொன்ஸர் பண்ணி உன்னை கூப்பிடுறன். வந்து அவனோட கொஞ்சநாள் இருந்திட்டுப்போ” என்றார்.

நான் திடுக்கிட்டு மாமாவைப் பார்த்தேன்.

“அவரை விட்டுட்டு, வீடு வாசலை விட்டு, உடன என்னெண்டு நான் வாறது அண்ணை” என்று அம்மா சொன்னாள்.

“பொடியன் உனக்கு வேணுமெண்டால் வா. அவரை மற்றப் பிள்ளையள் பார்க்கட்டும்.” என்று சிறிது கோபத்துடன் சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தார்.

“அம்மாவை நான் கூப்பிடுறன். உன்னோட வந்து கொஞ்சநாள் இருக்கட்டும். மனதைப் போட்டு குழப்பாமல் சாப்பிட்டு விட்டு நிம்மதியாய் படு.” என்று சொல்லிவிட்டு போனார்.

மாமாவோடு கதைத்த பின் மனப்பாரம் குறைந்ததுபோலிருந்தது. அம்மா வாறதும் மனதுக்கு சந்தோஷமாயிருந்தது.

அம்மா வந்து இறங்கியபோது என்னை வீட்டிலிருக்கச் சொல்லிவிட்டு மாமா தான் போய் கூட்டிவந்தார். வீட்டில் என்னைத்தவிர யாருமில்லை. வந்த அம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்தபோது மாமா இங்கு நடந்ததெல்லாம் சொல்லியிருப்பார் என்று தோன்றியது.

“நான் போறன். ஆறுதலாய் இரண்டுபேரும் வீட்டுக்கு வாங்கோ” என்று சொல்லி மாமா போனதும் இருவரும் அறைக்குள் வந்தோம்.

அம்மா அறையைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு என்பக்கம் திரும்பினாள். கண்கள் கலங்கி கண்ணீர் வழிந்தது.

“உன்னை நான் கஷ்டப்படுத்தி விட்டிட் னோடா... கஷ்டத்தோட போராடி களைச்ச நேரம் நீ உழைச்ச காச அனுப்ப எங்கட கஷ்ட மெல்லாம் போட்டுது எண்டு நினைச்சேனே தவிர நீ தனிய இருந்து கஷ்டப்படுறாய் எண்டு நினைக்கேலை. வெளிநாட்டில் கை நிறைய உழைச்ச அனுப்பிறாய் எண்டு சாதாரணமாய் நினைச்சிட்டன். உன்னை வருத்தி நாங்களெல்லாரும் நல்லாயிருக்கோணும் என்று நான் நினைப்பேனா சொல்லு...”

மாமாவும், தனிய வந்து காசக்காக உழைச்ச, உழைச்ச மன விரக்தியில் எத்தனை

பொடியனின் வாழ்க்கை அழிஞ்சிருக்கு. நீயும் பொடியனை துலைக்கப்போறியோ என்று கேக்க நான் ஆடிப் போயிட்டன், என்ற சந்தோஷமே நீ தானோடா...” அம்மா குரல் தழுதழுக்க என் கன்னம் தடவிச் சொல்ல எல்லா வலியும் மறந்து அவள் கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டேன்.

இது போதும் எனக்கு. ஆண்டவா உனக்கு நன்றி என்று நினைக்க மாமாவின் முகமே மனதில் தோன்றியது.

↔ ↔ ↔

நூல் :
'வாழ்வியல்' அனுபவகிரீவு - 2
ஆசிரியர்:
கலாபூஷணம் வீ.என்.சந்திரகாந்தி
வெளியீடு:
கலை கலாச்சார விளையாட்டு
மேம்பாட்டு கழகம்,
திருக்கோணமலை
விலை: 350/=

கலாபூஷணம் வீ.என்.சந்திரகாந்தி அவர்கள் ஏற்கனவே மூன்று சிறுகதைத் தொகுப்புக்களையும் ஒரு நாவலையும் “வாழ்வியல்” அனுபவகிரீவு (பாகம் 01) கட்டுரைத் தொகுப்பையும் வெளியிட்டவர். இப்போ “வாழ்வியல்” அனுபவகிரீவு (பாகம் 02) கட்டுரைத்தொகுப்பை முன்னைய நூலின் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டுள்ளார். சமூகம் சார்ந்த பல்வேறு பிரச்சனைகளையும் அவற்றுக்கான தீர்வுகளையும் அடையாளம் காட்டும் வகையிலும் 31 கட்டுரைகள் இந் நூலில் உள்ளடங்கியுள்ளன. இன்று தமிழ் சமூகம் எதிர்நோக்கியுள்ள பிரச்சனைகளில் இளைஞர்களும் யுவதிகளும் சிக்கி கொள்ளாமல் இருப்பதற்கு இந் நூல் வழி காட்டுகின்றது!

ஞானம் பிரதம ஆசிரியர் தி. ஞானசேகரன் அவர்களின் வாழ்த்துரையுடன் மாவட்ட கலாசார உத்தியோகத்தர் திருமதி.எஸ்.எஸ். லதாமங்கேஸ் அவர்களின் முகவுரை நூலை அலங்கரிக்கின்றன. திருக்கோணமலை A.R.Tradersன் சிறந்த அச்சுப்பதிப்பில் நூல் அனைவரையும் கவரும் வண்ணம் கச்சிதமாக அமைந்துள்ளது.

நூல் கிடைக்குமிடம்:

இல 572A ஏகாம்பரம் வீதி

திருக்கோணமலை

தொ.பே.இல :- 026-2224706 / 071-9392190

கலாயுஷணம்
கா. துவபாலன்

கீதா முள்ளியவளை வித்தியானந்தா கல்லூரியில் ஏ. எல் வகுப்பிற் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். பொம்பிளைப் புள்ளைக்கு உவ்வளவு படிப்பும் போதும் என்றெண்ணிய கீதாவின் பெற்றோர் அவளைப் பாடசாலையில் இருந்து நிற்பாட்டித் திருமணம் செய்துவைக்கத் தீர்மானித்தார்கள். கீதாவிடம் இதுபற்றிப் பிரஸ்தாபித்தபோது “நான் தொடர்ந்து படித்துக் கம்பஸ் போகவேணும், இப்போது திருமணத்துக்கு என்ன அவசரம்” என்று அவள் கூறினாள். “பொம்பிளைப் புள்ளைக்குக் காலாகாலத்திலை கலியாணம் செய்து வைக்கவேணும். அது எங்கள் கடமை” என்று தாய் தங்கம் மகளுக்குப் புத்திமதி சொன்னா. கீதாவின் விருப்பமின்மையை அசட்டைசெய்துவிட்டு அப்பா பாலசிங்கம் கீதாவின் சாதகத்தையும் போட்டோவையும் தரகரிடம் கொடுத்து நல்ல மாப்பிளையாகப் பார்த்துச் சொல்லும்படி கூறி வைத்தார்.

தரகரின் ஆலோசனைப்படி முறிப்பு அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றும் கிருபாகரனைத் திருமணம் பேசிச் சாதகங்களும் பரிமாறப்பட்டன. சாதகப் பொருத்தம் திருப்திகரமாக அமைந்தபடியால் மேற்கொண்டு பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவதற்காகக் கீதாவின் பெற்றோராகிய பாலசிங்கமும் தங்கமும் முறிப்புக் கிராமத்தை நோக்கி ஆட்டோவிற சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். கிருபாகரன் மாஸர்ர் வீட்டு கேற்றடியில் ஆட்டோவை நிற்பாட்டியபோது அவரது பெற்றோர் கேற்றடிக்கு வந்து “ஆ.... வாருங்கோ” என்று வரவேற்றார்கள். கதிரைகளில் அமரச்சொல்லிச் சிற்றுண்டி, தேநீர் கொடுத்து உபசரித்துப் பலதும் பத்தும் கதைத்தபின் விடயத்துக்கு வந்தார்கள்.

கிருபாகரனின் அப்பா முருகமூர்த்தி சொன்னார் “பொருத்தம் நன்றாக உள்ளது” என்று. பொருத்த விடயத்தில் தமக்கும் பூரண திருப்தி என்று கீதாவின் பெற்றோரும் சொல்லவே முருகமூர்த்தி சொன்னார் “பெண்பார்க்கும் வைபவத்தையும் முடித்துக்கொண்டு ஏனைய விடயங்களைக் கதைக்கலாம்” என்று. கணுக்கேணி கற்பக விநாயகர் ஆலயத்துக்குக் குறிப்பிட்ட ஒரு நாளில் இரு

சாராரும் சென்று மாப்பிளையும் பொம்பிளையும் ஒருவரையொருவர் பார்க்கலாமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டு “அப்ப நாங்கள் போய் வருகிறோம்” எனக் கூறி பாலசிங்கம் தம்பதியினர் விடைபெற்றுக்கொண்டார்கள்.

போகும் வழியிற் தங்கம் கேட்டா “இஞ்சேருங்கோ, ஒருக்கால் முறிப்புக் குளத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு போவமா” என்று. பாலசிங்கமும் அதற்குச் சம்மதிக்கவே பிரதான வீதியில் இருந்து கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் அமைந்துள்ள முறிப்புக் குளத்தை நோக்கி ஆட்டோ ஓடத் தொடங்கியது. குளத்தைக் கண்டவுடன் தங்கம் ஆச்சரியமடைந்து, “உதென்ன முல்லைத்தீவுச் சமுத்திரம் போலையெல்லோ இருக்குது” என்றா. குளத்தை நாவூறுபடுத்த வேண்டாமென்றார் பாலசிங்கம்.

குளத்துக்குள் காகம் போன்ற கறுப்பு நிறப் பறவைகள் நீருக்குள் சுழியோடுவதும் வெளியே வருவதுமாக இருந்தன. “உதென்ன தண்ணிக்குள்ளை பறவை சுழியோடுது. ஆச்சரியமாய் இருக்குது” என்று தங்கம் சொன்னா. “உந்தப் பறவையைத்தான் நீர்க்காகம் என்று சொல்றது. உது தண்ணிக்குள்ளை சுழியோடித்தான் மீன்களைப் பிடித்துத் தின்னுவது வழக்கம்” என்று பாலசிங்கம் விளக்கமளித்தார்.

குளக்கரையில், மருதமரக் கிளைகளில் வெண்கொக்குகள் கூட்டம் கூட்டமாக அமர்ந்திருந்ததைப் பார்த்தபோது “மரங்களில் பெரிய பெரிய வெள்ளைப் பூக்கள் கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்திருப்பதுபோல” அழகான காட்சியாக இருந்தது. விதம் விதமான பறவைகள் இனிய ஒலிகளை எழுப்பியபடி அங்குமிங்குமாகப் பறந்து திரிகின்றன. தூரத்தில் மாடுகளும் குரங்குகளும் விருப்பம்போல் குளத்தில் நீர் குடித்து மகிழ்கின்றன. சிறுவர்களும், சிறுமியர்களும் குளத்தில் நீச்சலடித்து மகிழ்கின்றார்கள். மாரி காலமாதலால் குளம் வான் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. அது நீர் வீழ்ச்சிமாதிரி அழகான காட்சியாக இருக்கவே அதனைச் சிலர் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர். குளக் காட்சிகளைக் கண்டுகளித்த பாலசிங்கம் தம்பதியினர் மீண்டும் ஆட்டோவில் ஏறித் தண்ணீருற்றை நோக்கிப் பயணமாயினர்.

பெண் பார்க்கும் வைபவத்தைக் கோவிலில் ஓழுங்கு செய்வதுபற்றிக் கதைப்பதற்காக

அடுத்த நாள் கற்பகப் பிள்ளையார் கோவில் ஐயரைத் தேடிப் பயணமானார் பாலசிங்கம். ஐயர் கோவிலுக்கு முன்னாலுள்ள அரச மரத்தின்கீழ் அமர்ந்தபடி யாருக்கோ சாதகப் பொருத்தம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பாலசிங்கம் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டு “ஆ..... என்ன பாலா இண்டைக்கு இந்தப் பக்கம்” என்றார் ஐயர். “ஓம் ஐயா! மகளுக்குக் கலியாணம் சரிவரும்போலை இருக்கு. அதைப்பற்றிக் கதைக்கத்தான் வந்தனான்” என்றார் பாலசிங்கம். “ஆ..... சொல்லவேயில்லையே! ஆர் மாப்பிளை” என்றார் ஐயர். “முறிப்பு முருகமூர்த்தியின் மகன் கிருபாகரன் மாஸ்ர்தான் மாப்பிளை” என்றார் பாலசிங்கம்.

ஐயரின் முகம் ஓடிக் கறுத்தது. “சொல்றெண்டு குறை விளங்கவேண்டாம். அந்தப் பொடியனுக்குக் குடிப்பழக்கம் இருக்குது. நடத்தையும் சரியில்லையெண்டு கேள்வி. அதுக்குள்ளை ஏன் போறியள். பொம்பிளைப் பிள்ளையளைக் கண்ட கண்ட இடத்திலை தள்ளிவிடப்படாது. வேறை நல்ல இடமாய்ப் பாருங்கோ” என்றார் ஐயர்.

பாலசிங்கத்துக்குத் தலை சுற்றுவதுபோல இருந்தது. அருகில் நின்ற அரச மரத்திற்கையை ஊன்றிக்கொண்டார். ஐயர் நல்ல மனிதர். பொய் சொல்லமாட்டார் என்று பாலசிங்கத்துக்கு நன்றாகத் தெரியும். “ஐயா நீங்கள் கடவுள் மாதிரித் தக்க தருணத்திலை வந்து என்றை மகளைக் காப்பாற்றிப்போட்டியள். உங்களுக்கு எப்பிடி நன்றி சொல்றதென்றே தெரியவில்லை” என்று கூறி இரு கரம் கூப்பி விடைபெற்றுச் சென்றார். பாலசிங்கம்.

முறிப்புக் கலியாணப் பேச்சுக் குழம்பி விட்டது என்று ஊருக்குட் கதை பரவியது. முருகமூர்த்தியின் உறவினர் ஒருவர் பாலசிங்கத்தைச் சந்திக்க நேர்ந்தபோது “எரிச்சல் பிடித்த சனம் பொய் வதந்தியைக் கிளப்பிக் கலியாணத்தைக் குழப்பப் பாக்குதுகள். முருகமூர்த்தி பார்ட்டி நல்ல சனம். நீங்கள் கலியாணத்தைக் குழம்ப விடாதையுங்கோ” என்று சொன்னார். ஆயினும் பாலசிங்கம் பல இடங்களில் விசாரித்தபோது ஐயர் சொன்ன தகவல்தான் சரி என்று உறுதியானது.

பாலசிங்கம், வீட்டுக்குச் சென்று சகல விபரங்களையும் மனைவியிடம் கூறியபோது நடத்தை சரியில்லாதவனெண்டால் வேண்டாமுங்கோ. கிளியை வளத்துப் பூனையிடம் கொடுக்கிற மாதிரி வேலை” செய்யப்படாது.

நாங்கள் வேறே இடம் பாப்பமென்று மனைவி சொன்னா. பாலசிங்கத்தின் கருத்தும் அதுவாகவே இருந்தபடியால் அக் கலியாணப் பேச்சுக் கைவிடப்பட்டது. இதுபற்றித் தரகருக்கும் தகவல் தரப்பட்டது.

பின்னர் தரகர் சொன்னார் “டென்மார்க்கிலை, ஒரு சோக்கான மாப்பிளை இருக்கிறார். கமலஹாசன் மாதிரி வடிவு. நல்ல சிவலை. ஸ்ரீரலான ஆம்பிளை. மாடிவீடு சொந்தமாய் இருக்காம். காரிலைதான் வேலைக்குப் போய் வாறதாம்” என்று. இந்த இடம் நல்லதுபோலை இருக்கென்று பாலசிங்கமும் மனைவியும் கதைத்துக்கொண்டு முல்லைத்தீவுப் பட்டணத்தில் வாழும் மாப்பிளையின் பெற்றோருடன் தொடர்புகொண்டு பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பித்தார்கள். இதே வேளை டென்மார்க்கில் வாழும் உறவினர் ஒருவரிடமிருந்து அவசரத் தகவலொன்று பாலசிங்கத்துக்குக் கிடைக்கப்பெற்றது. அதாவது மாப்பிளைக்கு ‘லிவிங் ருகெதர்’ முறையில் டென்மார்க்கில் மனைவியொருத்தி இருக்கிறாள் என்பதே அந்த அதிரடித் தகவல் ஆகும்.

“வெளிநாடுகளில் பலதாரத் திருமணங்கள், ஒரு பாலினத் திருமணங்கள், கலியாணம் செய்யாமலே பிள்ளை பெறும் முறை போன்ற கலாசாரச் சீரழிவுகள் தாராளமாக நடக்கின்றன. அந்தக் கலாசாரம் எங்களுக்கு ஒத்துவராது. நாங்கள் கீதாவுக்கு உள்நாட்டிலேயே பாத்துச் செய்வம்” என்று தங்கம் சொன்னா.

“உள்நாட்டு யுத்தம் நடந்துகொண்டிருக்குது. பொடி பொட்டையளுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை. ஒன்றில் இயக்கத்துக்குப் போகுதுகள், அல்லது கைது செய்யப்படுகுதுகள், அல்லது ஷெல் பட்டுச்சாகுதுகள், வெளிநாட்டுக்குப் போனால் மட்டுந்தான் நிம்மதியாக வாழலாம். எல்லாச் சனங்களும் வெளிநாடுகளுக்குத் தானே அள்ளப்பட்டுக் கொண்டு போகினம். ஒன்றிரண்டு பேர் தமிழ்க் கலாசாரத்தை விற்றுப் பிழைக்கினம் என்பதற்காக ஒட்டுமொத்தமாகப் புலம் பெயர் மக்களைக் குறை சொல்றது சரியில்லைத்தானே!” என்றார் பாலசிங்கம்.

“இருந்தாலும் வெளிநாடு வேண்டாம். எனக்கு விருப்பமில்லை. உள்நாட்டிலேயே பாத்துச் செய்வம்” என்றா தங்கம். ‘தங்கம் மனசு தங்கம்’ என்றாலும் தான் சரியென்று நினைக்கும் கருத்தை ஒருபோதும் விட்டுக் கொடுக்கமாட்டா, என்று பாலசிங்கத்துக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால் “சரியப்பா,

அப்ப உள்நாட்டிலேயே செய்வம்” என்றார் பாலசிங்கம்.

எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற கீதா “எனக்கு உள்நாடும் வேண்டாம், வெளிநாடும் வேண்டாம். நான் தொடர்ந்து படிக்கப் போறன். தயவு செய்து எனது படிப்பைக் குழப்பவேண்டாம்” என்று அழுத்தமான குரலிற் கூறினாள்.

“கோழியின் கருத்தைக் கேட்டா அதை வெட்டிக் கறியாக்குவது” என்று நினைத்தோ என்னவோ பாலசிங்கம் தம்பதியினர் மகளின் கருத்தை அசட்டை செய்துவிட்டு வற்றாப் பளையில் ஒரு கலியாணம் பேச வெளிக்கிட்டார்கள்.

மாப்பிளை முல்லைத்தீவு கரைதுறைப்பற்று பிரதேச செயலகத்தில் முகாமைத்துவ உதவியாளராக வேலை செய்து வருகின்றார். சீதமமாக வீடு, காசு, நகை, வயற்காணி, தோட்டக் காணி என்பன கோரப்பட்டன. பொருத்தமும் நன்றாக அமைந்தது. அடுத்தநாள் தண்ணீர்நூறு, ஊற்றங்கரை சித்திவினாயகர் ஆலயத்தில் பெண்பார்க்கும் வைபவத்தை நடத்துவது என்று ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டது. பாலசிங்கம் தம்பதியினர் மகளைக் கரைசேர்க்கும் மகிழ்ச்சியுடன் அன்றிரவு நிம்மதியாக நித்திரை செய்தார்கள். மாப்பிள்ளை கீதாவுடன் பார்க்கில் பூமரங்களைச் சுற்றிச் சுற்றியோடி, ‘டுயட்’ பாடுவது போலக் கனவு கண்டு மகிழ்ந்தார்.

அடுத்த நாள் அதிகாலையில் எழுந்து முகம் கழுவித் தேநீர் தயாரித்த தங்கம், மகளை எழுப்பி விடுவதற்காக அவளது அறைக்குச் சென்றா. அங்கு மகளைக் காணவில்லை. கூப்பிட்டுப் பார்த்தா. எங்கும் தேடிப் பார்த்தா. எங்கும் காணவில்லை. தங்கம் ஒருகணம் அதிர்ச்சியில் உறைந்து திகைத்துப்போய் நின்றா. மறுகணம் சுதாகரித்துக்கொண்டு கணவனை எழுப்பி ‘மகளைக் காணவில்லை’ என்ற செய்தியைச் சொன்னா. இருவருமாக இணைந்து மீண்டுமொரு முறை கீதாவின் அறையைச் சோதனையிட்டபோது அவளது தலையணைக்குக் கீழ் இருந்து கடதாசியொன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது. அதை எடுத்துப் பார்த்தார் பாலசிங்கம்.

“இயக்கத்துக்குப் போகிறேன். என்னை எங்கும் தேடவேண்டாம். இப்படிக்கு, அன்புள்ள, மகள் கீதா” என்று அதில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

↔ ↔ ↔

ஈழத்து சிறுகதை வரலாற்றுக்கு உந்துதல் மிக்க பணி செய்தவர்கள் பலர் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் தூரதிஸ்ட்வசமாக இன்னும் சிறுகதைத் துறை சார்ந்து முழுமையான பதிவுகள் செய்யப்படவில்லை. அத்துடன் சிறுகதையாசிரியர்கள் பற்றிய பதிவுகளும் முழுமையாகக் கிடைப்பதில்லை. அதனால் சுதாராஜ் என்ற சிறுகதை மன்னனின் கதைகள் பற்றிய முழுமையான பார்வையும் பதிவும் இதுவரையிலும் கிடைக்கவில்லை. உயிர்க்கசிவு முழுத் தொகுதி வெளியீட்டின் போது ஆற்றப்பட்ட உரைகளைத் தொகுத்து எடுப்பதும் அவருடய கதைகள் பற்றி ஆங்காங்கு பதியப்பட்ட குறிப்புகளைச் சேகரித்து ஒரே பார்வைக்குக் கிடைக்கச் செய்வதும், சுதாராஜ் கதைகள் பற்றிய உறவாடலை பலருக்கும் பல தலைப்புகளைக் கொடுத்துத் துவக்கி வைப்பதும் அதை ஆவணமாக்குவதும் மிக முக்கியமான பயன்தரும் பணியாக இருக்கும் என்று நம்புகின்றேன்.

புணையும் இருக்கின்றது, மணியும் இருக்கின்றது, கயிறும் இருக்கின்றது. அதேபோல கட்டக்கூடிய நபர்களும் நிறைந்திருக்கின்றார்கள். ஆனாலும் இன்னும் ஏன் கட்டாமல் இருக்கின்றார்கள் என்பதுதான் தெரியவில்லை. அது ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பின் மீது படிந்துள்ள காலக் கொடுமை என்றும் சொல்லலாம்.

சுதாராஜின் கதைகள் பற்றியும் அவரைப் பற்றியும் மதிப்பீடு செய்யுமளவுக்கு அடியேன் அனுபவஸ்தனும் கிடையாது அதற்குப் பொருத்தமான பதமான ஆளுமை ஆற்றல் வாய்க்கப்பெற்றவனும் கிடையாது. அதனால் வாசித்துவிட்டு வாசகனாக மனதுக்குப்பட்ட நாலு விடயத்தை மனத்திறந்து சொல்லிவிட்டு விலகி நிற்பது மரியாதை என்று எனக்குப் படுகின்றது. அதனால்தான் சுதாராஜின் கதைகள் பற்றியும் அவர்பற்றியும் பதிவுசெய்வதற்காக அவரோடு நெருங்கிய பலருக்கும் வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தேன். ஆயினும் அது காற்றில் அடிபட்டுச் சென்ற சருகாக இப்போது எந்த மூலையில் கிடக்கின்றதோ தெரியாது. ஏனெனில் ஓர் எழுத்தாளனைப் பற்றியும் அவனது படைப்புகள்பற்றியும் ஒரு வாசிப்புக்குறிப்பினைத்தானும் மனமுவந்து தாமாக எழுதுவதற்கு இங்குள்ள எழுத்தாளர்களுக்கும் இலக்கியவாதிகளுக்கும் நேரமே கிடைப்பதில்லை. அது ஒரு சாபக்கேடு அந்தசாபக்கேடு நீங்க என்னவிதமான யாகஞ்செய்ய வேண்டும் என்றுந் தெரியவில்லை.

இதெல்லாம் அப்படியே இருக்கட்டும்

சம்மா சம்மா தேவையில்லாத விசயங்களையெல்லாம் எழுதிக்கொண்டு...

காட்டிலிருந்து வந்தவன் தொகுதியில் உள்ள பல கதைகளை அவ்வப்போது இணையங்களில் வாசித்த ஞாபகம் கதையைத் தொடங்கும் போதே எனக்கு முழுமையாக வந்து தொலைத்துவிட்டதால் முதல்வாசிப்பு போல கருத்தான்றி வாசிக்க முடியவில்லை. அத்தோடு ஏலவே வாசித்த கதைகளை நான் மறக்கவில்லை நமது ஞாபகசக்தி அப்படி. ஆயினும் இந்தத் தொகுதியில் இருந்த கதைகளை மீளவும் மேலோட்டமாகப் படித்து முடித்துவிட்டேன். உயிர்க்கசிவு தொகுதியையும் முழுமையாகப் படித்துமுடித்த அனுபவங்களில் இருந்து இந்தக் குறிப்பை எழுதுவது சரியெனப்பட்டது.

உயிர்க்கசிவுக்கு பேராசிரியர் நு.:மான் அவர்களே அணிந்துரை வழங்கியிருந்தார்கள், இந்தத் தொகுதிக்கும் அவர்களே அணிந்துரை வழங்கியிருக்கின்றார்கள். இந்தக் குறிப்பை எழுதி முடிக்கும் வரை காட்டிலிருந்து வந்தவன் தொகுதிக்காக பேராசிரியர் நு.:மான் வழங்கிய குறிப்பைப் படிப்பதில்லை என்று முடிவெடுத்திருக்கின்றேன். காரணம் எனது வாசிப்பில் அவரது புரிதல் தாக்கம் செலுத்திவிடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான். நாம் ஈர்ப்புடன் வாசிக்கும் எழுத்து நம்மையறியாமல் நமக்குள் தாக்கம் செலுத்தும் அல்லவா. கி.ராஜநாராயணன் கதைகள் போல.

பெரும்பாலும் பேராசிரியர் நு.:மான் உயிர்க்கசிவு பெருந் தொகுதிக்கு அளித்த குறிப்புகளில் இருந்து சற்று விலகி வேறுசில

முனிதம் கண்டடைதல் - சுதாராஜ் கதைகள்

காட்டிலிருந்து வந்தவன்

சிறுகதைத் தொகுதியை முன்வைத்து

விசயங்களைப் பற்றிப் பேசி இருக்கக் கூடும். யுத்தகால நிகழ்வுகளை வைத்து பெரும்பாலும் சுதாராஜ் கதைகள் எழுதியது குறைவு என்று ஒரு கருத்தை ஏலவே அவர் பதிவு செய்துமிருந்தார். யாரோடும் நோவோம் என்ற கதை போல காட்டிலிருந்து வந்தவன் கதையும் யுத்தகால வேறு ஒரு நிகழ்வைப் பதிவு செய்கின்றது. இயக்கங்கள் ஆயுதங்களால் சித்து விளையாட்டுக் காட்டித்திரிந்த காலத்தில் மிக மிக சகஜமாக நடந்தேறிய காசு பறித்தல் கப்பங்கேட்டல் போன்ற விடயங்கள் பற்றிய பதிவாக இக்கதை அமைகின்றது ஆயினும் நான் மிகவும் ரசித்த கதைகள் இரண்டு 'ஒரு துவக்கின் கதை' மற்றும் 'யுத்தங்கள் செய்வது' ஆகியன. யுத்தங்கள் செய்வது என்ற கதையை ஏலவே படித்து அதற்கு ஒரு குறிப்பும் இணையத்தில் எழுதிய ஞாபகம்.

லிபியாவில் யுத்தம் மும் முரமாகி மேற்கத்தேய நாடுகளின் அவசியப்பாடுகளுக்கு ஏற்ப புரட்சி வேசம் களைகட்டத் தொடங்கிய போது சுதாராஜ் லிபியாவில்தான் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். லிபிய யுத்தம் பற்றிய அவரது சிறுகதையொன்றை என் மனது யாசிக்கத் தொடங்கியது ஏனெனில் அவரது பார்வையில் அதுவரை ஊடகங்கள் வாயிலாக அறிந்திராத பல்வேறு சங்கதிகளை அறியக் கிடைக்கும் என்று நம்பினேன். அதனால்தான் அவரது எழுத்து எங்காவது லிபிய யுத்தம் பற்றியும் அதன் தற்போதைய நிலைப்பாட்டினைப் பற்றியும் பதிவு செய்யாதா என்று காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. யாத்திராவில் வெளியாகிய யுத்தங்கள் செய்வது எதுவரை இணைய இதழிலும் வெளியானதாகவும் ஞாபகம். லிபியா பற்றிய நினைவுகள் பயணிக்கும் பாதை யுத்தங்கள் மனித இழப்பு, மனிதத்தின் வெளிப்பாடு என்று பேசி முடிந்தாலும் அதன் உள்ளரசியலை இழுத்து ஒருகட்டுகட்டியிருக்கலாம் என்று தோன்றியது. எல்லா இடங்களிலும் யுத்தத்தின் மூலம் விளைவது ஒரே மாதிரித்தான் இருக்கும். அதே போன்று அவரது கப்பல் அனுபவங்களில் இருந்து எழும் கதையும் முக்கியமானது. இக்கதையைப் படித்த பின்னர் சுதாராஜ் கப்பல் அனுபவங்கள் குறித்து என்னிடம் சொன்ன கதைதான் இன்னும் நிழலாய் விரிந்து கொண்டிருக்கின்றது. அது திகில் நிறைந்த புதுமையான அனுபவம், அதை அவர் நாவலாக எழுதி முடிக்க வேண்டும் என்று இப்போதும் பிரார்த்திக்கின்றேன். தமிழில் அத்தகைய அனுபவங்களைக் கொண்ட கதைகள் குறைவு கப்பல் அனுபவம் இதுவரையில் எனது

வாசிப்புக்குக் கிட்டவில்லை. சில வேளை சுதாராஜ் எழுதினால் அதுவே முதலாவது கப்பல் அனுபவங்கொண்ட தமிழ் நாவலாக இருக்கவும் கூடும்.

இத்தொகுதியில் 'எந்த முகம்', 'வழி தவறிய ஆடு' இரண்டு கதைகள் புத்தளத்தை மையமாகக் கொண்டவை. மனிதனின் எண்ணக் கோலங்கள் விதைக்கும் படிமங்களில் இருந்த எழுபவை. மனிதர்கள் அப்படித்தானே, தான் நினைப்பதுதான் சரி என்று திரியும் எண்ணங் கொண்டவர்கள்தானே, அது பிழைத்துப் போன பின்னர் எந்த முகத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களை எதிர்கொள்வது என்பது மட்டுமே இறுதியில் கேள்விகளாக எஞ்சி நிற்கும். இவ்விருகதைகளிலும் வடக்கில் இருந்து பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம் பாத்திரங்கள் பிரதானப்படுகின்றன. இரு கதைகளிலும் சுதாராஜ் "வடக்கில் இருந்து இடம் பெயர்ந்த" என்ற சொல்லடலையே பயன்படுத்தி யிருக்கின்றார். பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்ட அல்லது துப்பாக்கி முனையில் வெளியேற நிற்பந்திக்கப்பட்ட மக்கள் குழாமை இந்தச் சொற்களால் குறிப்பது அவ்வளவு பொருத்தமாக எனக்குத் தெரியவில்லை. உள்ளதை உள்ளபடி எதிர்பார்க்கும் எனது மனதுக்கு இது பெரிய விடயமாகப் பட்டிருக்கலாம். ஆனால் இடம்பெயர்க்கப்பட்டமைக்கும் இடம்பெயர்ந்தமைக்கும் வித்தியாசம் பெரியதுதானே, யுத்தகால வன்மங்கள் பற்றிய கதைகளுக்குள் சுதாராஜ் தன்னை பெரிதளவில் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாமல் இருப்பதால் இந்தவிடுபாடு நிகழ்ந்திருக்கலாம்.

இவரின் கதைகளுக்குள் தொக்கி நிற்கும் மனிதம் மிகவும் முதன்மையானது. அன்றாடம் நம்மைக் கடந்து போகும் சின்னச் சின்ன மிகச் சாதாரணமான அம்சங்களைக் கூட அற்புதமான கதைகளாக வார்த்துவிடுவதில் அவர் வெற்றிபெற்றே வந்திருக்கின்றார். கதைக் கூடாக அவர் முன்வைக்கும் கருத்துகள் உறுத்தலில்லாமல் அதன் பாட்டில் நகர்ந்து செல்லும். புதிதாகக் கதைசொல்ல வெளிக்கிட்டிருக்கும் எனக்கு இவரின் பாணி வாய்ப்பதில்லை. கதையென்ற பெயரில் கட்டுரைகளை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் எனக்கு சுதாராஜின் கதைகள் பற்றிய பிரஸ்தாபத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு அருகதை கிடையாதுதான். ஆயினும் ஒரு சீரியசான வாசகனாக நின்று கிறுக்கியதாக அடியேனை இலக்கிய ஜாம்பவான்கள் மன்னித்து விட்டும்.

↔ ↔ ↔

எழுதத் தூண்கும் எண்ணைக்காய்கள்

பேராசிரியர் துரை மனோகரன்

வரலாற்றில் தடம் பத்த ஒரு வல்லவர்

தமிழ்நாட்டின் மிக முக்கிய கலை இலக்கிய அரசியல் விருட்சம் ஒன்று வீழ்ந்துவிட்டது. தட்சணாமூர்த்தி என்னும் இயற்பெயரைக் கொண்ட கலைஞர் கருணாநிதி காலமாகிவிட்டார் என்ற செய்தி, அவரை விமர்சிப்பவர்களுக்கும் (நான் உட்பட) ஓர் அதிர்ச்சியான செய்தியாகவே அமைந்துவிட்டது. தமிழ்நாட்டின் கலை இலக்கிய உலகிலும் சரி, அரசியல் உலகிலும் சரி, தனியான ஆளுமை மிக்க ஒருவராகவே அவர் கடைசிவரை வாழ்ந்து மறைந்துள்ளார். தமிழ்நாட்டின் கலை இலக்கிய வரலாற்றையோ, அரசியல் வரலாற்றையோ, தமது பெயரைத் தவிர்த்து எழுத முடியாத ஒரு நிலையைக் கருணாநிதி ஏற்படுத்திவைத்துள்ளார்.

அரசியலில் அண்ணாத்துரை அணியில் ஓர் ஆளுமை மிக்க சக்தியாகக் கருணாநிதி தம்மை வளர்த்துக்கொண்டார். அதனாலேயே, அண்ணாத்துரையின் மறைவின் பின், அடுத்த முதலமைச்சர் யார், அடுத்த தி.மு.க தலைவர் யார் என்று சர்ச்சை எழுந்த போது, எம்.ஜி.ஆர் உட்படப் பல தி.மு.க பிரமுகர்களின் நல்லாதரவுடன் இரு பதவிகளையும் தம்வசப்படுத்திக் கொண்டார். திறமையான நிர்வாகியும், அரசியல் சாணக்கியம் மிக்க வருமான கருணாநிதி, தமது ஆட்சிக்காலத்தில் தேவையில்லாத பிரச்சினைகளிலும் மாட்டிக்கொண்டார். தமிழ்நாட்டில் ஊழலை அறிமுகப்படுத்திய ஆட்சியாளர் என்ற கெட்ட பெயரையும், குடும்ப அரசியல் நடத்தியவர் என்ற பழியையும் அவர் தாமாகச் சுமந்து கொண்டார். அவர் ஏற்படுத்திய குடும்ப அரசியல், அவருக்கும், அவரின் கட்சிக்கும் இற்றைவரை கடும் விமர்சனங்களையும், தீராத பிரச்சினைகளையும் தோற்றுவித்துள்ளது.

தி.மு.க வின் அசைக்கமுடியாத அரசியல் நட்சத்திரமாக விளங்கிய கருணாநிதியின் அரசியல் வாழ்வில், அதே கட்சியைச் சேர்ந்த எம்.ஜி.ஆர் புதிய வில்லனாக உருவெடுத்தார். எம்.ஜி.ஆர் தி.மு.க வில் இருக்கும்போதே, கருணாநிதி, தமது மூத்த மகன் மு.க முத்துவை, எம்.ஜி.ஆருக்கு மாற்றீடான ஒரு கதாநாயகனாகக் கொண்டுவர

ஆசைப்பட்டார். அதற்கேற்பப் பிள்ளையோ பிள்ளை என்ற திரைப்படத்தில் மு.க. முத்து எம்.ஜி.ஆர் பாணியிலேயே அறிமுகமானார். ஆனால், முத்துவால் எம்.ஜி.ஆருக்கு நிகராக வளரவும் முடியவில்லை. கருணாநிதியால் அவரை அப்படி வளர்க்கவும் முடியவில்லை. பதிலாக, கருணாநிதிக்கும், எம்.ஜி.ஆருக்கும் இடையிலான பகையே வளர்ந்தது.

எம்.ஜி.ஆர் புதிய கட்சியைத் தொடங்கிய பின், கருணாநிதியின் சகாவான நாஞ்சில் மனோகரன், கருணாநிதியின் ஜாதகக் கட்டைத் தூக்கிக் கொண்டு சோதிடர் ஒருவரிடம் காண்பித்தார் (சோதிடம் பொய் என்று அவர்கள் சொல்லிவந்ததெல்லாம் ஒரு பேச்சுக்குத்தான்). கருணாநிதியின் ஜாதகத்தைப் பார்த்த சோதிடர், தமிழ்நாட்டின் அடுத்த முதலமைச்சராகக் கருணாநிதி வரமாட்டார் என்று தெரிவித்தார். கருணாநிதிக்காகச் சோதிடம் பார்க்கச் சென்ற நாஞ்சில் மனோகரன், சில நாட்களின் பின் எம்.ஜி.ஆர் கட்சியில் சேர்ந்துவிட்டார் (காலப்போக்கில் மீண்டும் அவர் தி.மு.க வில் இணைந்துகொண்டார் என்பது வேறு விடயம்). அவரைப் போன்று பலர் தி.மு.க வில் இருந்து பிரிந்து, எம்.ஜி.ஆர் பக்கம் சாய்ந்துவிட்டனர். பழைய தி.மு.க தோழர்களில் கடைசிவரை கருணாநிதியுடன் இருந்தவர், பேராசிரியர் அன்பழகன்.

எம்.ஜி.ஆர் புதுக்கட்சி தொடங்கி, முதலமைச்சரும் ஆனபின், அவர் உயிர் வாழும் வரை முதலமைச்சர் நாற்காலி கருணாநிதிக்குக் கிடைக்கவேயில்லை. அவர் காலமான பின்னர் தான், கருணாநிதி ஆசைநீர் மீண்டும் முதலமைச்சர் ஆசனத்தில் அமரமுடிந்தது. அதுவும் ஜெயலலிதாவுடன் போட்டி போட்டுக்கொண்டு, மாறிமாறித்தான் முதலமைச்சர் ஆசனத்தில் அவர் அவ்வப்போது அமர்ந்துகொண்டார்.

அவரது ஆட்சியின்போது தமிழ்நாட்டில் பல முன்னேற்றகரமான வளர்ச்சி நிலைகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. தொழில்நுட்பத் துறைகளிலும் தமிழ்நாடு வளர்ச்சி கண்டது. பல்வேறு சமூகநலத் திட்டங்களைத்

தமிழ்நாட்டில் அவர் அறிமுகப்படுத்தினார். தமிழ்மொழிக்குச் செம்மொழி அந்தஸ்து கிடைத்தது. தமிழ் வளர்ச்சிக்கான பல்வேறு திட்டங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன.

இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினை தொடர்பாகக் கருணாநிதிக்கு அதிக கரிசனை இருந்தது, தேவையின்றி ஒன்றோடு ஒன்று முட்டிமோதிக் கொண்டிருந்த தமிழ் இயக்கங்களை ஒன்றுசேர வைப்பதற்கு அவர் முயற்சி எடுத்தார். இயக்கப் படுகொலைகளைக் கண்டித்தார். இலங்கையில் இந்தியப் படையினர் நடத்திய அட்டூழியங்களைக் கண்டிக்கும் முகமாக, அவர்கள் நாடு திரும்பியபோது, அவர்களை முதலமைச்சர் என்ற முறையில் வரவேற்க மறுத்துவிட்டார். இலங்கைத் தமிழர் நல்வாழ்வு தொடர்பாக அவர் நல்லெண்ணம் கொண்டிருந்தார். ஆயினும், சிலவேளைகளில் அரசியல் நாடகங்களும் ஆடிக்காட்டியுள்ளார். இலங்கையின் உச்சகட்டப் போர்க்காலத்தின்போது, சென்னையில் அவர் ஆடிய உண்ணாவிரதப் போராட்டம், அவரது நடவடிக்கை உச்சகட்டம் ஆகும். அவரது ஆட்சிக்காலத்தில் இந்திய மத்திய அரசாங்கத்தின் அனுசரணையுடன் போரை நிறுத்தி, தமிழ்மக்களின் துயர்தீர்க்க அவர் தவறிவிட்டார் என்ற அவர் மீதான விமர்சனம் தொடர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது.

பிரபலமான அரசியல்வாதியாகக் கருணாநிதி விளங்கிய அதேவேளையில், கலைஞர் என்ற அவரது இன்னொரு பக்கமும் அவருக்கு அழியாப் புகழைத் தந்துள்ளது. எழுத்தாளர், பத்திரிகையாளர், கவிஞர், திரைப்படலாசிரியர், திரைப்படக் கதை - வசனகர்த்தா எனப் பல துறைகளில் அவர் புகழ் பெற்றிருந்தார். கருணாநிதியை ஒரு கவிஞராகக் காண்பதில் எனக்குப் போதிய திருப்தி இல்லை. ஆனால், ஒரு திரைப்படலாசிரியர் என்ற முறையில் கருணாநிதி என்னைக் கவர்ந்துள்ளார். அவர் தமது திரைப்படங்களுக்கு மட்டுமே பாடல்கள் எழுதியுள்ளார்.

திரைப்படக் கதை - வசனகர்த்தா என்ற முறையில் கருணாநிதி பலரையும் கவர்ந்துள்ளார். முன்னரே சில திரைப்படங்களுக்கு அவர் கதை - வசனம் எழுதிவந்துள்ள போதிலும், பராசக்தி அவரைப் புகழின் உச்சிக்கே கொண்டென்றுவிட்டது. அப்படத்தில் தான் கருணாநிதியால் சிவாஜிகணேசனும், சிவாஜிகணேசனால் கருணாநிதியும் உச்சப் புகழ் பெற்றனர். பின்னர் பல திரைப்படங்களுக்கும் அவர் கதை - வசனம் எழுதி வெற்றி

பெற்றுள்ளபோதிலும், பராசக்தி, மனோகரா, பூம்புகார் ஆகியவை கருணாநிதிக்கு அதிகப் புகழைச் சேர்த்துள்ளன.

கருணாநிதி ஓர் ஓய்வற்ற உழைப்பாளி. கரகரத்த குரலில் தமக்கெனத் தனியான பேச்சுப் பாணியைக் கொண்டிருந்தவர். மிகவும் தந்திரசாலியாகவும் விளங்கியவர். எவ்வளவுதான் விமர்சனங்களை அவர் எதிர்கொண்டபோதிலும், அவற்றுக்கெல்லாம் முகம்கொடுத்து நின்றவர். இந்தியாவில் பொதுவாகவும், தமிழ்நாட்டில் சிறப்பாகவும் தமக்கெனத் தனியான ஓர் இடத்தைக் கருணாநிதி பதியவைத்துச் சென்றுள்ளார். தமிழ்நாட்டின் வரலாறு அவரை மறப்பது கடினம்.

ஒரு பக்திப் பெருவிழா

மலேசிய திருமுருகன் திருவாக்குத் திருப்பீடம் மலேசியாவில் ஆன்மீக மணம் பரப்பும் சிறந்த நிலையமாக விளங்குகிறது. தவத்திரு பாலையோகி சுவாமிகள், அதன் முதல்வராக இருந்து, அதனைச் சிறப்புற நடத்திவருகிறார். அதன் முதலாவது அனைத்துலக முருகபக்தி மாநாடு, மலேசியத் தலைநகராகிய கோலாலம்பூரில் 2012இல் நடந்ததாக ஞாபகம். அம்மாநாட்டில் நானும் ஆய்வாளர்களுள் ஒருவராகக் கலந்துகொண்டு, ஆய்வுக்கட்டுரை படித்தேன். அதன் நான்காவது மாநாடு 2018 ஓகஸ்டில் இலங்கையில் இந்துசமயக் கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் அனுசரணையுடன் சிறப்பாக இடம்பெற்றது.

பொது அரங்கு நிகழ்ச்சிகள் பம்பலப்பிட்டி ஸ்ரீமாணிக்கப்பிள்ளையார் ஆலயக் கலையரங்கிலும், ஆய்வரங்கு நிகழ்வுகள் பம்பலப்பிட்டி ஏ.வி.எஸ் மண்டபத்திலும் நடைபெற்றன. இலங்கை உட்படப் பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த ஆய்வாளர்களும் ஆர்வத்துடன் ஆய்வரங்குகளில் கலந்துகொண்டனர். எனக்கும் ஓர் ஆய்வரங்குக்குத் தலைமை தாங்கவும், இன்னோர் ஆய்வரங்கில் ஆய்வுக்கட்டுரை படிக்கவும் வாய்ப்புகள் வழங்கப்பட்டன. ஆய்வரங்குகள் ஆய்வாளர்களின் அரும்பெரும் கருத்துச் சிதறல்களின் சிறந்த தளங்களாக அமைந்தன. ஆனால், பார்வையாளர்களின் வருகை சற்றுக் குறைவாகவே இருந்தது. இத்தகைய ஆய்வரங்குகளுக்குப் பாடசாலை ஆசிரியர்கள், தமது மாணவர்களோடு சமூகமளித்து, பெரும் பயனைப் பெற்றிருக்கலாம். ஏனோ பாடசாலைச் சமூகம் இத்தகைய ஆய்வரங்குகள் தொடர்பாக அதிக கவனம் செலுத்துவதில்லை.

பொது அரங்குகள் காலை மாலை வேளைகளில் களைகட்டி இருந்தன, சகல நிகழ்ச்சிகளையும் என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. ஆயினும், நான் பார்த்த சில நிகழ்ச்சிகள் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன. அரங்குகளில் தலைமையுரை ஆற்றியவர்கள், சிறப்புச் சொற்பொழிவாளர்கள், கருத்தரங்கில் பங்கு கொண்டவர்கள் அனைவரும் சிறந்த முறையில் தமது பங்களிப்புகளை வழங்கினர்.

3.8.2018 வெள்ளி மாலையில் இடம்பெற்ற பம்பலப்பிட்டி க.சுவாமிநாத சர்மாவின் இசை அர்ச்சனைக் குழுவினர் வழங்கிய நாதோபாசனை என்னை அப்படியே பரவசத்தில் ஆழ்த்திவிட்டது. என்ன ஓர் அருமையான நிகழ்ச்சி அது! வயலின் வாசித்த வாசகி, நந்தினி சகோதரிகள், மிருதங்கம் வாசித்த அவர்களின் தந்தை மிருதங்க கலாகீர்த்தி சுவாமிநாத சர்மா, கீபோர்ட் இசைத்த அரவிந்தன் சுப்பிரமணிய சர்மா, செஞ்சிரா வாசித்த அனந்தநாராயணன் சர்மா ஆகிய அனைவரும் இணைந்து, நிகழ்ச்சி முடியும்வரை பார்வையாளர்களைக் கட்டிப்போட்டுவிட்டனர். வயலின் வாசித்த அந்தச் சின்னஞ்சிறு சகோதரிகளிடம் இத்தனை திறமையா? நான் வியந்துபோனேன். பெரும் வாத்தியக் கலைஞர்களிடம் மாத்திரமே காணத்தக்க அத்தகைய இசை ஆளுமை, இந்தச் சின்னஞ்சிறுகளிடம் எப்படிச் சித்தித்தது! தேர்ந்த வயலின் வித்துவான்களைப் போல அனாயாசமாக வாசிக்க எப்படி முடிந்தது! அபாரம்! அற்புதம்! அத்தோடு, நந்தினி மிக அருமையாக ஒரு பாடலையும் பாடினார். அதைக் கேட்டபோது, சகோதரி வாசகியும் ஒரு பாடலைப் பாடியிருக்கலாமே என்று தோன்றியது. அரவிந்தன் சுப்பிரமணிய சர்மாவும் சிறப்பாகப் பாடினார். இப்போதும் அந்த நிகழ்ச்சி என் கண்ணுக்குள் நிற்கிறது.

அதே நாளில் அம்மேடையில் பவானி குகப்பிரியாவின் நெறியாள்கையில் இடம்பெற்ற தியாகராஜர் கலைக்கோயில் நடனப்பள்ளியின் திருமலை வில்லான்றிக் குறவஞ்சி நாட்டிய நாடகமும் என்னைப் போலவே பலரையும் கவர்ந்தது. மிக அற்புதமான நடன நிகழ்ச்சி அது! நெறியாளர் பவானி குகப்பிரியாவின் அழகிய, சிறந்த கற்பனைக்கு, அவரின் மாணவிகளும், பாடகி தாரணி ராஜ்குமாரும், பக்கவாத்தியக் கலைஞர்களும் பிற கலைஞர்களும் சிறந்த முறையில் உருக்கொடுத்தனர். பின்னணிக் காட்சி அமைப்புகளும் நாட்டிய நாடகத்துக்கு உயிரோட்டத்தை வழங்கின. அனைத்துக் கலைஞர்களும் எமது பாராட்டுக்கு உரியவர்கள்.

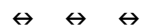
சனி காலை இசைச்செல்வர் ஹைதராபாத் பா.சிவாவும், அவரின் மாணவர்களும் இணைந்து வழங்கிய காவடிச் சிந்தும் கதிர்காமத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களும் என்னும் இன்னிசை நிகழ்ச்சியும் என்னை மிகவும் கவர்ந்துவிட்டது. பொதுவாகவே திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் இசையில் கலந்துவரும்போது அப்படித் தித்திக்கும். சிவாவும், அவரது மாணவர்களும் அவற்றைப் பாடும்போது, நான் மெய்மறந்துவிட்டேன். அப்படி அற்புதமாகப் பாடினார்கள்! நிகழ்ச்சி முடிவடைந்தபோது, இன்னும் நீடிக்கவில்லையே என்ற ஏக்கம் தான் மனத்தில் ஏற்பட்டது.

தேவதாஸ் பாடகி

1950களில் நாகேஸ்வரராவ், சாவித்திரி, லலிதா நடித்து வெளிவந்த தேவதாஸ், கதையமைப்பு, நடிப்பு, பாடல்கள் என அனைத்து அம்சங்களிலும் மக்கள் மனங்களைக் கவர்ந்தது. நாகேஸ்வரராவுக்காகக் கண்ட சாலாவும், சாவித்திரிக்காக கே.ராணியும், லலிதாவுக்காகப் பாலசரஸ்வதிதேவியும் பாடியிருந்தனர். எல்லாப் பாடல்களுமே அற்புதமானவை. தேவதாஸ் திரைப்படத்தினால் புகழின் உச்சிக்கே சென்றார், கே.ராணி. திறமையான அப்பாடகி, ஓரிரு மாதங்களுக்கு முன்னர் காலமாகிவிட்டார்.

கே.ராணி ஒருமுறை நடிகை வைஜந்தி மாலாவின் நடன நிகழ்ச்சி ஒன்றில் பாடிக் கொண்டிருந்தார். அந்த நிகழ்ச்சிக்கு வந்திருந்த இசையமைப்பாளர் சுப்பராமன், ராணியின் திறமையை உணர்ந்து, தாம் அப்போது இசையமைத்துக் கொண்டிருந்த தேவதாஸ் படத்தில் பாடவைத்தார். அப்படத்தின் பாடல்கள், ராணியின் திறமையை நன்கு புலப்படுத்தின.

திறமை இருந்தும், தேவதாஸ் போலப் பெரும் வாய்ப்புகள் ராணிக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஒரு சிறந்த பாடகியைத் திரைப்படத்துறை போதிய அளவுக்குப் பயன்படுத்தாமலே விட்டுவிட்டது. தேவதாஸ் போல ராணிக்குக் கிடைத்த பெரும் வாய்ப்பு, நாகூர் ஹனிபாவுடன் அவர் சேர்ந்து பாடிய இஸ்லாமியப் பாடல்களாகும். அவர் இணைந்து பாடிய அத்தனை பாடல்களும் இனிமையானவை. அதில் ஒரு பாடல், கேள்வியும் பதிலுமாக அமைந்து செவிக்கு விருந்தளிக்கிறது.

கண்ணீர் அஞ்சலி

சமூகஜோத் என். எஸ். சீவானந்தன்
மறைவு

கண்டியைச் சேர்ந்த திரு. என். எஸ். சீவானந்தன் அவர்கள் 30-08-2018 அன்று இறைபதம் அடைந்தார் என்ற செய்தி சமூக அக்கறைகொண்ட பலரையும் துன்பத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளது. “சிவா அண்ணா” எனப் பலராலும் அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட இவர், கண்டி சென்றல் எசென்ஸ் நிறுவனத்தின் உரிமையாளராவார். புங்குடுதீவு இரண்டாம் வட்டாரத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், சமூகப்பணி ஆற்றுவதில் முன்நிற்பவராகவும் கலை, இலக்கியப்பணிகளுக்கு ஒரு உந்து சக்தியாகவும், திகழ்ந்தவர். பல பாடசாலைகளின் அபிவிருத்திக்கும், மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் தொடர்ந்து உதவி புரிந்தவர். இலக்கிய வாதிகளுக்கும், அவர்களது இலக்கியப் பணிகளுக்கும் ஓர் உந்துசக்தியாகத் திகழ்வதோடு ஓர் இலக்கியப் புரவலராகவும் திகழ்ந்தவர்.

அவரின் பணிகளைக் கௌரவிக்கும் முகமாக பல கலை இலக்கிய அமைப்புக்கள் விருது வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளன. புசல்லாவையில் நடைபெற்ற கலை விழாவின்போது விருதும் “சமூக ஜோத்” என்ற பட்டமும் வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டவர். நுவரெலியாவில் நடைபெற்ற மத்திய மாகாண தமிழ் சாகித்திய விழாவிலும் கௌரவிக்கப்பட்ட இவர் ஓர் அகில இலங்கை சமாதான நீதவான் ஆவார்.

ஞானம் சஞ்சிகையின் வளர்ச்சிக்காகத் தொடர்ந்து பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக ஆதரவு வழங்கியவர். அன்னாரின் பிரிவால்வாடும் அவரது பிள்ளைகளான சிவானுஜன் (சென்றல் எசென்ஸ், கண்டி), சிவாஜினி (பென்குவின் காமென்ஸ்) ஆகியோருக்கும் அன்னாரது உறவினர் நண்பர்களுக்கும், சென்றல் எசென்ஸ் ஊழியருக்கும் ‘ஞானம்’ தனது அனுதாபத்தைத் தெரிவித்து அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்திக்கிறது.

தமிழ்நாடு – காஞ்சீபுரம் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம் (26-10-2018)

பொருள் : நதிகளும் தமிழ்ச்சமுதாயமும்

ஆய்வுக் களங்கள்

பேராளர்கள், சங்க இலக்கியங்கள், அற இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள் உள்ளிட்ட தமிழ் இலக்கிய நெடும்பரப்பு முழுவதிலிருந்தும் நதிகள் சார்ந்த பதிவுகளை தொகுத்தும் பகுத்தும் தனித்தும் ஆராய்வதாகவும் அவற்றின் வழி தமிழ்ச்சமூகத்தின் விழுமியங்களை ஆராய்வதாகவும் கட்டுரைகள் எழுதலாம். மேலும் தொல்லியல் ஆய்வுவழி அறியலாகும் நதிகள் குறித்த செய்திகள் தொடங்கி நதிகளோடு தமிழர்கள் கொண்டிருந்த சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், மற்றும் தொன்மங்கள் சார்ந்த பொருண்மைகளோடு நதிகளின் இன்றைய நிலைவரையிலான கருத்தாக்கங்களின் பல்துறை அணுகு முறைகளில் கட்டுரைகள் அனுப்பலாம்.

கருத்தரங்கம் தொடர்பான தகவல்களுக்கு கட்டுரை, வரைவோலை குறுந்தகடு மற்றும் பதிவுப்படிவத்தினை அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

ஐ. ஓராதாக்ருஷ்ணன், கருத்தரங்கு ஒருங்கிணைப்பாளர், தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
ஸ்ரீசங்கரா மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, தன்னாட்சி ஏனாந்தூர், காஞ்சீபுரம் 031561.

thamirabaranisankara@gmail.com www.sankaracollege.edu.in, கைபேசி: 9486150013, 9786985451

ஈழத்து எழுத்தாளர் இளங்கோவனுக்கு தம்முகத்தல் கௌரவம்..!

பல்துறை ஆற்றலாளரான வி.ரி.இளங்கோவன் அவர்களது கவிதைத் தொகுதியினை ஈரோடு மக்கள் சிந்தனைப் பேரவையின் புத்தகத் திருவிழாவில் இடம்பெறும் உலகத் தமிழர் படைப்பரங்கில் வெளியீடு செய்தது. “கலை - இலக்கியவாதியாகவும், முற்போக்குச் சிந்தனை யாளராகவும் விளங்கும் இளங்கோவன் புலம்பெயர்ந்து வாழும் பிரான்ஸ் நாட்டிற்கும் எமக்குமிடையே தமிழ் இலக்கியப் பாலமாக - தொடர்பாளராக விளங்குகிறார்”. இவ்வாறு ஈரோடு மக்கள் சிந்தனைப் பேரவைத் தலைவரும் எழுத்தாளருமான ஸ்டாலின் குணசேகரன் கடந்த 12-ம் திகதி பகல் (12-08-2018) ஈரோடு புத்தகத் திருவிழா உலகத் தமிழர் படைப்பரங்கில் இடம்பெற்ற கலாபூஷணம், இலக்கியவித்தகர் வி. ரி. இளங்கோவனது “ஒளிக்கீற்று” கவிதைத் தொகுதி வெளியீட்டு நிகழ்வுக்கு தலைமை வகித்துப் பேசுகையில் குறிப்பிட்டார். “ஒளிக்கீற்று” கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டு வைத்து, தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்ற ஈரோடு மாவட்டச் செயலாளர் ஓடை பொ. துரைஅரசன் பேசுகையில், ஈழத்துக் கவிஞர்கள் பலரின் கவிதைகள் யதார்த்த பூர்வமானவை. அந்தவகையில், முற்போக்குச் சிந்தனை வயப்பட்ட இளங்கோவனின் கவிதைகள் அவரது அனுபவங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன, சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றன. மரபு சார்ந்தும், மரபு சாராமலும் உணர்வுகளின் ஊற்றாக அவரது கவிதைகள் சிறப்பாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளன. புதிய வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சுகின்றன. அவருக்கு எமது பாராட்டுக்கள்.” எனக் குறிப்பிட்டார்.

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தல் ஞானம் பாலச்சந்திரன் உரை

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம் வாரம் தோறும் நடத்தும் இலக்கியக் களம் 293ஆவது நிகழ்வில் 24-08-2018 அன்று திரு. ஞானம் பாலச்சந்திரன் ‘முத்துக்குமார கவிராசரின் கவித்துவ நோக்கு’ என்ற தலைப்பில் உரை யாற்றினார். இவர் தனது உரையில் முத்துக்குமார கவிராசர் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையின் குரு என்பதனை எடுத்துரைத்து அவரது கவித்திறனையும் ஆதாரங்களுடன் விளக்கினார். இந்நிகழ்விற் கு பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரம் தலைமை வகித்தார். உரையின் முடிவில் சபையோர் கருத்துரை வழங்கினர்.

தெல்லிப்பழை ஸ்ரீ தூர்க்கா தேவி ஆலய தேர்த்திருவிழா இசை ஆராதனை

தெல்லிப்பழை ஸ்ரீ தூர்க்கா தேவி ஆலய தேர்த்திருவிழா வேளை, திருமுறை மடத்தில் மூத்த இசையாசிரியர் வி.கே.நடராஜா, முன்னாள் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் என்.சண்முகலிங்கன் ஆகியோர் இசை ஆராதனை வழங்குவதனை இங்கு காணலாம்.

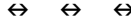

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் இராக அளிக்கை

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் மாதம்தோறும் நடத்தும் இராக அளிக்கை நிகழ்வில் 29.08.2018 புதன்கிழமை 'காபி' இராகம் பற்றிய அறிமுகமும் ஆற்றுகை நிலைகளில் குறித்த இராகம் பற்றிய அளிக்கையும் இடம்பெற்றது. இந்நிகழ்வில் முல்லைத்தீவைச் சேர்ந்த திரு. சிவஞான சுந்தரம் யதூர்சன் பங்கு பற்றி ஆற்றுகைசெய்தார். இவர் இலங்கை

வானொலி புகழ் முல்லைச் சகோதரி புவனா இரத்தின சிங்கத்தின் மாணவன் ஆவார். இந்நிகழ்வில் செல்வி சுவேதா ஜகதானந்தனின் தமிழ்வாழ்த்தினைத் தொடர்ந்து அறிமுக உரையை சங்கத்தின் கவின்கலைக்குழுச் செயலாளர் தி.ஞானசேகரன் நிகழ்த்தினார். இந்நிகழ்விற்கு கொழும்பு இராமநாதன் இந்து மகளிர்கல்லூரி இசை ஆசிரியை தலைமை வகித்தார். இந்நிகழ்வில் குயிலுவைக் கலைஞர்களாக சிவஸ்ரீ வெங்கடசுப்பிரமணிய சர்மா (வயலின்), கலாபூஷணம் ப.பிரமநாயகம் (மிருதங்கம்), கலாவித்தகர் வி.பிரபா (மோர்ச்சிங்) ஆகியோர் பங்களிப்புச் செய்தனர்.

வேல் அமுதன் திருமண சேவை

◇ விண்ணப்பதாரியின் கோவையைப் பார்த்த மாத்திரத்தே சம்பந்தப்படுவரை நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா? அது பொருந்தக் கூடியதுதானா என்பனவற்றை முடிவு செய்யக்கூடிய இலகு வழிமுறை.

◇ சுமார் கால்நூற்றாண்டு கால தொழில் அனுபவம்.

◇ செவ்வாய். வியாழன் தினங்கள் மாத்திரம் தவிர்ந்த அனைத்து நாட்களில் காலை 11.00 மணிக்கோ, திங்கள், புதன், வெள்ளி மாலை 4.30 மணிக்கோ முன்னேற்பாட்டு ஒழுங்குமுறையில் வேல்அமுதன் திருமண ஆலோசனையகத்தில் சந்திப்பு.

◇ தொலைபேசி: 011 2360488, 076 8520108

◇ முகவரி: 8-3-3மெற்றோ மாடிமனை (33ஆம் ஒழுங்கை வழி) 55ஆம் ஒழுங்கை, வெள்ளவத்தை, கொழும்பு 06.

நவலயான - திருத்தகரமான திருமணத்தின் அத்த்வாரம் "இலக்கியச் செல்வா" வேல்அமுதன் திருமண ஆலோசனையக சேவை!

வாசகர் பேசுநூர்

பொறியில் அகப்பட்ட முயலின் துயரம் கவிதை, கட்டுரையாளர் சொல்லிருப்பதைப் போல பதைக்கவும் பரத்தவும் செய்தன. கவிதையின் சிறப்பு கடைசி வரையைக் கொண்டு அடுத்த பத்தியை முதல் வரியாகக் கொண்டு துவங்கியது. இந்திய சாகித்ய அகாதமியின் பிரீரம் சந்த் விருது பெற்ற ஐ. சாந்தன் அவர்களுக்கு எனது வாழ்த்துகள். பிரீரம் பிரதீபனின் கட்டுப்பொல் கத்தி சிறுகதை அதன் தலைப்பே வாசிக்கத் தூண்டியது. கட்டுப்பொல் தமிழகத்தில் அவ்வளவாக பயன்படுத்தப் படாத சொல்லாகவே இருக்கிறது. ஒரு வேளை அலாக்கு என்பதை குறிக்கும் போலும். தம்பிரான் உயிருக்கு போராடுவதும் மற்றவர்கள் அவனுக்கு கிடைக்காமல் போகும் பரிசுத் தொகையைப் பற்றி பேசுவதுமான கதையின் முடிப்பு மனிதர்களின் மனப்போக்கை காட்டியது. விபுலாந்த அடிகளாரின் கட்டுரையும் அவரது கல்லறை கவிதையும் அவரது வாசிப்புகளை தேடி வாசிக்கத் தூண்டியது.

- அண்டனூர் சரா யுத்கோடீட

அருள்வாக்கி அப்துல் காதிர் புலவர் நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழாக வெளிவந்த தங்களின் ஞானம் சஞ்சிகையின் 217^{ஆம்} இதழ் நேற்றுக் கிடைத்ததும் உடனே வாசிக்கத் தொடங்கினேன். இச்சிறப்பிதழ் அருள்வாக்கி அப்துல் காதிர் புலவர் பற்றிய ஓர் அரும்பெரும் தொகுப்பாகும். அப்புலவர் பெருமான் பற்றி ஏற்கனவே நான் அறிந்திருந்தாலும் இம்மலர் அவரை முழுமையாகக் காட்டிற்று. ஈழத்து இஸ்லாமியப் பெரும்புலவரைத் தமிழ் உலகுக்கு முழுமையாக அறிமுகப்படுத்திய தங்களுக்கு என் நன்றி.

அன்புடன், பேராசிரியர் இ.பாலசுந்தரம் (கனடா)

இந்தக் கடிதத்தை எழுதுவதா, இல்லையா என்கிற தயக்கத்தையும் தர்ம சங்கடத்தையும் தாண்டி, எழுதவேண்டிய கடமையொன்றுள்ளதாய் உணர்வதில் எழுதுகிறேன். கடந்த 'ஞானம்' (219) இதழின் 'ஆசிரியர் பக்கம்' மிகுந்த இலக்கிய சமூக உணர்வுடனும், பரந்த மனத்துடனும் வரையப்பட்டமை வெள்ளிடைமலை. உரிய அக்கறையின்றி அதில் காணும் தகவல்களைத் தேடித் திரட்டலும் சாத்தியமில்லை. தனியொருவரைப் பாராட்டுதல் என்பதற்கப்பால் இப்படியான பதிவுகள் பல்வேறு தார்பீக நிலைகளிலும் தமது பொறுப்புணர்வினை நிரூபிக்கின்றன என்பதுவே முக்கியமானது. மிக்க நன்றி

- சாந்தன்

ஞானம் ஆசிரியருக்கு வணக்கம், 219 ஞானம் இதழ் இம்முறையும் பல விடயங்களைப் பகிர்ந்திருந்தது. 'அறிவூட்டும் அகராதி' என்ற கட்டுரையில் அகராதியின் ஆரம்பம் பற்றி ஆசிரியர் கூறியிருந்தார். அகராதிகளின் வருகைக்கு முன்பு தமிழில் 'நிகண்டு' சொற்களின் பொருளை அறிவதற்குத் துணை நின்றது என்ற விடயத்தை உள்வாங்கியிருத்தல் சிறப்பு. அகராதிகள் பற்றி அறியவிளையும் மாணவர்களுக்கு இது துணைபுரியும் என்பது என் எண்ணம்.

-கீதா கணேஷ்

ஞானம் சஞ்சிகையை தொடராக வாசிப்போர்க்கு ஞாலத்திலே ஞானம் பிறக்கும். ஞானம் 217^{ஆவது} இதழைப் படிப்போர்க்கு இது புரியும். மனித வாழ்வில் காழ்ப்புணர்ச்சி, ஒன்றுபடும் உணர்வின்மை, மனிதாபிமானமற்ற தன்மை, விரோதம் இவைகள் இலக்கிய வாதிகள் மத்தியில் மங்கிவிடும். ஞானம் ஆசிரியர் குழுவின் தன்னலமற்ற சேவை இஸ்லாமிய உலகில் வரலாற்றில் தடம்பதிக்கும். அதிக பணம் செலவழித்து ஆடம்பர இஸ்லாமிய இலக்கிய மாநாடு நடாத்தியோர், இனியும் நடாத்துவோர் புரிந்து கொள்ளவேண்டிய பொக்கிஷம், அருள்வாக்கி அப்துல் காதிர் புலவர்பற்றி ஞானம் 217^{ஆம்} இலக்க இலக்கியச் சிறப்பிதழ் என நானும் அழுத்திக் கூறுகிறேன். ஞானம் ஆசிரியர் குழுவினரே நன்றி, நன்றி, நன்றி!

218^{ஆம்} இலக்க ஞானம் இதழில் பேராசிரியர் துரை மனோகரன் அவர்கள் தமது பத்தி எழுத்தில் கலைஞரின் பராசக்தி படத்தைப்பற்றிய குறிப்பு எனக்கும் பழைய ஞாபகத்தை மீட்டியது. சிலபேருக்கு அது முதல் படம். எல்லோரும் பின்நாளில் சிறந்த கலைஞர்களாக

சிறப்புப்பெற்றனர். அப்படத்தின் கதை, வசனம், பாடல் சிறப்பாக அமைந்திருந்தது. எல்லாப் பாடல்களும் இன்று கேட்டாலும் இனிமையாகவுள்ளது. எம். எஸ். ராஜேஸ்வரியின் 'ஓ ரசிக்கும் சீமானே' என்ற பாடலில், 'கற்சிலையும் சித்திரமும் கண்டு அதன் கட்டழகிலே மயக்கம் கொண்டு, வீண் கற்பனையெல்லாம் மனதில் அற்புதமென நினைத்து விற்பனை செய்யாதே மதியை' என ஆரம்பிக்கும் டியட் பாடலில் எஸ்.உசைன் தீனின் கனிவான குரல் இன்றும் காதுக்கு இனிமை தருகிறது. நினைவூட்டலுக்கு பேராசிரியருக்கும் என் நன்றி! -பாணந்துறை எம்.பி.எம். நிஸ்வான்

ஞானம் 217 - அருள்வாக்கி அப்துல்காதிர் புலவர் நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழ் கிடைத்ததும் அதன் ஆக்கத்தைக் கண்டு பிரமித்துவிட்டேன். யாரோ செய்யவேண்டிய இப்பெரும் பணியை தாங்கள் செய்திருப்பது பெரும் பாராட்டுக்குரியது.

மலையகத்து எழுத்துலக முன்னோடிகளான நடேசையர், மீனாட்சி அம்மையார், சி.வி. வேலுப்பிள்ளை போன்றோருக்கும் இத்தகைய சிறப்பிதழ்களை உருவாக்கி அவர்களது எழுத்துக்களையும் ஞானம் ஆவணப்படுத்தும் என நம்புகிறேன்.

ஞானம் 219 கிடைத்தது, பேராசிரியர் துரை மனோகரனின் பத்தியைக் காணாதது பெரும் ஏமாற்றம்! கெக்கிராவை ஸுலைகாவின் ஆங்கிலக் கவிதையின் தமிழாக்கம் சிறப்பாக அமைந்தது. மூலத்தையும் தந்திருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்

அண்மையில் வெளியாகும் நூல்கள் பற்றிய விபரம் தரும்போது நூலாசிரியர்களின் விலாசம், தொலைபேசி இலக்கம் என்பனவற்றையும் தந்தால் வாசகர்கள் அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளவும் அவர்களது நூல்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் உதவியாக இருக்கும்

- அ.சந்தியாகு, தென்னங்கும்பர, கண்டி.

தொடர்ந்து ஞானம் மின் இதழ் அனுப்பிவைப்பதற்கு நன்றி.

இன்று இலங்கையில் இருந்து, தொடர்ந்து வரும் மிகத்தரமான இதழ் ஞானம்தான் தங்களின் பணிக்கு பாராட்டு ... நன்றி - மாத்தளை சோமு

வெகுகாலத்திற்குப்பின் வி. ஜீவகுமாரன் ஞானத்திற்கு எழுதியிருக்கிறார். நல்லதொரு சிறுகதை "நோமோ(ர்) F பிலிங்ஸ்" வெளிநாட்டுக் கலாசாரத்திற்குள் நம்மவர்கள் இளந்தலைமுறை ஆண்களும், பெண்களும் எப்படியெல்லாம் கரைந்து போகிறார்கள் என்பதை இக்கதை விளக்குகிறது. வித்தியாசமான கரு. ஜீவகுமாரன் தொடர்ந்தும் ஞானத்தில் எழுதவேண்டும்.

- என். ராஜ்மோகன், தெல்லிப்பளை.

அமரர் செம்பியன் செல்வன் (ஆ. இராஜகோபால்)

ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி - 2018

(அனுசரணை : செம்பியன் செல்வன் குடும்பத்தினர்)

முதற் பரிசு : ரூபா 5000 /=

இரண்டாம் பரிசு: ரூபா 3000/=

மூன்றாம் பரிசு: ரூபா 2000/=

ஏனைய ஏழு சிறுகதைகளுக்கு பரிசுச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும்.

போட்டிக்கான விதிகள்

சிறுகதைகள் முன்னர் எங்கும் பிரசுரிக்கப்படாததாக இருத்தல்வேண்டும்.

போட்டியில் பங்குபற்றுபவர்கள் தமது பெயர், முகவரி போன்ற விடயங்களை வேறாக கிணைத்தல்வேண்டும்.

தபால் உறையின் கீது பக்க மூலையில்

"அமரர் செம்பியன் செல்வன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி" எனக் குறிப்பிடப்படல்வேண்டும்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி: ஞானம் அலுவலகம் - 3B, 46^{ஆவது} ஒழுங்கை, கொழும்பு 06.

போட்டி முடிவுத் திகதி : 30.09.2018

முடிவு திகதிக்குப் பின்னர் கிடைக்கும் கதைகள் போட்டியில் சேர்க்கப்படமாட்டாது. - ஆசிரியர்